LILY STEVENS

Inima lui Rachel

Traducerea şi adaptarea în limba română de MIRELA NICULESCU.

ALCRIS

Capitolul 1

Brent Brentior era obişnuit cu dineurile organizate în scopul strângerii de fonduri pentru opere de binefacere, sau pentru finanțarea partidelor politice. Invitații erau în majoritate personalități ale vieții publice şi politice.

Femeile purtau toalete elegante şi bijuterii prețioase, surâzând canalelor de televiziune.

Brentior presimțea că seara va fi plicticoasă, dar nu putea să se eschiveze de la petrecere, ştiind că prezența sa era necesară pentru colectarea banilor folosiți în scopuri umanitare.

Venise s-o sprijine pe sora lui care făcea parte dintre organizatori şi nu în calitate de senator.

Experiența pe care o dobândise în relațiile cu oamenii îl ajutase să fie expert în privința persoanelor care trebuiau evitate şi a celor cu care putea întreține o conversație agreabilă.

Jeannie, sora sa, îl întâmpină cu surâsul pe buze.

- Sper să te simți bine în această seară, zise ea sărutându-l pe obraji. Tot ce facem este destinat celor nevoiaşi.

Brent îi promise că va participa la licitația obiectelor de artă, cumpărând unul din ele. Jeannie îi mulțumi si se îndreptă spre un grup de oaspeți din apropiere. Fratele ei o urmări cu privirea, zâmbind la gândul că are o soră atât de atrăgătoare si de activă. Jeannie avea o uşurință înnăscută de a purta o conversație politicoasă cu toată lumea.

Trecuse mult timp de când Jeannie părăsise casa părintească de pe strada Colfax din Denver. Urmase cursurile unei şcoli de relații sociale şi se măritase cu un renumit medic specialist în chirurgie plastică.

Senatorul se apropie de locul unde avea loc licitația. Sculpturile din sticlă aşezate pe etajere îi atraseră privirea. Păreau fragile, şi dădeau impresia că plutesc în aer. Invitații luaseră loc pe scaune şi erau atenți la vorbele unui domn care conducea licitația.

Fiecare sculptură era evaluată la cinci mii de dolari, ajungând la câteva zeci de mii de dolari până era adjudecată.

Brent asista nepăsător la vinderea obiectelor de artă, calculând că orice achiziție era în jurul cifrei de patruzeci de mii de dolari. O mică sculptură, intitulată sugestiv Seducție îi trezi interesul. Statueta era plină de viață şi de sexualitate, făcându-l pe senator să pluseze ofertele celorlalți oaspeți până când glasul conducătorului licitației îl anunță că este proprietarul ei.

Brent se întrebă cum arăta autoarea sculpturii. Auzise fără îndoială de numele ei şi era încântat că o femeie realizase un obiect de artă doar din foc şi nisip.

Licitația continua la fel de animată, dar Kel nu avea chef să urmărească modul cum erau vândute celelalte sculpturi.

Ceea ce îl preocupa era să facă aprecieri asupra participanților la serată.

Un râs sonor îl făcu să-şi îndrepte privirea spre o femeie care se

distingea de celelalte invitate prin toaleta ei îndrăzneață.

In general, rochiile de seară se aseamănă între ele, dar toaleta necunoscutei nu provenea dintr-un magazin frecventat de elita oraşului. Materialul rochiei avea culoarea albastră cu nuanțe de indigo, lucru neobişnuit pentru o petrecere. Croiala ei îndrăzneață dovedind că rochia era făcută pentru a mângâia pielea în loc de a acoperi pur şi simplu trupul mlădios al femeii.

Părul roşcat şi cârlionțat îi încadra chipul expresiv care deşi nu avea trăsăturile unei frumuseți clasice atrăgea privirile bărbaților. Totuşi nici forma ovală a feței şi nici hohotele de râs nu-l făcuseră pe senator să tresară.

„Era ceva în ochii ei”, îşi spuse el, ceva ce-l subjugase imediat. O lumină ciudată, felul provocator de a se uita la oameni, acestea erau poate motivele care-l îndemnară s-o examineze curios pe femeia care era înconjurată de un grup de musafiri.

Era la fel de înaltă ca el. O privire rapidă îl convinse că purta tocuri joase. Brent avea impresia că pantofii ei subliniau înălțimea în loc s-o facă să pară mai mică.

Senatorul conchise că nu era o femeie ce putea fi ignorată. îmbulzeala din jurul ei îi confirma bănuiala. Nevoia de a şti cât mai multe despre ea îl împinse s-o întrebe pe sora lui care trecea în acel moment pe lângă el:

- Cine este zeița?

Jeannie se uită în direcția arătată de privirea lui şi exclamă mirată.

- Este Rachel Harris, autoarea operelor de artă pe care le-am pus la licitație.

Brent se gândi la statueta de sticlă Seducție. Semnificația acestui cuvânt era evidentă. Rachel era capabilă să-i seducă pe toți bărbații, făcându-i să renunțe la iubitele lor.

O urmări cu privirea. Sculptorița se îndreptă spre masa pe care se aflau gustările, zăbovind câteva clipe în dreptul unor cunoştințe, apoi continuându-şi drumul printre invitați. Uşurința cu care discuta îl îndreptățea pe Brent să-şi închipuie că are un caracter sociabil, asemănându-se în această privință cu el.

Cunoştea câțiva oameni politici care aveau nevoie de o echipă de colaboratori pentru a se înfățişa zâmbitori în fața alegătorilor. Ceea ce nu reuşeau, în ciuda eforturilor constante, era să nu pară artificiali în momentul când se adresau publicului.

Rachel îi făcuse o impresie deosebită, chiar dacă o observase doar din depărtare şi fără să fi vorbit cu ea, fiind în mod ciudat atras de persoana ei.

Senatorul nu era un bărbat care să acționeze sub imboldul impulsurilor. De profesie avocat, avusese multe ocazii în care fusese obligat să-şi stăpânească emoțiile. Acum avea senzația că Rachel Harris era o făptură greu de uitat şi putea să-l scoată din minți ca pe ceilalți admiratori care roiau în jurul ei.

In momentul când privirile lor se întâlniră, un fior rece se scurse pe şira spinării lui Brent. Rachel îşi plecă ochii imediat, nu înainte de a fi remarcat scânteierea din privirea necunoscutului. Brent nu-şi lua ochii de la ea, dar artista continuă să se uite în jos.

Poate că acesta este momentul hotărâtor, se gândi Brent, intrigat de purtarea sculptoriței. De ce refuzase să-i susțină privirea?

întâmplător, omul este capabil să-şi dea seama când este la o răscruce şi viitorul său depinde de un singur pas.

Brent era pregătit să facă acest pas.

***

Rachel Harris îşi trăise viața cu o intensitate puțin obişnuită, dar se afirmase ca artistă abia în ultimii ani, după ce se confruntase cu nenumărate obstacole care-i baraseră accesul la glorie.

Fiind solicitată prea des, se ținea departe de petrecerile organizate în scopuri filantropice, lăsând în seama altora grija de a reuni personalități diverse care să contribuie la bunul mers al societății. Cecurile generoase şi achiziționarea de opere de artă nu erau decât o formă politicoasă sub care se ascundea vechea pomană. Faptul că statuetele ei fuseseră selecționate pentru a participa la licitație nu era un motiv pentru a onora invitația.

Se afla aici, fiindcă era un prilej pentru amatorii de artă să se cunoască mai bine între ei. Era inimoasă şi ar fi făcut orice pentru a le oferi admiratorilor de frumos ocazia de a-şi împărtăşi părerile artistice.

Succesul de care se bucurase o luase prin surprindere. Era încântată de galerie, dar nu era vanitoasă. In urmă cu cinci ani nu avea decât experiența dintr-un atelier european de sticlărie şi nutrea visul că într-o zi talentul îi va fi recunoscut. Acum îşi atinsese visul şi reuşise să-şi formeze un stil propriu. Putea fi mândră de ceea ce realizase în viață.

Preşedinta comitetului de organizare a licitației nu mai contenea cu laudele şi mulțumirile:

- Eşti o binecuvântare pentru noi. Nu ştim cum să-ți arătăm recunoştința pentru tot ce ai făcut.

Rachel accepta complimentele, stânjenită de corul de lăudători din jurul ei, fiind mulțumită că arta ei îi impresionase pe participanții de la petrecere.

Ca artistă, avea anumite obligații de care nu putea scăpa. Frecventase câțiva ani mediul politic şi era pregătită să facă față unor luări de cuvânt în public, astfel că le mulțumi scurt celor care îi apreciaseră operele, declinând unele propuneri care i se păruseră indecente sau smintite. Zâmbise toată seara, încât avea impresia că obrajii i se lățiseră peste măsură.

Cât de mult ar fi dat să fie din nou în atelierul ei, lângă cuptorul unde sticla topită o aştepta să fie modelată după inspiraţia ei de moment. Senzaţia de moliciune a mătăsii nu-i displăcea, însă ar fi preferat să poarte salopeta de lucru şi să se lase pătrunsă de fierbinţeala cuptorului decât de căldura laudelor invitaţilor.

Se întreba ce ar fi gândit oaspeţii eleganţi din seara aceasta dacă ar fi văzut-o în atelier, cu faţa aprinsă, cu mâinile înroşite, cu hainele pătate de culori. Probabil că ar fi crezut că-şi croieşte rochiile în bucătărie şi că foloseşte apretul pentru a le da o tentă modernă.

Gândul acesta o făcu să surâdă, risipindu-i tristeţea din suflet. Licitaţia continua cu alte obiecte de artă, dar Rachel era interesată mai mult de cei din jurul ei decât de ele.

Remarcase în urmă cu câteva minute privirea întunecată a unui bărbat care o mânca din ochi. Era un tip înalt în jur de un metru şi nouăzeci de centimetri, un adevărat bărbat, dar o mirase strălucirea nevinovată din ochii lui. Zâmbetul lui cald o impresionase, iar inima ei începuse să bată mai tare.

Aprecierile ei fuseseră, fără îndoială, cele ale unei artiste. Trupul atletic şi chipul cu trăsături virile îi treziseră spiritul critic şi-şi închipuise că bărbatul ar putea fi un model pentru sculpturi.

Costumul îi venea impecabil pe corp, dar ar fi arătat la fel de bine şi în haine obişnuite.

Necunoscutul o atrăsese nu numai din punct de vedere fizic, ci şi prin felul cum se purta: siguranţa de sine şi calmul îi dovedeau că era un bărbat care ştia ce vrea de la viaţă.

Acum avea timp să-l cerceteze pe îndelete cu privirea. Era seducător, deşi nu avea trăsături regulate. Avea o cicatrice la sprânceana stângă şi nasul puţin strâmb, semn că se bătuse sau că practicase boxul. Umerii largi, talia îngustă şi picioarele puternice erau mărturia unor exerciţii fizice continue.

Privirile lor se întâlniră şi Rachel simţi că i se face pielea de găină. Bărbatul o privea fix în ochi, fără să-i pese de cei din jur. încăperea părea că se golise şi că rămăseseră numai ei doi. Vocile celorlalţi se auzeau ca un zumzet care era acoperit de bătăile inimii ei.

Tânăra avea senzaţia că trăieşte o clipă de magie; ceafa îi amorţise, iar gâtlejul i se uscase, fiind nevoită să inspire adânc pentru a-şi reveni în fire.

Tensiunea la care era supusă era paralizantă. Brusc vraja se rupse şi sculptoriţa scoase un oftat de uşurare. Clipele de uluială o făcuseră să simtă că între ea şi necunoscut se stabilise o legătură care depăşea atracţia fizică, fiind tulburătoare şi neaşteptată.

Când îl căută din nou cu ochii, bărbatul dispăruse.

Neştiind prea bine ce forţă pusese stăpânire pe sufletul ei, Rachel se strădui să uite aceste momente ciudate şi începu să discute cu o doamnă distinsă despre arta modernă, apoi se retrase într-un colţ al sălii, totuşi muzica şi rumoarea petrecerii nu-i abăteau gândurile de la bărbatul care o tulburase nefiresc de mult. Privirea acestuia îi dăduse impresia că voia s-o devoreze... bucată cu bucată. Fiorul rece care-i străbătuse spatele îi sporise senzaţia de disconfort.

Ce putere avea bărbatul încât reuşise s-o scoată din calmul ei obişnuit? I se părea ciudată nevoia de a-l regăsi printre invitaţii care dansau sau stăteau de vorbă. Il căută peste tot şi nevăzându-l, se gândi că este în camera alăturată, unde se găsea masa cu gustări.

Doi soţi între două vârste, profitară de ocazie şi o opriră pentru a-i pune întrebări, deoarece îi cumpăraseră o statuetă. Sculptoriţa le suportă cu stoicism trăncăneala, răspunzând curiozităţii lor cu zâmbetul pe buze.

- Ce v-a determinat să vă alegeţi această profesie?

- Ce aţi simţit când aţi creat această statuetă?

-Aveți o copie?

Rachel le explică pe îndelete care este crezul ei artistic şi-i asigură că statueta pe care o cumpăraseră e unică, apoi se scuză că este aşteptată şi se îndreptă spre salon, dar, din cauza grabei se împiedică şi era pe punctul să cadă, când două

mâini o prinseră de umeri şi o redresară în poziția verticală. Inălțându-şi capul, sculptorița întâlni doi ochi negri. Ochii bărbatului pe care-l căuta.

-Imi cer scuze, zise ea, încercând să păşească pe lângă el.

-N-aveți pentru ce, spuse bărbatul, retrăgându-şi mâinile. Căldura lor o făcu pe tânără să se gândească la plăcerea de a fi mângâiată de ele.

- Mă duceam la bufet. Mărturisesc că mi-e foame. N-am mâncat nimic de dimineață.

-De aceea v-ați împiedicat, afirmă bărbatul, zâmbind. Dacă nu aş fi fost prin preajmă, acum ați fi fost ajutată de cel puțin o echipă de doctori.

Luând-o de braț, el o conduse spre masa cu gustări, zicând:

-Nu pot să vă las să riscați o altă alunecare.

Rachel se simțea în siguranță alături de el şi-şi exprimă recunoştința pentru ajutorul pe care i-l dăduse:

-Vă mulțumesc pentru amabilitate. Aveți o rapiditate uimitoare.

-Am jucat fundaş în echipa de fotbal a facultății.

Tânăra se uită cu coada ochiului la umerii lui largi şi la pieptul bombat şi-i dădu crezare.

Mâncarea era apetisantă şi din belşug. Rachel se grăbi să-şi umple farfuria, apoi reveni în locul unde îl lăsase pe însoțitorul ei şi se aşeză pe un scaun, punând farfuria pe masă.

Brent zâmbi la vederea cantității de hrană pe care tânăra se pregătea s-o înghită.

îmi plac femeile care apreciază o masă bună.

Sculptorița era suplă şi avea un trup frumos, atrăgând privirile bărbaților.

- In cazul acesta, vă veți îndrăgosti de mine, zise Rachel fără să se gândească, îmbujorându-se în obraji.

- Dacă mai aveți şi alte calități...

Tânăra se uita încurcată în farfurie, neştiind cu ce să înceapă.

- Vă recomand stridiile, zise Brent. Sunt delicioase.

Rachel gustă una, scoase o exclamație de satisfacție, apoi mai luă două.

Brent se sprijini cu spatele de spătarul scaunului şi adăugă:

- Sandvişurile cu carne de crab şi unt de avocado sunt sățioase.

- De obicei nu mă culc fără să iau cina.

- Nu arătați ca o persoană care mănâncă mult, zise Brent privind cu atenție buzele sculptoriței, imaginându-şi ce gust plăcut ar avea dacă ar putea să le sărute.

Rachel se mulțumi să înghită altă bucată de carne, şi-i oferi senatorului un sandviş cu şuncă.

- Este tot ce pot să fac pentru că m-ați salvat de la o moarte lentă şi dureroasă.

Brent îşi încruntă sprâncenele şi tânăra îi explică:

- De la moartea prin înfometare.

El îşi sprijini bărbia în palmă şi replică în glumă:

- întotdeauna ajut oamenii care au probleme grave.

Rachel se simțea bine în tovărăşia lui. Tonul firesc cu care vorbea şi privirea serioasă îl făceau simpatic, chiar seducător.

Dacă instinctul nu o trăda, avea de-a face cu un bărbat sigur pe el. Merita să încerce să fie mai drăguță cu el.

întinzând mâna dreaptă, ea spuse simplu:

- Numele meu este Rachel Harris. îmi pare bine de cunoştință.

Este cazul să ne tutuim.

Senatorul îi strânse mâna şi-i adresă un zâmbet cald.

- Spune-mi Brent. Am remarcat prezența ta în timpul licitației.

- Şi eu am observat că te uiți la mine. Cred că-mi placi.

- întotdeauna spui ce gândeşti?

Rachel îşi retrase mâna şi declară cu cochetărie:

- Aproape întotdeauna.

Să fi fost imaginația ei, sau degetele lui o mângâiaseră în momentul când îşi desprinsese mâna?

- Deci eşti constantă?

- Nu cred că există o ființă perfectă.

- Sunt curios să aflu în ce crezi.

- In oameni.

Fără să-i dea timp interlocutorului ei să deschidă gura, Rachel schimbă repede subiectul:

- In seara aceasta am avut un succes extraordinar. Sculptorița considera că falsa modestie este o pierdere de timp.

Brent îşi înălță o sprânceană.

- Operele tale sunt uimitoare.

- Mulțumesc, zise tânăra măgulită, stăpânindu-şi emoția ce o cuprinsese la auzul complimentului. Era obişnuită cu laudele, dar nici una nu fusese atât de simplă şi de sinceră.

- Am avut prilejul să văd multe expoziții de artă, la Washington, dar nu am întâlnit nici un artist cu un asemenea stil.

Rachel surâse şi spuse cu modestie.

- Sper ca operele mele să ajute mulți copii bolnavi să-şi îndeplinească visele.

- Iți plac copiii?

- Da, foarte mult.

- Şi mie.

Un zâmbet apăru în colţul gurii lui Brent.

- Am senzaţia că avem multe lucruri în comun.

Tânăra îl întrebă intrigată.

- Ce anume?

- Iţi plac melodiile care exprimă suferinţele sufleteşti.

- Cine nu iubeşte muzica?

- Ce zici de crenvurştii prăjiţi în ulei, cu ceapă?

- Sunt grozavi.

- Ai văzut filmele cu Humphrey Bogart?

- Fireşte.

- Acestea sunt lucrurile care ne apropie, declară Brent cu satisfacţie în glas.

Rachel nu se putu abţine şi replică surâzând:

- Muzica, crenvurştii, filmele cu Bogart nu pot să dea naştere la o legătură între doi oameni.

- Ai uitat stridiile, zise Brent cu o voce blândă.

Sculptoriţa simţi un fior pe spinare, dar se stăpâni să-şi exteriorizeze emoţia, limitându-se să exclame cu o indiferenţă prefăcută.

- Crezi că scoicile ne apropie şi mai mult?!

Brent se arătă surprins.

- Pui la îndoială puterea lor?

Expresia nevinovată din ochii lui o preveni pe Rachel că este mai bine să renunţe la un răspuns care ar putea fi interpretat în mod ironic de interlocutorul ei.

- Avem aceleaşi gusturi, continuă senatorul pe un ton glumeţ. Aş vrea să iei masa cu mine. Seara de mâine îţi convine?

Propunerea îl luă prin surprindere chiar şi pe el, care nu era de obicei atât de categoric, însă voia să-şi petreacă timpul în compania

acestei femei pentru a o cunoaşte mai bine. Putea să afle ce o făcea să râdă. I se părea că întâlnise o fiinţă deosebită şi misterioasă.

Tânăra îi răspunse printr-o întrebare amuzantă:

- Cum aş putea să accept invitaţia când nici nu-ţi cunosc numele întreg?

Senatorul fu puţin descumpănit, dar zise pe un ton jovial.

- Mă numesc Brentior. Brent Brentior.

- Ei bine, mi-ar face plăcere, Brent Brentior, să...

Rachel nu-şi sfârşi fraza, amintindu-şi brusc de identitatea bărbatului din faţa ei.

Brent Brentior. Bineînţeles. Un copil dintr-un cartier sărac, ajuns la facultatea de drept şi ulterior un om politic renumit. Dacă nu ar fi fost nervoasă din pricina seratei, l-ar fi recunoscut cu uşurinţă.

Brent era fascinat de forma gurii ei. Tânăra avea buze senzuale care-l atrăgeau într-un mod misterios. Nu mai văzuse asemenea buze la vreo altă femeie. Aproape că simţea aroma lor, aducând puţin cu aceea a mirodeniilor.

Brent observă că buzele ei murmurau numele lui şi-şi dădu seama că va primi un răspuns negativ. Simţea că Rachel devenise distantă, părând că se îndepărtase de el, cu toate că nu se mişcase de pe scaun.

- Imi pare rău, dar nu-mi place să mă întâlnesc cu politicieni. Tânăra se străduise să vorbească pe un ton tranşant, pentru a descuraja eventualele tentative de a fi convinsă să ia masa cu el.

El era atât de captivat de mişcarea buzelor ei, încât în prima clipă nu pricepu sensul vorbelor. După o scurtă pauză, exclamă ironic.

- Glumeşti, nu-i aşa?

Strălucirea ochilor lui o îndemna pe tânără să-şi retragă cuvintele, dar mândria o făcu să articuleze cu voce tare:

-Regret, dar principiile mele nu se schimbă de pe o zi pe alta.

In sinea ei îi părea rău că nu va avea ocazia să cineze cu un

bărbat chipeş, însă nu voia să renunţe la regulile morale pe care le respectase până atunci cu străşnicie. Conştientă că poate rezista oricărei ispite, adăugă cu mai multă căldură pentru a îndulci despărţirea:

- Mi-a făcut plăcere să stăm de vorbă.

Scânteierea din ochii lui se stinse şi îngrijorarea îi luă locul.

- Eşti convinsă de ceea ce ai spus?

Brent o cercetă cu privirea câteva momente, ca şi cum ar fi vrut să se asigure că refuzul ei este trecător.

- Recunosc că-mi eşti simpatic, dar eşti senator.

Să fi fost o nuanţă de regret în vocea ei? Brent replică imediat:

- Spune-mi Brent, deşi acest lucru înseamnă că suntem aproape prieteni.

- Nu se pune problema unei prietenii. Nu este nimic între noi. Gândeşte-te mai bine că suntem două persoane care s-au cunoscut întâmplător.

- Dă-mi voie să fac o precizare. Ne-am cunoscut abia de zece minute, zise Brent uitându-se la ceas, şi ţi-ai spus deja în mintea ta că nu sunt bărbatul cu care ai putea să ai o legătură.

- N-am afirmat acest lucru.

- N-am înţeles prea bine ce ai spus.

- Am declarat pur şi simplu că nu mă întâlnesc cu politicieni. Eu sunt artistă, iar tu eşti senator al Statelor Unite. Este imposibil să ne înţelegem: aparţinem unor lumi diferite, nu-i aşa? Sună prea romantic ca să fie adevărat: parcă am fi eroii unui roman de dragoste.

Brent remarcă regretul din glasul ei şi bănui că tânăra nu voia să rămână singură, cu toate că principiile ei erau puţin rigide. Rachel era capabilă să piardă totul din cauza sincerităţii, dar nu-i păsa dacă vorbele sale îi deranjau pe cei cu care discuta. Brent era convins că şi ea îşi dăduse seama de atracţia neaşteptată dintre ei.

- Nu am nici un resentiment faţă de tine, adăugă tânăra pe un ton amabil.

- Ai susţinut că nu vrei să te întâlneşti cu mine pentru că sunt un om politic, nu-i aşa? Refuzul tău este un afront la adresa mea. M-ai mâhnit mult.

Rachel înălţă din umeri şi zise apăsat:

- Poţi să iei refuzul meu cum îţi convine.

Brent făcu un gest energic cu mâna pentru a fi mai convingător.

- Nu riscăm să ne îndrăgostim după o simplă cină, comentă el sarcastic.

Tânăra avea impresia că vorbele lui exprimau o constatare obişnuită, pe care o va da uşor uitării. Cu toate că-şi impusese să fie calmă, atmosfera din încăpere o făcea să-şi piardă încrederea în puterea ei de stăpânire. Se simţea vag iritată de insistenţa bărbatului care nu putea accepta un simplu refuz, aşa cum o fac cei ce au o educaţie aleasă. Nu-şi dădea prea bine seama de ce se înverşuna Brent să se întâlnească a doua zi cu ea. De obicei, nu trebuia să facă nici un efort în plus pentru a scăpa de bărbaţii inoportuni. Numai senatorul se încăpăţâna să-i smulgă un răspuns favorabil.

Cu zâmbetul pe buze, Rachel spuse:

- Este imposibil să ne vedem mâine.

- De ce?

-Este o mare deosebire între funcţia pe care o ai şi meseria mea.

- Aş vrea...

Sculptoriţa se ridică şi făcu un pas către ieşire. O mână o prinse de braţ, oprind-o brusc. Senatorul îşi strânse buzele până când acestea deveniră o linie albă ce contrasta cu pielea lui bronzată.

- Până acum tu ai făcut regulile jocului. Acum este rândul meu.

- Foarte bine. Te ascult, zise Rachel păstrându-şi cu greu calmul. Era roşie în obraji de furie că Brent nu se resemnase cu refuzul ei.

Avea de gând să-i spună răspicat că nu poate cina cu el, deşi la început îşi dorise să ia masa împreună.

Respirația lui îi mângâia pielea feței. Tânăra îşi imagina cât de calde ar fi buzele lui dacă ar fi sărutat-o.

- Este cazul să auzi ce gândesc despre tine. în primul rând, îmi eşti simpatică. în al doilea rând cred că şi tu mă placi. Pentru a ne cunoaşte mai bine trebuie să ne revedem.

- Ai greşit, zise tânăra ridicând mâna dreaptă şi începând să numere pe degete.

- în primul rând, eu decid cu cine mă întâlnesc. în al doilea rând, ai auzit ce hotărâre am luat. în al treilea rând, nu-mi place să ies în oraş cu politicieni, chiar dacă aceştia arată foarte bine.

Rachel regreta că Brent era singurul bărbat din ultimele luni cu care ar fi dorit să ia masa. Din păcate, era peste puterile ei să renunțe la principiile care o călăuziseră în viață.

- Ce motiv ai să refuzi o cină cu mine?

- Nu fac parte din lumea ta.

- în primul rând sunt bărbat şi apoi senator.

- încă o dată te rog să mă scuzi, dar nu pot face o distincție netă între un un bărbat şi profesia sa.

- Fă o încercare, o rugă Brent.

- Nu, răspunse sculptorița pe un ton ferm, făcându-l pe Brent să-şi înalțe sprâncenele.

- De ce eşti atât de categorică?

Rachel îşi ridică bărbia şi spuse răspicat.

- De ce nu vrei să înțelegi că nu mă interesează politica?

- Care politică? o întrebă Brent încet, străduindu-se s-o calmeze pe tânăra care-l intrigase prin atitudinea ei ciudată.

- Eşti în politică de prea multă vreme ca să nu ştii că nu toți oamenii sunt capabili s-o înțeleagă. Eu am politica mea. Nu-mi dau

întâlnire cu senatorii.

Un muşchi tresări pe faţa lui Brent, semn că vorbele ei îl enervează.

- Ii respingi numai pe senatori, sau pe toţi cei ce lucrează în domeniul politic?

- Nu văd de ce trebuie să-ţi dau explicaţii. Nimeni nu-mi poate cere să-i dau socoteală de preferinţele mele.

- Intotdeauna eşti la fel de dură sau numai persoana mea te-a scos din sărite?

Rachel tresări. El avea dreptate. Fusese nepoliticoasă, dar nu avea de gând să-şi schimbe părerile. Mai ales aceea pe care şi-o făcuse despre interlocutorul ei.

- Te rog, nu insista.

Vocea ei devenise mai blândă şi mai plăcută. Brent o apucă de bărbie, astfel că privirea ei o întâlni pe a lui.

- Te asigur că nu mă vei uita aşa de uşor. La noapte te vei gândi la mine.

Rachel ar fi vrut să-i dea o replică tăioasă, dar cuvintele lui nu exprimau o necuviinţă ci doar o simplă constatare.

Bărbatul din faţa ei era prea sigur pe el, prea seducător şi fascinant ca să poată fi dat uitării atât de repede. Nici o femeie nu putea avea linişte dacă îl cunoştea. Cu toate că se simţea tulburată de prezenţa lui, nu vedea cum îşi va schimba concepţiile. Se luptase mult pentru a ajunge la un echilibru în relaţiile cu bărbaţii şi nu putea să renunţe la modul ei de a se comporta în compania lor. Nu-i va permite nici unui politician, chiar dacă acesta se numeşte Brent Brentior şi este fermecător, să-i răvăşească viaţa.

- Trebuie să plec, spuse ea cu voce tare.

- Trebuie, sau vrei să pleci? o întrebă Brent apropiindu-se de tânără, încât aceasta ar fi putut să-i audă bătăile inimii.

- Nu contează ce motiv am, replică Rachel. La revedere, dragul meu senator, adăugă ea încercând să fie amabilă.

Brent nu se clinti din loc, împiedicând-o să înainteze, continuând s-o privească în ochi. în gând se întreba ce s-ar întâmpla dacă s-ar apleca pentru a-şi lipi buzele de gura ei senzuală.

Rachel făcu un pas lateral şi-l ocoli. înainte ca senatorul să încerce s-o oprească, ea se alătură unui grup de invitaţi. îi părea rău că fusese nevoită să-l părăsească şi, în acelaşi timp, îi era recunoscătoare fiindcă nu se ţinuse după ea. îşi spuse în sinea ei că nu mai avea de ce să fie îngrijorată... şi aproape că era convinsă de acest lucru.

Nu dădea atenţie conversaţiei din jurul ei în timp ce-şi lua rămas bun de la cei care părăseau petrecerea. Era normal să fie amabilă cu invitaţii care se înghesuiseră să-i cumpere sculpturile şi se lăsă sărutată pe obraji de cei care o cunoşteau mai bine.

De ce trebuia ca singurul bărbat care-i trezise interesul în ultimele luni să fie un politician? Pe drumul spre casă încercă să se consoleze, spunându-şi că sentimentul de dezamăgire pe care-l resimţea în acele momente nu se datora chipeşului senator. Era mai degrabă o oboseală acumulată după o zi grea.

Fără să vrea, gândul îi revenea la figura lui plăcută. Era cazul să-l dea uitării pe acest bărbat care-i tulburase liniştea sufletească. Exista posibilitatea să nu-l mai întâlnească niciodată. Brent frecventa mediul politic de care ea se ferea. întâlnirea lor în această seară fusese cu totul întâmplătoare. Brentior era o persoană influentă care, emana putere şi hotărâre, iar ea o artistă fără veleităţi politice. El aparţinea unei lumi pe care ea o părăsise în urmă cu câţiva ani. Nu avea intenţia să revină acolo unde suferise o decepţie amară.

Avusese ocazia să asiste la multe drame. Politicienii puteau să distrugă o viaţă, fără să le pese.Tânăra îşi zise că nu va accepta să fie o

victimă a maşinaţiilor de culise. Nu va fi niciodată tentată să frecventeze cercurile politice. Principiile ei erau ferme şi o fereau de primejdii.

Brent avusese la un moment dat intenţia s-o sărute. Observase luminiţa din ochii lui, dar nu-i dăduse nici o şansă, părăsindu-l înainte ca hormonii să-i întunece raţiunea.

Cu toate acestea, chipul lui nu-i ieşea din minte. Reacţia ei fusese firească. La fel cum procedase cu alţi bărbaţi prezentabili care-i făcuseră curte cu insistenţă, refuzase să se lase dominată de instinct. In mod obişnuit nici nu lua în considerare avansurile lor, deoarece munca ei era mai importantă, decât orice altceva de pe pământ. De data aceasta nu reuşea totuşi să nu se gândească la senator.

***

Ajuns acasă, Brent se gândi la femeia care-i refuzase invitaţia de a lua masa la un restaurant, motivând că nu-i place să fie văzută în compania oamenilor politici. Fusese un pretext cusut cu aţă albă şi afrontul pe care-l suferise îi lăsase un gust amar.

Brent nu era obişnuit ca oamenii să-l sfideze. Fusese un procuror de temut, care avusese succese răsunătoare. Inculpaţii ştiau că probele pe care el le prezenta judecătorilor atârnau greu în prezentarea verdictelor. Ca senator era cunoscut pentru convingerile sale democratice şi pentru intransigenţa cu care le punea în practică. Acum fusese pus la colţ de o femeie, lucru care îl rodea mai mult decât se aşteptase. Oricum, nu-i făcea nici o plăcere să sufere un eşec acolo unde, în mod obişnuit, obţinea victorii.

Pe când era la facultate, nutrise ambiţia de a fi un justiţiar incoruptibil. Alesese dreptul, pentru a se pregăti să înfrunte răul şi a-i pedepsi pe cei care încalcă legile. Studiase cu îndârjire şi-şi slujise cu devotament ţara pe care o iubea.

Acum, Rachel, cu un simplu refuz, îi năruise convingerea că munca lui era utilă.

Existau numeroase femei care ar fi fost mai mult decât bucuroase să-şi petreacă timpul cu el, atât în oraş cât şi în pat. în urma experienţelor amoroase, trăise o concluzie surprinzătoare: nu-l interesa să cucerească un număr cât mai mare de femei. Ceea ce-şi dorea era să cunoască o femeie care să-l tulbure şi să-l ispitească. Rachel era o fiinţă deosebită. Plină de candoare şi de farmec, îi declarase răspicat că-i dispreţuieşte ocupaţia.

Un zâmbet îi înflori în colţul buzelor. Avea presimţirea că sculptoriţa ar putea fi femeia pe care o aşteptase de atâta timp, cu toate că ea îi declarase făţiş cu n-o interesează oamenii politici. Fiecare este liber să aibă opinii personale.

Brent era un om cu experienţă şi-şi dădea seama că întâlnirea cu Rachel putea reprezenta o cotitură în viaţa sa. Era destul de visător ca să creadă în dragostea la prima vedere.

Era sigur că o va revedea pe tânăra artistă.

Capitolul 2

Rachel avea o fire visătoare. Visele îi dădeau posibilitatea să-şi clarifice problemele care o preocupau. Când era mâhnită, ele îi dădeau puterea de a trece peste necazuri. Când era bucuroasă, o ajutau să creeze opere de artă. Visele erau singura realitate în care credea.

Un politician era un om căruia nu-i plăcea să facă eforturi pentru a-i înțelege pe cei cu care se întâlnea. Chiar dacă era destul de inteligent, Brent nu se deosebea de ceilalți senatori. Se dedicase luptei împotriva răului pentru a instaura dreptatea în țară şi participa la multe acțiuni, din dorința de a face să triumfe legea, acolo unde aceasta fusese încălcată. Era un om admirabil care-şi pusese talentul şi energia în slujba societății, la fel ca tatăl ei.

La fel ca tatăl ei. Comparația aceasta îi dădea o senzație dulce-amăruie. Tatăl ei fusese un erou. Cutezanța îl costase viața.

Gândurile tinerei revenirä la Brentior. Cu toată strădania ei, nu reuşea să-l dea uitării.

Senatorul o avertizase că nu-i va fi uşor să scape de imaginea lui. Degeaba se concentrase asupra lucrărilor de artă. Sticla lua forme elegante, dar gândurile reveneau la bărbatul seducător şi autoritar pe care-l cunoscuse la serată. Rachel nu voia să fie dominată de nimeni. Avea dreptul să aibă o viață particulară aşa cum considera ea că trebuie trăită. Nu accepta în ruptul capului ca altcineva să-i ordoneze existența.

O voce îi şoptea că frământarea ei este zadarnică. In momentul când Brent îi cuprinsese mâinile cu degetele lui lungi şi puternice, ea îşi pierduse controlul asupra voinței. Privirea lui pătrunzătoare o zăpăcise complet.

Făcuse o greşeală neluând în seamă puterea lui de seducție.

Trebuia să nu se mai gândească la el şi să nu-l mai viseze. Dacă-l va scoate din viața ei, totul va reveni la normal.

Luând această hotărâre, sculptorița se simți ușurată. După ce lucră câteva ore i se făcu foame şi scoase din micul frigider pe care-l avea în atelier o conservă de ton şi o cutie cu o băutură răcoritoare, apoi se aşeză la masa de lângă fereastră. După câteva minute, fredona o melodie care se auzea de la radio.

Muzica o ajuta să se relaxeze. Cineva îi spusese că are o voce cu care ar putea sparge geamurile. Când nu ştia toate cuvintele cântecului, le înlocuia cu altele, scornite de ea, deoarece nu avea timp decât pentru muncă.

Arta constituia unica ei preocupare. Toată energia ei era îndreptată către statuetele pe care le modela din sticlă.

Când nu era mulțumită de una din ele, o spărgea imediat, chiar dacă se gândise câteva săptămâni la ea, şi reîncepea truda pentru a găsi forma perfectă. Avea un temperament artistic, aşa cum susținuse o prietenă apropiată.

Rachel afirma că viziunea ei artistică o împiedică să dea la iveală opere de care să se ruşineze.

De cele mai multe ori, statueta se contura cu greutate. La început, erau numai fragmente disparate care mai mult o enervau decât o ajutau în muncă. Până când îi venea ideea creatoare treceau câteva zile, apoi mâinile i se mişcau cu repeziciune ca şi cum ar fi vrut să prindă conturul pe care mintea sa îl plănuise.

Tânăra se afla într-una din aceste stări pline de nelinişte... încă nu găsise ideea care să-i pună mâinile în mişcare pentru a realiza o operă desăvârşită, atât din punct de vedere al culorii cât şi al formei. Sticla era materialul cu care lucra, iar imaginația unealta spirituală.

La radio se auzea acum o melodie mai ritmată care îi transmitea o senzație ciudată. Gândurile ei începură să se limpezească. Se ridică de pe scaun şi făcu câteva mişcări de dans. Sunetele chitarei îi trezeau în minte imaginea viitoarei statuete.

Când opera de artă căpătă un contur clar, Rachel se aşeză la masa

de lucru şi schiţă cu înfrigurare pe o foaie de hârtie ceea ce îşi imaginase.

Deşi nu se considera pictoriţă, tânăra folosea culorile pentru a-şi materializa ideile. Desenul înfăţişa un vas lung care avea liniile unduioase ale unei femei. Nuanţele de albastru, galben şi indigo vor alcătui un ansamblu armonios ce va delecta privirile.

Telefonul ţârâi insistent, dar tânăra nu-i dădu atenţie. Era mai important să creeze ceva deosebit decât să stea de vorbă. Nimeni nu avea dreptul s-o deranjeze din lucru.

Putea să stea oricât în atelier... Orele nu aveau nici o importanţă... Ceea ce conta era să găsească forma adecvată viziunii sale. Sticla trebuie modelată cu grijă. Fiecare statuetă trecea prin mai multe faze până când devenea o operă de artă.

Sticla cerea răbdare şi concentrare. Câteva cuvinte îi scăpară de pe buze în timp ce mâinile ei modelau cu repeziciune ceea ce mintea ei îşi imaginase.

Era atât de prinsă de lucru încât nu lua în seamă fierbinţeala degajată de cuptor. Cu îndemânare, Rachel răsucea sticla topită până obţinea forma dorită.

Michelangelo mărturisea că nu cioplește marmura pentru a crea statui ci mai degrabă le eliberează pe acestea din blocul inform, căutând să le adapteze viziunii sale interioare. Se pare că artele au aceeaşi taină. Artistul alege ce i se pare valoros, înlăturând amănuntele inutile.

Tânăra îşi spunea că aşa trebuie să fie truda unui artist. Orice ezitare duce la eşec.

Rachel înteţi focul şi flăcările se ridicară în aer aruncând scântei roşiatice. Ea trebuia să se grăbească pentru a nu lăsa sticla să se întărească înainte de a-i fi dat forma perfectă. Sticla era o pastă fluidă şi suplă. Trebuia să se concentreze şi s-o modeleze conform inspiraţiei de moment. Pentru a reuşi, avea nevoie de multă abilitate. Sticla

trebuia apăsată uşor, altfel se deforma şi nu se mai modela perfect.

Pasta avea o culoare albastră şi era foarte fină, astfel că Rachel îşi putea vedea mâna din spatele bucăţii de sticlă. Nu avea răgazul să-şi admire opera. Mai avea multe de făcut. După o examinare rapidă, Rachel băgă statueta în cuptor şi reglă temperatura, apoi turnă câteva picături de culoare.

Incă nu terminase statueta. Uneltele sale, mai preţioase decât nestematele, puteau s-o ajute să realizeze o operă desăvârşită.

Deşi nu era o bună gospodină, avea mare grijă de uneltele sale. Femeia care se îngrijea de atelier avea întotdeauna cuvinte de reproş la adresa tinerei artiste care lăsa atelierul răvăşit. Menajera avea, într-adevăr, mult de lucru.

Rachel oftă, satisfăcută de statuetă. După tensiunea din ultimele zile, se simţea uşurată şi fericită.

După cinci ore, de muncă se retrase câţiva paşi pentru a se uita la statuetă cu mai multă atenţie. O examină din cele mai variate unghiuri, gândindu-se la forma pe care şi-o închipuise şi ajunse la concluzia că făcuse un lucru bun.

Sentimentul de uşurare pe care-l resimţea în acel moment o făcu să scoată un suspin.

Rachel se uită la pendula din perete şi-şi dădu seama că trebuie să se grăbească: peste o oră era invitată la o petrecere.

O promisiune era o obligaţie pentru ea şi nu dezamăgise pe nimeni până acum. Participase la toate seratele la care fusese invitată. Orice om are câteva lucruri la care ţine foarte mult. Pentru Rachel, cuvântul dat nu mai putea fi luat înapoi.

***

Brent venise la petrecere fără să ştie că o va revedea pe Rachel. Nu mică îi fu surpriza când dădu cu ochii de ea. Se dădu înapoi cu câţiva paşi pentru a o privi mai bine.

Tânăra părea mai frumoasă decât prima dată şi senatorul îi mulţumi în gând lui Jeannie pentru că îl invitase la dineu.

Surpriza îl făcu să rămână încă departe de ea, mulțumindu-se s-o scruteze cu privirea. La tribunal, fusese renumit pentru abilitatea de a afla adevărul de la martori, prin întrebări simple care îi puneau pe aceştia în situația de a face mărturii sincere. Ca senator, Brent folosea aceeaşi tehnică, privindu-şi insistent interlocutorii. Rachel procedase la fel, examinându-l din cap până-n picioare. Ceea ce-l intrigase fusese hotărârea ei de a nu se întâlni cu el. Când va afla ce motiv o împinsese să-i refuze invitația, va şti s-o convingă să iasă cu el într-o seară, la un restaurant.

Pe moment, era în faza când aduna indicii care îl vor pune pe făgaşul dorit pentru a descoperi taina sculptoriței.

Rochia pe care o purta, de exemplu, era o provocare pentru toți bărbații. Nu orice femeie ar fi fost în stare să arate atrăgătoare într-o toaletă îndrăzneață: mătasea în dungi negre şi albe i se mula pe trup, punându-i în evidență formele perfecte. Rochia ar fi părut stridentă pe altă femeie, dar pe ea avea un efect uluitor.

Când se mişca, despicătura laterală lăsa să i se vadă picioarele lungi şi provocatoare. Senatorul înghiți în sec, uluit de croiala îndrăzneață a rochiei.

Doar femeile sigure de farmecele lor aveau curajul de a veni astfel îmbrăcate la o petrecere.

Râsul ei îi provocă un fior pe şira spinării. Rachel era o vrăjitoare care ştia să-şi farmece admiratorii. Brent nu putea să-şi ia ochii de la ea. Sculptorița vorbea şi gesticula pentru a fi mai convingătoare.

Atracția pe care Rachel o exercita asupra lui nu se datora doar frumuseții ci provenea din toată ființa ei. Care bărbat nu ar fi fost subjugat la vederea unei femei tulburătoare? Atracția izvora, cu siguranță, dintr-o tainică vrajă.

Jeannie se apropie de Brent, privindu-l mirată.

- Hei, frățioare, ce ți s-a întâmplat? Arăți de parcă te-ar fi lovit un boxer în plex.

Descrierea stării în care se afla senatorul era aproape de adevăr.

- Exagerezi.

Jeannie surâse cu blândețe.

- Ti-am surprins privirea. Fii atent, îl sfătui ea. Rachel este o ființă fragilă. N-aş vrea s-o faci să sufere.

Brent se uită din nou la sculptoriță. Părul roşcat i se revărsa pe umerii rotunzi în bucle care păreau tăciuni arzând mocnit; ochii îi erau sclipitori, iar buzele pline de o chemare senzuală. Obrajii rumeni păreau doi bujori. Brent nu avea senzația că tânăra este fragilă. Arăta... fantastic, recunoscu în sinea lui.

- Ce te face să crezi că aş putea s-o rănesc?

- Eşti bărbat şi ştiu ce vă poate pielea la toți, susținu Jeannie îndepărtându-se.

Senatorul rămase pe gânduri, întrebându-se nedumerit cum ar putea s-o facă să sufere pe Rachel. Sau pe oricare altă femeie. Era un bărbat căruia îi plăceau femeile; şi le aprecia îndeajuns, pentru a nu dori să le ofenseze. Felul lor de a vorbi şi de a vedea lucrurile, atât de diferit de cel al bărbaților, era un prilej de desfătare şi de bucurie. Toate aventurile sale se terminaseră fără scandaluri, fără resentimente sau răzbunări.

De ce sora sa considerase necesar să-l prevină să fie atent cu Rachel? Lucrul acesta îi trezi curiozitatea de a discuta din nou cu ea. Sculptorița sosise mai târziu la petrecere, nu din pricină că ar fi vrut să-şi facă o apariție care să-i impresioneze pe invitați. întârziase pur şi simplu din lipsă de timp; îşi dedica fiecare clipă artei, pentru că pasiunea ei era devoratoare, răpindu-i minutele pe care ar fi putut să le consacre distracțiilor. Timpul trebuia folosit cu chibzuială, deci niciodată risipit. De aceea ieşea rar din casă, preferând să lucreze. Din timp în timp, dădea curs unei invitații, mai ales dacă petrecerea se desfăşura seara. Viața nu putea fi irosită fără rost. Dorința tinerei era să fructifice orice moment.

Cinele luate cu prietenii erau cele mai plăcute. Mâncarea aleasă, discuțiile familiare şi revederea cu cei dragi erau atu- urile petrecerilor organizate de Jeannie Roberts. Toată lumea îi aprecia priceperea de a îmbina plăcutul cu utilul, recunoscându-i talentul de a fi o gazdă primitoare.

Rachel simți că este privită cu insistență şi întoarse capul. Când zări chipul celui care o urmărea de câteva minute avu o senzație de plăcere, urmată imediat de o jenă evidentă.

Brent Brentior era printre invitați.

Senatorul îi trezea fiori neaşteptați. După ce-şi petrecuse ziua gândindu-se la el, nu era încă pregătită să dea ochii cu acest bărbat extrem de atractiv. Cum putea să-l dea uitării, când soarta i-l scotea mereu în cale? Fireşte că nu avea cum să-l ocolească, deşi îi spusese răspicat că nu vrea să iasă cu el.

Hotărârea ei devenea, totuşi, din ce în ce mai nesigură, mai ales că revederea îi produsese o emoție profundă.

Sculptorița îi aruncă o privire gazdei, care-i surâse cu amabilitate. Jeannie era o prietenă sinceră şi în acelaşi timp o pețitoare neobosită.

Rachel ridică din umeri, reamintindu-şi că Brent nu putea s-o oblige să aibă o aventură cu el. Dar avusese dreptate: toată ziua nu făcuse altceva decât să se gândească la el. Senatorul era un om fermecător, dar periculos: câte admiratoare nu avuseseră o aventură cu el!

- Rachel!

- Ce surpriză!

Costumul negru şi cămaşa albă erau purtate de toți bărbații din încăpere, dar numai Brent era chipeş în ținuta de seară de rigoare. Oricum, îşi spuse tânăra, el ar arăta şi mai bine dacă n-ar avea nici un fel de îmbrăcăminte.

Rachel tresări, simțind că mintea sa o luase razna: abia îl cunoscuse, şi iată că se gândea deja la lucruri intime care aveau

legătură cu el. Totul se datora instinctului sexual, îşi zise ea. Nu mai făcuse dragoste de o bună bucată de vreme şi era firesc să-şi închipuie că găsise un bărbat dispus s-o facă fericită.

- Aş vrea să-ți dau un sfat, spuse Brent puțin nervos. încetează să te uiți la mine ca şi cum ai vrea să-mi scoți hainele de față cu atâta lume.

- Nu mi-a trecut prin cap o asemenea idee trăsnită, replică Rachel fără convingere, rugându-se ca vocea ei să pară normală şi să nu-i trădeze gândurile.

- Pariez că am dreptate.

Obrajii începură s-o ardă, astfel că tânăra îşi acoperi fața cu palmele.

Senatorul îi îndepărtă mâinile cu blândețe.

- Totul este în regulă. N-ai de ce să te ruşinezi.

Rachel nu ştia cum să-şi ascundă stânjeneala. într-un fel, Brent era tipul de bărbat de care se temea. Nu era corect să-l dezamăgească sau să-l respingă cu brutalitate. De fapt, îl găsea seducător şi ispititor ca păcatul. Pe deasupra, era şi senator al Statelor Unite.

Ochii lui negri aveau o putere magică asupra ei, împiedicând-o să se uite în altă parte. Era peste puterile ei să-şi îndrepte privirea spre grupul de prieteni din apropiere.

Pe buzele lui Brent înflori un zâmbet, intuiția îl făcea să-i ghicească gândurile, amuzându-se de îndrăzneala lor.

Rachel ştia că trebuie să se ferească de zâmbetul lui. Orice bărbat care posedă o asemenea armă de seducție este periculos. Cel mai bine era să stea cât mai departe de Brent, căci o aventură cu el ar fi însemnat suferință şi dezamăgire.

Tânăra îşi plecă ochii uitându-se la bunătățile de pe masă. Avea un metru optzeci înălțime şi pofta ei de mâncare era proverbială. Brent se apropie de ea, întrebând-o:

- Ți-a fost dor de mine?

Sculptorița surâse şi răspunse în glumă:

- Nu. De ce să-mi fi fost dor?

- In mod normal, o femeie nu se îndrăgosteşte chiar aşa de repede, dar în cazul tău, bănuiesc că inima ți-a sângerat în aceste ore de când nu ne-am văzut. Artiştii au firi romantice, nu-i aşa?

Senatorul îi zâmbi din nou şi tânăra se simți la fel de neajutorată, neputând să se împotrivească farmecului lui. In ochii lui negri se citea plăcerea de a şti că este dorit. Işi bătea joc de ea, manevrând-o ca pe o marionetă.

Rachel era tulburată şi nu-şi mai putea stăpâni emoțiile intense. Infiorată şi înspăimântată, nu ştia cum să reacționeze.

Ar fi vrut să se arunce la pieptul lui, lăsându-se dezmierdată de mâinile lui calde. Buzele lui ar fi sărutat-o cu gingăşie.

Scuturând din cap, tânăra căută să-şi regăsească sângele rece. Avea motive întemeiate să nu cedeze impulsurilor de moment şi să evite apropierea de senator.

- Am avut dreptate, nu-i aşa?

Buzele lui se arcuiră iarăşi, făcând-o pe Rachel să-şi dorească un sărut.

Clipind din gene, ea reuşi să articuleze cu o voce gâtuită de emoție:

- Ai o părere prea bună despre tine.

- Mama mi-a spus întotdeauna să nu-mi ascund sentimentele.

- Aşa te-a povățuit mama ta să te porți cu femeile? îl întrebă Rachel înălțându-şi sprâncenele.

Brent schiță un salut, ducându-şi mâna la tâmplă.

- Pe cuvântul meu de cerce taş.

- N-am ştiut că ai fost în taberele de instruire pentru tineret.

- Sunt multe lucruri pe care nu le ştii în privința mea, zise senatorul zâmbindu-i cu subînțeles. De aceea m-am gândit să-ți ofer şansa să mă cunoşti mai bine.

Rachel făcu un pas înapoi. Brent era un politician şi nu era bine să fie amabilă cu el. Intuiția îi spunea să stea departe de el. Surâsul lui o făcea să fie stingheră. Inima îi bătea mai tare şi nu-şi găsea cuvintele.

- De ce ridici un zid invizibil între noi, ori de câte ori mă apropii de tine? îi reproşă Brent.

Bănuiala lui o agasa şi mai mult, deoarece recunoştea în sinea ei că senatorul avea dreptate. O cunoştea mai bine decât voia ea să admită. Pentru a nu fi ispitită să renunțe la principii trebuia să fie prudentă. Inima, în schimb, îi dădea ghes să fie mai îngăduitoare. Fără să mai stea în cumpănă, Rachel, se apropie.

- De ce te temi? insistă el.

Tânăra tresări şi afirmă:

- Nu mi-e frică de tine.

- Greşeşti, draga mea. Chiar foarte tare, replică Brent, zâmbind.

Tânăra se uita la el zăpăcită, neştiind ce putere misterioasă are bărbatul din fața sa, căci inima ei se zbătea ca o pasăre care vrea să iasă din colivie. Fără îndoială că era un magician.

Brent se aplecă şi o sărută uşor pe buze. înainte ca ea să protesteze, el se îndepărtă, lăsând-o fără replică. De fapt, îşi dădu Rachel seama, nici n-ar fi vrut să-i ceară socoteală pentru gestul lui tandru.

- Acum că am făcut începutul, totul va fi mai uşor. Primul sărut este mai greu.

Replica lui era arogantă şi provocatoare. O sărutase într-o încăpere în care se aflau mai mulți martori, fără să-i fi păsat de bârfele care nu vor întârzia să se răspândească printre ei.

Rachel îl privea uluită. Buzele lui fuseseră senzuale şi ispititoare.

Cum putea să se opună atracției pe care o simțea față de acest bărbat care se comporta cu atâta nonşalanță în public? Cum putea să-şi păstreze luciditatea, când orice privire de-a lui o zăpăcea?

Zâmbetul lui o topea de dorință.

Ii declarase răspicat că nu-i este pe plac şi el îi spusese că nu va reuşi să-l dea uitării. Trebuia să-i demonstreze că nu este lipsită de voință. Nimeni n-o va obliga să facă un lucru pe care nu voia să-l facă. Argumentul ei părea solid, dar se clătina în fața farmecului senatorului.

Surâsul lui deveni îngăduitor şi ironic.

- Apropo, zise Brent, tatăl tău a fost Willard Harris, nu-i aşa?

Rachel dădu din cap.

Era firesc ca Brent să fi auzit de tatăl ei, cu toate că nu-l cunoscuse personal. Senator din partea statului Wyoming, Willard făcuse parte din echipa de experți care organizaseră campania candidatului partidului pentru alegerile prezidențiale. Un glonte îi curmase viața în anul când Brent intrase la Universitatea Harvard. Totul se întâmplase în urmă cu cincisprezece ani. Rachel era pe atunci o fetiță.

Brent îşi amintea de figura tatălui ei din fotografiile apărute în ziare. Chipul lui iradia energie şi entuziasm, la fel ca Rachel.

- Semeni cu el, zise Brent, gândindu-se la atitudinea față de viață a tinerei care se bucura de fiecare clipă trăită.

Willard fusese un bărbat robust şi hotărât. Fiica sa era înaltă şi mlădioasă, având trăsături plăcute şi atrăgătoare.

Rachel simți un junghi în coşul pieptului: de fiecare dată când îşi amintea de tatăl ei, era copleşită de emoție.

- Tatăl meu a fost un om deosebit, zise ea.

Brent îşi plimbă un deget pe buzele ei.

- Şi tu eşti o ființă minunată. Aş vrea să pricep ce te deosebeşte de celelalte femei.

- încerci să mă flatezi?

El îşi miji ochii, trădându-şi nervozitatea.

Rachel i se părea mică şi neajutorată. Amintindu-i de tatăl ei, îi

provocase o senzație dureroasă şi în acelaşi timp plăcută. Deşi se străduise să fie calmă, sensibilitatea fusese mai puternică decât voința ei. îl iubise mult pe Willard şi se bucurase la rândul ei, de dragostea tatălui.

Brent îşi ridică mâna şi o mângâie pe obraji.

Tandrețea lui o emoționă pe Rachel. Poate că el era bărbatul pe care şi-l dorea orice femeie: blând şi înțelegător, credincios şi scut împotriva durerii. Era aproape convinsă de acest lucru, când Brent îi propuse din nou:

- Te rog să iei cina cu mine. Nu aici, ci peste câteva zile. Aş vrea să ne cunoaştem mai bine.

Rachel îl privi cu neîncredere.

- Nu pot să ies cu tine în oraş. Nu, mulțumesc.

Capitolul 3

Trecuse mai mult de o săptămână de când Brent o invitase pe Rachel să ia cina cu el, şi nu îndrăznise să-i telefoneze. Refuzul ei îi produsese multă amărăciune, dar se consolase, zicându-şi că n-are rost să insiste. Intre ei totul se sfârşise.

Trebuia s-o dea uitării şi să se concentreze asupra problemelor politice. Brent scoase un oftat, având sentimentul că va avea încă de suferit până ce va reuşi să şi-o scoată din suflet.

Nu. Nu-i venea uşor să renunțe la tânăra care-l făcuse să se emoționeze. Nici o altă femeie nu avusese o asemenea influență asupra lui. Nu putea să-şi ia gândul de la Rachel între- bându-se ce ar spune ea dacă ar şti cât de mult îl tulburase.

Probabil i-ar repeta că trebuie s-o lase în pace.

Ce avea această femeie în plus față de celelalte, încât să-l determine să-şi schimbe atitudinea față de ea? Simțea nevoia s-o protejeze şi să aibă grijă de ea. Pentru prima dată treburile politice nu mai aveau întâietate. Niciodată nu trecuse printr-o asemenea experiență, nici ca senator, nici ca bărbat.

***

Rachel se bucura că avea o fire independentă. Nu suporta gândul de a lucra pentru altcineva. Nu din pricină că un patron ar putea să-i dea ordine, ci pentru că voia să-şi rezolve problemele ea însăşi.

De fapt, era vorba de faptul că avea posibilitatea de a-şi vinde singură statuetele. Lucra când voia şi nu trebuia să dea nimănui socoteală.

Nu avea un agent comercial, deşi prietenii o sfătuiseră să-şi încredinţeze afacerile unui expert financiar. Era convinsă că se va descurca şi fără un om priceput la vânzările operelor de artă. îşi pierdea posibilitatea de a lua hotărâri, dacă altcineva se ocupa de plasarea statuetelor din sticlă.

La începutul carierei artistice lucrase ca fotograf, apoi încercase să publice câteva nuvele şi făcuse un stagiu în atelierul de ceramică al unui artist cunoscut. Nu-şi găsise drumul în artă decât târziu, când înţelesese că menirea ei era aceea de a crea obiectele de sticlă care să-i exprime gustul pentru frumos, cu toate că dovedise reale aptitudini pentru scris şi fotografii artistice.

O vreme se pasionase de tapiserie, dar se plictisise repede şi se îndreptase spre acest domeniu artistic, dornică să experimenteze ceva nou.

Sticla topită o atrăsese cu o putere extraordinară. Poate că posibilitatea de a o colora îi trezise curiozitatea de a modela după voinţa ei. Când pipăia sticla care se răcise, o simţea mătăsoasă, gingaşă şi senzuală.

Statueta pe care o cumpărase Brent fusese intitulată Seducţie. Să fi simţit senatorul că autoarea ei voia să transmită publicului o stare de iubire? Rachel clătină din cap, râzând de acest gând lipsit de consistenţă.

Era o femeie atrasă de tot ce nu putea fi explicat raţional. Aceasta era o calitate, atât în artă... cât şi în viaţă. Işi cunoştea foarte bine temperamentul, ştiind că raţiunea ar fi plictisit-o de moarte.

Avea o senzaţie ciudată, ori de câte ori se gândea la viitor. Numai de ea depindea dacă va avea sau nu succes în afaceri. Libertatea de a alege îi strecura în suflet, totuşi, o undă de teamă. Uneori era îngrijorată că va da faliment, alteori era mândră că-şi vânduse cu uşurinţă statuetele.

La ora cinci îşi închise magazinul, gândindu-se la sticla topită pe care o va modela în seara aceea. Nu zăbovea niciodată după ora închiderii, pentru că nu voia să fie sclava afacerilor.

Negustorul din ea îi şoptea să mai aştepte sosirea unui client, iar artista îi cerea să consacre mai mult timp creaţiei. Simţea nevoia să viseze. Fără reverie, ar fi o fiinţă obişnuită şi n-ar mai fi capabilă să creeze obiecte care să-i exprime bogaţia sufletească.

Felul ei de viaţă nu convenea tuturor muritorilor, însă ei îi dădea certitudinea libertăţii de care avea atâta nevoie pentru a fi o artistă renumită.

Nu era obligată să-şi vândă toate statuetele pentru a câştiga cât mai mulţi bani. Cea mai mare parte a operelor erau făcute la comandă. Statuetele mari îi aduceau un venit substanţial, astfel că putea să le păstreze pe cele mai mici şi să le dăruiască prietenilor. Işi deschisese magazinul de artă doar pentru că voia să păstreze contactul cu oamenii. Discuţiile cu clienţii o relaxau şi-i sporeau experienţa de viaţă. Avea nevoie de oameni. Putea discuta într-o zi despre Shakespeare cu un profesor pensionar, iar în altă zi cu un student despre binefacerile educaţiei asupra tinerei generaţii.

Cassandra Mitchell o ajuta la magazin. Cassie avea douăzeci şi doi de ani şi urma cursurile unei facultăţi. Banii pe care-i câştiga îi erau de folos la achitarea taxelor şcolare şi-i permiteau să ducă o existenţă decentă. Locuia în apropiere şi-i convenea să lucreze la magazinul lui Rachel.

Sculptoriţa se gândea că făcuse o alegere bună încredinţându-i lui Cassie sarcina de a convinge clienţii să achiziţioneze un obiect de

artă.

Cele două tinere deveniseră în scurtă vreme prietene. Rachel era mirată de afecţiunea pe care o nutrea faţă de Cassie. Aceasta se deosebea enorm de ea din punct de vedere fizic. Studenta arăta grozav. Avea părul lung, ochii verzi şi purta lentile de contact. Trăsăturile regulate ale fetei atrăgeau atenţia tuturor bărbaţilor care fluierau admirativ la vederea ei. Trupul ei mlădios era un atu de care ştia să se folosească.

Cassie îşi schimba foarte des culoarea părului, şi purta fuste scurte şi bluze strâmte. Cercei mari îi atârnau în urechi, iar pantofii aveau tocuri înalte. Cu siguranţă că păşea cu greutate, dar lui Cassie nu-i păsa deloc.

Rachel, înaltă şi bine făcută, părea o amazoană în comparaţie cu studenta micuţă şi fâşneaţă. în ciuda ţinutei provocatoare, Cassie avea o inimă caldă şi bună.

Poate că extremele se atrag, îşi zise sculptoriţa care se înţelegea foarte bine cu Cassie. Tânăra studentă se prezentase la magazin în urma anunţului de pe Internet şi fusese angajată imediat.

Incă de la început, Rachel îi împărtăşise visurile şi speranţele, problemele şi necazurile şi se ferise să-i critice preferinţele în privinţa îmbrăcăminţii sau a bărbaţilor.

La rândul ei, Cassie îi destăinuise durerile şi bucuriile, iubirile şi planurile sale de viitor.

Rachel păstrase o discreţie nefirească în privinţa lui Brent, spunându-i lui Cassie doar că-l cunoscuse la licitaţie. Ar fi fost normal să-i mărturisească totul prietenei sale.

Când Brent îşi făcu apariţia în magazin, tinerele rămaseră puţin surprinse. Rachel îşi reveni repede în fire şi făcu prezentările. Devenind brusc nervoasă, îşi făcu de lucru, aranjând nişte statuete.

- Mi-a făcut plăcere să vă cunosc, i se adresă Cassie senatorului, însoţindu-şi cuvintele cu un zâmbet cuceritor, în stare să scoată din

minți pe orice bărbat, făcându-l să uite şi cum îl cheamă.

- Plăcerea este de partea mea, zise Brent trăgând cu coada ochiului la Rachel care-l privea cu uimire.

In jeanşi şi cămaşă în dungi, senatorul era la fel de seducător ca şi în costum. Sculptorița îşi dădu seama că Brent nu avea nevoie de o ținută protocolară pentru a cuceri o femeie. Din contră, vestimentația sportivă îi sporea farmecul.

Rachel tăcea, aşteptând ca Brent să aibă inițiativa. Din proprie experiență ştia că nu va scăpa de Cassie decât după ce aceasta îşi va fi satisfăcut curiozitatea de a afla motivul pentru care venise el la magazin: Până acum, acest defect nu o deranjase, ba chiar o amuzase. In aceste momente, însă, nu găsea nici o justificare faptului că avea un martor nedorit, cu atât mai mult cu cât era prima vizită a lui Brent.

Cassie declară pe un ton monden:

- Am auzit că v-ați cunoscut la o licitație.

Brent surâse:

- Aşa e, zise el, uitându-se din nou la sculptoriță. Am avut ocazia să cumpăr o statuetă de sticlă.

Cassie dădu din cap.

- Statueta poartă titlul de Seducție, şi simbolizează flacăra pasiunii.

Rachel se înfioră, simțindu-se privită de Brent. La rândul său, senatorul părea emoționat.

- Vă las singuri, spuse Cassie, ducându-se în cealaltă cameră.

Brent îi adresă un zâmbet îngăduitor. Ochii lui clipiră de câteva ori, remarcându-i mersul unduitor. Fusta i se ridicase, lăsând să i se vadă coapsele arcuite. Orice bărbat adevărat nu se poate reține să nu aprecieze formele perfecte ale unei femei. Spre cinstea lui, senatorul nu făcu nici o remarcă deplasată, aşa cum ar fi făcut alți bărbați văzând formele lui Cassie.

- Este o copilă drăguță, zise Brent, după ce Cassie ieşi din

încăpere.

- O copilă? se miră Rachel. Am impresia că te place.

- Cassie este prea bătrână pentru mine, replică senatorul. îi place să atragă atenția bărbaților, atâta tot.

Un zâmbet înflori pe buzele lui Rachel. Aşadar Brent avea simțul umorului. O trăsătură rară, la un om care trebuie să facă o diferență între politică şi realitatea înconjurătoare. Era o plăcere să cunoască o asemenea persoană.

Brent era mai mult decât un politician stilat, aşa cum i se păruse când îl cunoscuse, ascunzând, în spatele unei atitudini protocolare, tipică pentru cei ce fac puterea la Washington, ceva mai primitiv şi mult mai periculos. Oricum, era o ființă care îi tulburase liniştea sufletească.

Senatorul se apropie de Rachel, care se simțea nesigură şi neliniştită.

încă un pas şi fu lângă ea. Umărul ei era în dreptul pieptului lui, iar obrazul la câțiva centimetri de gura lui.

Tânăra respiră adânc, căutând să-şi potolească nervozitatea. Brent se mulțumea s-o privească, fără să-i mângâie pielea fină, dar Rachel avea senzația că degetele lui îi atingeau obrajii şi fruntea.

- Te rog! exclamă sculptorița pe un ton moale. Nu trebuia să-l lase să intre în viața ei. Instinctiv, făcu un pas înapoi, dar se lovi de perete. Era prinsă în capcană şi nu avea cum să scape de acest bărbat seducător.

Sclipirea din ochii lui negri ca noaptea o făcu să se simtă şi mai neajutorată. Ştia că el vrea s-o sărute. Niciodată nu fusese atât de sigură în privința unui lucru ca în acest moment.

Neliniştea o părăsi şi emoțiile i se potoliră. Aşa cum se aşteptase, furia îi trecuse. Era nerăbdătoare să fie sărutată. Voia să fie sărutată. Trebuia să fie sărutată.

Sărută-mă, ar fi vrut ea să rostească, dar cuvintele îi rămase în

gâtlej. Ce plăcut ar fi dacă gura lui i-ar atinge buzele, aşa cum o făcuse cu o săptămână în urmă, făcând-o să simtă că se învârteşte pământul cu ea.

Asta dorea cu adevărat? O aventură cu un politician era ultimul lucru la care s-ar fi gândit. Nu avea nevoie de complicații. Cu toate acestea, nu-şi putea desprinde privirea de chipul lui frumos.

Brent se aplecă s-o sărute, şi Rachel nu făcu nici un gest de împotrivire.

Târâitul telefonului lui mobil întrerupse vraja. Tânăra răsuflă uşurată, deşi se simțea puțin dezamăgită.

- Da, se auzi vocea senatorului, am înțeles. Te sun eu mai târziu!

Atât Brent, cât şi Rachel erau tulburați. Sculptorița îşi spuse că trebuie să profite de acest moment pentru a-şi recăpăta stăpânirea de sine.

După ce-şi aranjă ținuta, ea respiră profund de câteva ori, sperând ca roşeața din obraji să fi dispărut.

- Ai ceva probleme? îl întrebă Rachel pe Brent când acesta reveni lângă ea.

- Nu sunt de nerezolvat, dar trebuie să plec.

Sculptorița ştia că senatorul este o persoană hotărâtă. Nimic nu-l împiedica să-şi ducă treburile până la capăt. Chiar şi sărutul de adineauri. Brent nu va uita că îi este datoare cu o sărutare. Cea mai promițătoare sărutare din viața ei.

El se îndreptă spre uşă, dar se răzgândi şi reveni pentru a-i da un sărut tandru pe obraz. O femeie isteață ar fi dat orice să fie alături de un asemenea bărbat. Iar Rachel avea mândria de a poseda o minte dezghețată.

Rațiunea ar fi trebuit s-o îndemne să se țină la distanță de Brent Brentior. Logica elementară ar fi putut să-i demonstreze cât de periculoasă era o ieşire cu el în oraş. Din păcate, nici rațiunea nici logica nu aveau destule argumente pentru a explica atmosfera

încărcată de electricitate care se crea ori de câte ori Rachel se afla cu Brent.

Tânăra îl petrecu pe senator cu privirea, tremurând din tot corpul. Când se uită în spate o zări pe Cassie cu o scânteiere şăgalnică în ochi.

- Senatorul este un bărbat extraordinar! exclamă studenta entuziasmată. Un tip de care merită să te îndrăgosteşti.

Rachel îşi spuse, cu regret, că nu poate să-l iubească pe senator. Hotărârea ei era definitivă.

- Te-a invitat să ieşi cu el? se interesă Cassie curioasă. Sculptorița rosti cu o voce voit indiferentă, uitându-se pe fereastră:

- Da.

- Ai acceptat, nu-i aşa? se bucură vânzătoarea.

Rachel îşi întoarse alene capul, zicând, după o scurtă pauză:

- L-am refuzat.

- Ai făcut prostia să-l refuzi pe cel mai chipeş bărbat din oraş, ba chiar şi de pe Coasta de Est? De ce? se miră Cassie.

- Ştii bine de ce, murmură Rachel.

- Ştiu că ți-ai făcut o regulă trăsnită în privința întâlnirilor cu politicienii. Nu am spus nimic până acum, deoarece nu s-a ivit ocazia. Azi îți zic că nu eşti în toate mințile.

- Brent m-a invitat la cină, preciză sculptorița, iritată de discuție. I-am declarat că nu mă interesează să ies cu el. Atâta tot.

Cassie se uita la ea contrariată.

- De câteva luni nu te mai interesează nici un bărbat. Cel puțin anul acesta nu te-am văzut ieşind cu cineva. Poate că ar trebui să te răzgândeşti şi să-l laşi pe Brent pe lista pretendenților care merită să fie luați în seamă.

- Ce te-a făcut să crezi că am nevoie de pretendenți? o întrebă Rachel cu un glas sugrumat de emoție.

- Orice femeie vrea să fie înconjurată de dragoste, afirmă Cassie

cu tărie.

Rachel tăcu, fiind convinsă că nu are rost să discute în contradictoriu. Ce nevoie avea de o legătură cu un senator drăguț care îi va complica viața, împiedicând-o să se ocupe de treburile ei?

- De ce nu-i dai o şansă? insistă studenta. O întâlnire nu înseamnă mare lucru.

Necazuri. Cuvântul îi veni imediat în minte lui Rachel.

Experiența personală o convinsese că un om politic în familie este un izvor de nefericire. Nu, nu va ceda şi va fi ferită de suferință. Niciodată nu va accepta să fie vulnerabilă.

***

O artistă care lucrează cu sticla topită nu poate fi neatentă, chiar dacă posedă cele mai frumoase picioare din oraş. Gândul la bărbatul cu ochii negri şi un trup viguros îi distrăsese atenția şi nu fusese suficient de rapidă să taie lichidul vâscos.

Oclipă de neatenție. Doar una, înainte de a simți durerea. Rachel îşi retrase mâna în grabă, repezindu-se la dulăpiorul cu medicamente. Soneria țârâi. După ce luă un tub şi o faşă, Rachel deschise uşa. In fața sa se afla Brent.

- Intră, te rog, zisese tânăra, punându-i tubul în mână.

- Ce-ai pățit?

- M-am ars, răspunse Rachel, mişcându-şi degetele care o dureau.

- Oh!

Senatorul îi luă mâna şi-i examină degetele apoi aplică unguentul şi legă faşa cu multă dexteritate.

Tânăra suspina, nefiind sigură dacă acest lucru se datora durerii sau apropierii de Brent.

- Ți se întâmplă des să te arzi la mână?

- Nu.

Numai când mă gândesc la tine, îşi spuse Rachel în sinea ei, amintindu-şi că acesta fusese motivul pentru care nu voise să-l vadă pe Brent. El o făcuse să reacționeze altfel decât îi dicta rațiunea.

Camera părea că se micşorează, iar prezenţa lui Brent devenea şi mai tulburătoare. Rachel avea senzaţia că se sufocă şi încercă să respire cât mai adânc. Lipsa de aer o stânjenea. Trebuia să-şi revină foarte repede în fire. Era o femeie matură şi nu putea să dea dovadă de slăbiciune din pricina unui bărbat, chiar dacă acesta era extrem de seducător.

Senatorul o ţinea încă de mână şi Rachel nu îndrăznea să facă vreo mişcare. Mâinile îi erau pline de vânătăi şi de zgârieturi. Nu simţise niciodată nevoia să-şi ceară scuze pentru aspectul lor, dar în aceste momente, ar fi vrut ca ele să fie catifelate şi fine.

Brent îşi roti privirea, uitându-se la statuetele care împodobeau camera. Rachel se strădui să fie o gazdă ospitalieră, arătându-i tot ce i-ar fi putut trezi interesul. Formele şi culorile operelor sale fuseseră alese cu grijă. De multe ori, oaspeţii nu-şi dădeau seama de străduinţele ei şi sculptoriţa se resemna, căutând să fie doar amabilă.

De data aceasta aştepta emoţionată părerea lui Brent. Opinia lui conta foarte mult pentru ea. Nu ştia de ce ţinea atât de mult să aibă aprecierile lui, dar îşi ţinea respiraţia în timp ce el examina o statuetă. Tonurile de roşu, violet şi trandafiriu nu puteau fi decât pe gustul unui cunoscător de artă. De emoţie, mâinile îi tremurau şi Rachel le împreună pentru a le linişti.

- Minunat! exclamă senatorul, ridicându-şi privirea spre tânăra care se întreba cât de tandru ar fi dacă el şi-ar plimba degetele lungi şi puternice pe pielea ei. Senzaţii de plăcere care-i umpleau sufletul o făcură să se înfioare. Nu m-am dat bătut, continuă el. Vreau să luăm cina împreună. Putem să dansăm puţin. Fireşte că nu te voi cere de nevastă până ce nu ne vom întâlni de trei sau patru ori.

Vorbele lui, spuse în glumă, avură un efect neaşteptat, făcând-o pe Rachel să respire adânc.

Tânăra avea nevoie de câteva momente de linişte. Trebuia să mediteze la hotarârea ei de a nu accepta întâlniri cu politicienii.

Acest lucru nu-i interzicea o cină bună. De fapt, nu voia să mănânce de una singura. Atâta timp cât purtau o discuție decentă, nu avea de ce să se teamă.

- Cina? se miră Rachel cu un glas sugrumat de emoție. Avea mâinile transpirate şi genunchii îi tremurau. Aproape că îl ura pentru că reuşise s-o tulbure.

- Da, o simplă cină. Sună ciudat, dar a ieşi în oraş nu înseamnă nici pe departe o pedeapsă cu moartea, spuse senatorul, aplecându-şi capul.

Rachel nu se clinti, aşteptând sărutarea care-i va da senzația că pământul se opreşte.

Sărutul nu putea decât să-i confirme aşteptările.

Tânăra avea dreptate: sărutarea fu uşoară şi rapidă. Brent era tandru şi senzual.

Rachel avea impresia că el îi soarbe toată puterea. Brent nu dăruia, ci lua. Nu cerea, ci poruncea. Tânăra simți o căldură neobişnuită în corp. Se desprinse cu greu din îmbrățişare.

Fiorul care-i străbătu spatele se datora aerului rece din cameră, îşi zise ea, deşi caloriferul era cald.

- Te rog să-mi acorzi cinci minute pentru a-mi schimba ținuta.

Brent se gândi că vor trece cincisprezece sau chiar treizeci de minute până când Rachel va reveni. Nici una dintre femeile pe care le cunoscuse nu-şi schimbase hainele doar în cinci minute.

Până atunci va avea timp să examineze magazinul pe îndelete.

Spațiul în care lucra era semnificativ pentru personalitatea sculptoriței, emanând energie şi culoare. Un doberman din sticlă în mărime naturală stătea de pază lângă uşă. Uneltele cu care lucra erau puse în ordine ceea ce dovedea spiritul ei meticulos.

Rachel era o femeie deosebită care continua să-l intrige. Senatorul căuta să-i descifreze secretul, punând cap la cap ce ştia despre ea.

In primul rând era independentă şi se ocupa de vânzarea operelor ei artistice, făcându-şi timp pentru viața mondenă. Cunoştea mediul politic şi cel de afaceri, dar se ferea de politicieni, fără să-i pese de cei care dețineau puterea în țară.

Din aceste date, Brent încercă să-i facă portretul, dar constată, cu uimire, că Rachel nu putea fi clasată în nici o categorie socială.

Nu era de mirare că îi produsese o impresie stranie. La Washington, majoritatea oamenilor pretind că posedă mai multe calități decât au în realitate. Era ciudat ca o femeie să fie sinceră. Rachel îl impresionase prin felul ei deschis de a vorbi. Era o femeie ambițioasă care ştia perfect ce vrea de la viață. Inzestrată cu o voință de fier, era dificil s-o faci să-şi piardă calmul.

Spre surprinderea senatorului, tânăra reveni exact după cinci minute, purtând o rochie de mătase aurie cu motive florale roz, făcând-o să semene cu o vedetă de cinema din anii când filmele de dragoste erau cele mai căutate de public. Singurul ei accesoriu era o bandă de catifea care-i înconjura gâtul.

- O femeie punctuală merită să primească o bijuterie cu rubine, glumi senatorul, apropiindu-se de Rachel şi mângâin- du-i o buclă de păr care i se desprinsese din coc.

Pe moment, se părea că tânăra este mai înțelegătoare. Ochii ei îl priviră cu curiozitate.

- Unde mergem? se interesă ea.

- Este o surpriză.

Restaurantul pe care îl alesese Brent fusese amenajat într-un han vechi şi dădea impresia că datează de un secol. De îndată ce se aşezară la masă, Brent îşi întinse brațul şi o mângâie uşor pe mână.

- Ai fost surprins că am acceptat să ies cu tine? îl întrebă Rachel curioasă.

- Puțin.

Tânăra făcu o mutră dezamăgită.

- Erai sigur că voi ceda rugăminților tale?

- Am fost sigur că nu vei rezista tentației.

Rachel se arătă mirată.

- Credeam că-ți bazezi succesul pe farmecul personal, nu pe ispitire.

- Nici chiar senatorii nu pot face totul. Ce motiv ai avut să vii cu mine?

Râsul ei răsună nestingherit.

- N-am putut rezista tentației.

- Aş vrea să aflu alt motiv.

Tânăra își retrase mâna.

- Orice femeie trebuie să se hrănească.

Amintindu-şi cât de puțin mâncase în seara când o cunoscuse, Brent nu fu convins că ea îi spusese adevărul.

- Te rog, zise el.

Rachel îi zâmbi cu căldură.

- Nu m-am putut abține să vin cu tine. Mi-ai adus prea multe laude.

- Când ți se face foame?

- Când muncesc. Nu am o oră fixă pentru masă. în această seară, de exemplu, sunt în stare să mănânc orice. Lui Brent îi plăcea sinceritatea ei. Cel mai mult ar fi vrut ca ea să-l dorească. Să fie caldă, blândă şi iubitoare. Ce minunat ar fi să facă dragoste! Imaginea lor înlănțuiți îl făcu să scoată un suspin.

Femeia din fața sa îl tulburase profund. El vorbea despre mâncare, dar ar fi dat orice să facă dragoste cu ea.

Chelnerul se apropie, punând capăt reveriei senatorului şi luă comanda.

Aşa cum se aşteptase Brent, servirea era ireproşabilă, porțiile de mâncare aveau garnituri cu mirodenii, iar ambianța era plăcută.

Cu Rachel putea aborda orice subiect, de la politica externă, la

hotărârea guvernului de a repopula pădurile din Colorado cu râşi din Canada. Tânăra avea păreri ferme şi originale în privința multor probleme, nu numai în privința ținutei. Convingerile ei nu erau întotdeauna corecte din punct de vedere politic, dar erau mărturisite cu o asemenea pasiune încât îl făceau pe interlocutor să fie atent şi gata de a-i da replica.

Mâncarea era gustoasă, iar conversația dintre ei sclipitoare. De la politică trecură la filme şi muzică, fiind încântați când îşi găseau preferințele comune.

Rachel era grațioasă, sigură pe ea şi... foarte atrăgătoare. Ceea ce îl intriga pe Brent era refuzul ei de a avea o relație de dragoste cu el. Remarcase pe chipul ei o multitudine de emoții şi voia să afle cauza lor. Era ca un lacăt fără cheie, un mister fără soluție.

Tânăra era rațională şi inteligentă, emotivă şi pasională. Era la fel ca suratele sale putând fi drăgăstoasă sau nesuferită.

- De ce ai ales politica? îl întrebă ea pe neaşteptate. De ce nu te-ai făcut profesor sau avocat?

Brent se gândi câteva clipe, înainte de a răspunde:

- Vreau să fac ceva deosebit. N-am vrut să fiu doar un apărător al legii. Cunosc mulți oameni care nu sunt de acord cu ceea ce fac, dar am ambiția ca lucrurile să fie făcute cât mai bine.

Brent se opri şi zâmbi stânjenit.

- Nu-mi vine să cred că am zis aceste lucruri. Ai impresia că sunt sentimental şi de modă veche?

- Imi plac oamenii sentimentali.

Spre uşurarea ei, Brent nu făcu nici o remarcă insinuantă, şi o rugă:

- Spune-mi, ce planuri ai pentru viitor?

Rachel începu să vorbească despre ajutorul pe care-l putea acorda copiilor bolnavi. Banii strânşi de la licitație vor salva zeci de copii aflați în mizerie.

Tânăra se opri, având lacrimi în ochi.

- De fapt, îmi cunoşti foarte bine preocupările.

- Aşa e. Am citit câteva rapoarte în care numele tău apare de mai multe ori.

- Atunci de ce m-ai întrebat?

- In rapoarte nu sunt decât cifre. Am vrut să aflu mai multe de la tine. Te preocupă soarta copiilor defavorizați, nu-i aşa?

- Desigur, este o problemă care ar trebui să fie grabnic rezolvată.

Brent îi luă mâinile într-ale sale şi, încurajat de căldura vocii ei, îi puse întrebarea care-l frământa:

- Cum rămâne cu noi?

Senatorul se temea să audă că părerea ei nu se schimbase, dar Rachel răspunse cu un surâs trist:

- Cred că te găsesc simpatic.

Brent remarcă o licărire melancolică în ochii ei.

- Mă bucur că am depăşit pragul neîncrederii.

- Nu vrei să renunți la mine, nu-i aşa? se interesă sculp- torița mâhnită.

- Niciodată nu abandonez lupta, mai ales când vreau s-obțin ceva.

Vorbele lui păreau rostite în glumă, dar în ochii lui se putea citi o promisiune dătătoare de speranță.

***

în fața uşii de la apartamentul lui Rachel, Brent aşteptă ca tânăra să scoată cheia din poşetă şi zise, înclinându-se uşor:

- Noapte bună.

Sculptorița deschise uşa şi întoarse capul ca să-i mulțumească pentru seara minunată pe care i-o oferise. Cuvintele îi rămaseră pe buze. Brent era atât de aproape încât îi simțea respirația caldă. Rachel se pierdu cu firea şi începu să tremure. Era tulburată, deşi susținuse că nu este interesată de el, iar Brent îşi dădu seama. Cât de mult ar fi vrut să-i sărute buzele senzuale pentru a le simți dulceața.

Fără să spună ceva, se aplecă şi o sărută tandru pe gură. Rachel

scoase un suspin.

Era firesc să fie sărutată la prima lor întâlnire. Un sărut era o încheiere frumoasă a unei seri petrecute într-o ambianță deosebită. Sărutarea o va face să-şi amintească mereu de această clipă. Fireşte că totul se rezuma la un sărut.

Numai o sărutare.

Brent îşi spuse că acest moment îi va rămâne în minte atâta timp cât va trăi. Nu avea nevoie de cuvinte pentru a păstra vraja acestei clipe. Nimic nu ar putea exprima ceea ce simțea. Totul era neaşteptat de plăcut.

Degetele lui îi dezmierdară spatele şi o atraseră către el. Când Brent îşi înălță capul, ochii lui Rachel aveau o strălucire blândă. Respirația întretăiată îi trăda emoția. Cei doi erau strâns îmbrățişați şi păreau doi îndrăgostiți care se despărțeau cu regret.

Brusc, mâna lui alunecă până pe şoldul tinerei, stârnindu-i în trup o dorință arzătoare. Rachel lăsă să-i scape un geamăt, gândindu-se că Brent devenise prea îndrăzneț. Ce intenții avea? Nu-i era suficient un singur sărut? Voia să abuzeze de încrederea ei? Era în stare să depăşească limitele bunei-cuvi- ințe?

Suspinul îl făcu pe Brent să tresară şi să-şi înalțe capul.

- A fost... zise Rachel cu o voce tremurată.

- Extraordinar.

- Aşa e... confirmă tânăra, respirând adânc.

- Vreau să-mi cer scuze dacă am fost prea insistent.

Sculptorița nu ştia ce să răspundă. De fapt, nu i se părea că sărutul fusese pasional. Pe moment, era atât de răscolită de dorință, încât nu se gândea la consecințele unei relații intime cu senatorul.

Niciodată nu se simțise atât de tulburată. Un lucru era evident: nu mai întâlnise un bărbat ca Brent.

- Te doresc, declară Brent pe un ton detaşat, care nu făcea decât să accentueze valoarea cuvintelor.

Rachel avea senzația că se sufocă şi trase aer adânc în piept.

- Te vei simți mai bine dacă voi repeta că te doresc? o întrebă senatorul. Fără să-i dea timp să răspundă, el continuă:
N-am dormit toată noaptea gândindu-mă la tine. Vreau să fii a mea, să ne iubim până vei uita de tot ce te înconjoară. Vreau să te simt în mine şi să nu te mai poți gândi la altceva decât la dragoste.

Tânăra nu se aştepta la o declarație atât de sinceră în privința dorinței care-i ardea trupul bărbatului. Mai ales că era cuprinsă şi ea de aceeaşi văpaie. Brent o surprinsese, fiind primul care făcuse mărturisirea. Apropierea de el şi vorbele lui
0 făcură să se înroşească în obraji.

- Şi tu mă doreşti, nu-i aşa? auzi ea întrebarea lui. Cuvintele îi biciuiră spiritul şi-i înfierbântară sângele. Un nod
1 se puse în gât. Pe moment avu senzația că va leşina. Răsuflând greu, ea reuşi să articuleze:

- Ti-am spus...

- Nu trebuie să te grăbeşti, o întrerupse Brent.

După ce o tulburase declarându-i că o doreşte, acum o zăpăcea şi mai mult, încercând s-o liniştească. Mâinile începură să-i tremure, de furie sau din pricina frustrării.

Senatorul îi cuprinse mâinile şi le duse la buze, sărutân- du-i degetele. Palmele lui erau cu puțin mai mari decât ale ei.

- Vezi cât de mult ne potrivim?

Rachel îşi imagină că se află într-un loc întunecos şi periculos. Un loc în care numai Brent putea s-o protejeze, cu condiția... ca ea să-i permită acest lucru.

Vocea lui o făcea să fie conştientă că nu avea posibilitatea de a-l refuza. De fapt nu voia să i se împotrivească. Domnul i-l scosese în cale şi ea dorea să fie cu el, să-i descopere caracterul, să se convingă că promisiunile iscate de sărutare sunt adevărate, să se bucure de plăcerile iubirii. Dorea ca el s-o pătrundă, să-l simtă în ea cu toată

ființa ei.

Tânăra scoase un oftat şi spuse cu un glas stins, fiin- du-i ciudă că-i tremurau genunchii şi că obrajii îi ard de dorință:

- Dacă... dacă vom avea o aventură, te voi anunța eu când şi unde.

Ii era ciudă că senatorul o cunoştea mai bine decât ea însăşi, ghicind că îl doreşte aşa cum nu dorise nici un alt bărbat. Remarcă strălucirea din ochii lui, ceea ce-i dovedea că el nu este indiferent la sentimentele ei, aşa cum i se păruse în urmă cu câteva minute. Acest lucru îi dădu curajul de a adăuga pe un ton mai apăsat:

- Eşti foarte sigur pe tine.

- Nu în toate, numai în ceea ce simt pentru tine, îi murmură Brent la ureche.

Respirația lui fierbinte o făcu să-şi piardă din nou controlul. Când mâna lui alunecă uşor şi începu să-i mângâie sânii, Rachel se înfioră.

Dorința făcu din corpul ei o flacără. Spre surprinderea ei, voia să fie îmbrățişată şi dezmierdată. Era lacomă, cerând şi aşteptând să-i fie potolite simțurile. Când buzele lui îi atinseră gura, Rachel închise ochii şi-şi petrecu brațele în jurul gâtului senatorului.

Limba lui îi exploră cu aviditate cerul gurii, ca un preludiu la ceea ce ar putea să se întâmple, dacă tânăra s-ar lăsa în voia pasiunii. Brent o atrase către trupul lui. Fierbințeala care o cuprinsese o zăpăcea şi mai mult.

Cuprinsă de pasiune, Rachel răspunse mângâierilor şi sărutărilor, uitând de trecut şi de temerile legate de viitor. Ceea ce conta era clipa pe care o trăia. Era minunat să fie în brațele acestui bărbat şi să se bucure de viață. Brent Brentior era tot ce-şi dorea în acel moment.

Singura certitudine era că îmbrățişarea lui o făcea să se simtă femeie.

Când îşi reveni din tulburare, încercă să-şi potolească bătăile inimii.

Dorința care-i răscolea trupul era mai puternică decât îşi

imaginase, fiind apropiată de focul cu care lucra pentru a modela statuetele. Ştia foarte bine că dorinţa nu poate fi satisfăcută decât prin dăruire. Ştia foarte bine ce trebuia să facă pentru a fi fericită.

Era ispitită să-i dăruiască lui Brent ceea ce acesta dorea cu ardoare. Amândoi erau cuprinşi de aceeaşi pasiune, fără a fi un pericol de a se îndrăgosti.

Dar Rachel nu voia să aibă o aventură.

- Simţi şi tu ceea ce simt eu, nu-i aşa? o întrebă el cu un glas răguşit.

Tânăra dădu afirmativ din cap. Brent o sărută din nou şi Rachel se înfioră. Avusese dreptate când bănuise că Brent era un bărbat deosebit. Dezmierdările lui erau provocatoare. Oricum, subestimase efectul lor; Rachel avea senzaţia că pluteşte.

Când buzele lui Brent îi pecetluiră gura, sculptoriţa simţi că revine cu picioarele pe pământ. Nu avea nevoie de alt sprijin decât braţele bărbatului. Mâinile ei îi înconjurară gâtul. Era strâns lipită de trupul lui şi-i simţea bătăile inimii. Era atât de bine să fie mângâiată! Ceea ce-şi dorise toată viaţa se împlinea în clipa aceea.

Rachel ştia că se joacă periculos cu focul dar că nu poate să-şi înfrâneze trăirile.

- Ne vedem mâine seară? o întrebă el.

- Da, răspunse tânăra cu o voce întretăiată de emoţie.

Capitolul 4

Rachel îşi netezi rochia de mătase pe care o cumpărase de la magazinul de lângă atelierul ei. Despicătura laterală îi dădea la iveală pulpa. O ultimă privire în oglindă şi tânăra se declară mulţumită, după ce-şi scutură pletele care-i atârnau pe umeri.

Toată ziua se gândise la Brent. De câteva ori ridicase receptorul pentru a-i telefona, dar nu avusese curajul să-i formeze numărul.

Imaginea din oglindă era a unei femei care nu-şi ascunde sentimentele. Ochii erau trişti iar buzele se arcuiseră ca şi cum ar fi vrut să pună o întrebare.

Inevitabilul se întâmplase şi acum era pe cale să iasă în oraş cu bărbatul cel mai chipeş pe care-l cunoscuse vreodată.

Senatorul avea o fire mândră şi Rachel nu intenţiona să-i satisfacă orgoliul, sunându-l pentru a-l întreba ce mai face. Trebuia să-şi păstreze calmul. Orice renunţare la demnitate n-ar face decât s-o coboare în ochii lui.

Deşi nu era sigură că va reuşi să-şi stăpânească emoţiile, nu trebuia să-i arate lui Brent că apropierea lui o tulbură. Nu putea să se lase dominată de instinct.

Ceea ce trebuia să facă era să-şi păstreze echilibrul interior.

Acceptase să ia cina cu Brent, atâta tot. Nu avea de ce să fie îngrijorată, îşi spuse sculptoriţa, schiţând un pas de dans.

Aşteptarea devenise apăsătoare şi Rachel ieşi din casă pentru a se plimba în aerul răcoros al serii. Vântul îi răvăşi părul şi-i înfioră pielea catifelată. Noaptea promitea să fie încântătoare. Singura problemă era dacă se va bucura că-l va revedea pe Brent.

Bineînţeles că-i va face plăcere să petreacă o seară de neuitat. Avea impresia că intuiţia ei n-o înşelase. Putea un bărbat nesincer să-i trezească o emoţie atât de puternică.

Se simţise în siguranţă când el o îmbrăţişase. Nu mai cunoscuse de mult un bărbat care să-i dea această senzaţie. Ce însemna o clipă

de plăcere, dacă nu o desprindere de realitatea monotonă şi plictisitoare?

Rachel se întoarse în casă cu câteva minute înainte de sosirea senatorului. Când o zări, acesta exclamă încântat.

- Ce frumoasă eşti!

Vocea lui caldă o emoţionă şi mai mult, dându-i certitudinea că este cu adevărat frumoasă. Privirea lui strălucitoare îi dovedea că este o femeie ispititoare, atrăgându-i atenţia că nu trebuie să se uite la alt bărbat. Brent îi luă şalul din mână şi i-l înfăşură în jurul umerilor, mângâind-o în treacăt. Respiraţia lui fierbinte îi înfioră pielea gâtului. Tânăra avea o senzaţie ciudată şi puternică, închipuindu-şi că păşeşte într-o lume nouă şi plină de promisiuni.

Restaurantul ales de Brent era elegant şi avea o atmosferă liniştitoare.

In sinea ei, Rachel era puţin îngrijorată, deoarece totul se întâmplase prea repede şi era deja prea tulburată pentru a-şi analiza sentimentele. Emoţia o făcu să-şi rotească privirea prin sală, evitând să se uite la bărbatul care o tulbura.

Chelnerul aduse vinul şi Brent ridică paharul, declarându-i lui Rachel că seara este minunată. Tânăra sorbi din băutura aurie care-i înfierbântă sângele.

Restaurantul era luminat discret, iar pe fiecare masă se aflau lumânări. Femeile erau îmbrăcate în rochii elegante şi purtau bijuterii preţioase.

Brent era un interlocutor fermecător, abordând orice subiect, cu excepţia profesiei sale. Atât el, cât şi Rachel, printr-un consens tacit, evitau să se refere la faptul că este politician.

îşi întinse braţul şi degetele sale începură să dezmierde pielea fină a sculptoriţei.

Rachel se înfioră şi încercă să-şi retragă mâinile. Senatorul surâse şi nu insistă, dar sărută fiecare deget înainte ca tânăra să-şi desprindă

mâinile.

Acest gest tandru o tulbura mai mult decât se aşteptase şi ea se întrebă dacă vinul pe care-l băuse îi produsese o stare euforică. Uitându-se la bărbatul din faţa ei, îşi dădu seama că nu vinul era de vină pentru ceea ce simţea în acele momente.

Timpul părea că se oprise. Atmosfera devenise destinsă şi prielnică destăinuirilor.

Privirea lui Brent o intimida, iar zâmbetul din colţul gurii lui îi accelera pulsul. Umezindu-şi buzele, Rachel scoase un suspin.

- Ce s-a întâmplat? o întrebă Brent.

- Nimic. Totul este în ordine, dar am senzaţia că relaţia noastră devine stânjenitoare.

Brent zâmbi îngăduitor.

- Ce te deranjează?

- Ştii foarte bine că tu eşti de vină că mă faci să mă gândesc la lucruri care nu mă preocupau în ultima vreme.

Sinceritatea lui Rachel nu-l surprinse pe Brent, care ştia că tânăra nu glumea. Seriozitatea ei îl mişcă, mai ales că în lumea politică această calitate nu era apreciată.

Glasul lui Rachel era încărcat de tristeţe şi-i reamintea tot ce-i separa. Senatorul nu avea altă dorinţă decât de a găsi calea care să-l apropie de femeia care-l fascina. Intenţia sa era să-i arate că există multe lucruri pe care le puteau face împreună.

în primul rând trebuia să-i îndepărteze îndoiala că relaţia lor este nepotrivită. Va găsi cu siguranţă un mijloc prin care îi va risipi gândurile negre. Surâzând, el spuse cu blândeţe.

- Te rog să dansăm.

Rachel încuviinţă dând din cap, fiind incapabilă să rostească vreun cuvânt.

Brent îi îndepărtă scaunul şi luând-o de mână, o conduse pe ringul de dans. Lumina discretă îi încuraja să se cuprindă în braţe.

Atmosfera intimă a locului era la înălţimea aşteptărilor.

Mâna lui Brent se înălţă şi degetele sale îi atinseră pielea fină a braţului. Rachel tresări, simţind o emoţie adâncă în trup. El era conştient de starea sculptoriţei, dar nu făcu nici o remarcă, şi începu să se mişte în ritmul muzicii.

Cuvintele melodiei se refereau la despărţirea unui cuplu de îndrăgostiţi, Iar Rachel se gândi, cu regret, că soarta poate să-i fie nefavorabilă. Deşi îşi impusese să facă abstracţie de profesia lui Brent, presimţea că va trebui să renunţe la el.

- Te preocupă ceva?

- Nu. Mă simt bine.

îmbrăţişarea lui era plăcută. Tânăra îi simţea trupul vânjos şi cald. Mâna lui îi mângâia spatele, dându-i o senzaţie de bună dispoziţie. Rachel se lipi de Brent, simţind nevoia să fie cât mai aproape de el.

Brent îşi plimbă degetele pe faţa ei, pe linia fină a bărbiei. Tânăra avea senzaţia că el îşi reţine răsuflarea. Buzele lui îi atinseră uşor părul, înfiorând-o. Imbrăţişarea deveni mai strânsă. Rachel avea impresia că pluteşte, desprinzându-se de această lume. Dansul îi ţinea înlănţuiţi, favorizând apropierea dintre ei.Tânăra se lăsă în voia muzicii, uimită de emoţiile prin care trecea. Seara se anunţa a fi minunată.

Obrajii ei se îmbujorară. Căldura trupului lui Brent o tulbura. Chiar dacă partenerul ei îşi dădea seama că este puţin stânjenită, nu putea şti cu exactitate că avea un asemenea efect asupra ei.

Dar dacă senatorul era conştient de puterea lui de seducţie?

Când muzica încetă, Rachel avu o tresărire; cu greu îşi revenea din vraja care o cuprinsese. Era atât de plăcut să se afle în braţele lui Brent!

Acesta remarcase că era emoţionată: mâinile îi tremurau, iar respiraţia îi era întretăiată. Ochii îi străluceau de încântare.

Cu un gest tandru, el îi petrecu şalul în jurul umerilor şi o

conduse spre ieşire. Luna plină răspândea o lumină blândă.

Ajuns lângă maşină, Brent deschise portiera şi Rachel se aşeză pe scaunul de lângă şofer. El nu porni motorul şi aplecându-şi capul spre ea, spuse cu o voce gravă:

- Eşti a mea. Numai a mea.

In secunda următoarele, buzele lui îi pecetluiră gura, sărutând-o cu pasiune. Rachel se arcui, cutremurată de senzațiile pe care le încerca.

Brent îşi reveni primul din emoție şi-şi îndepărtă capul, gândindu-se cu regret că sărutarea nu putea fi prelungită. Răsuflarea caldă a sculptoriței era un semn al plăcerii pe care o împărtăşise în acele momente cu partenerul ei.

- Să mergem. Este târziu, zise Rachel cu glas duios.

Brent dădu înțelegător din cap şi-şi puse centura de siguranță după ce verificase că Rachel făcuse acelaşi lucru. Scânteierea din ochii ei îl convinse că amândoi simțeau nevoia să ajungă cât mai repede într-un loc unde să fie singuri.

Drumul spre casă fu parcurs în tăcere. Brent era atent la celelalte maşini, dar trăgea cu coada ochiului la femeia de lângă el, abținându-se cu greutate să nu-i dezmierde părul, umerii şi mâna stângă. O buclă îi căzu pe frunte şi el se grăbi s-o readucă la locul ei. Pielea sculptoriței avea moliciunea unei nopți de vară. Brent îşi reaşeză mâna pe volan, conştient că un senator, chiar dacă este îndrăgostit, nu-şi poate permite să conducă imprudent.

Peste câteva minute aruncă o privire spre Rachel, sur- prinzând-o că se uita la el.

Maşina se opri în dreptul magazinului lui Rachel. Brent coborî şi-i deschise portiera.

- îți mulțumesc, zise tânăra, îndreptându-se spre uşa de la intrare.

- Vrei să plec? o întrebă senatorul, aflat încă sub impresia îmbrățişării din timpul dansului când simțise căldura trupului ei.

Ochii sculptoriței aveau o sclipire plină de promisiuni.

- Nu pot să te alung.

Mărturisirea ei era mai mult decât sperase. Pe când avea unsprezece ani, Brent sărutase pentru prima dată o fată. La şaisprezece, devenise expert în sărutări. Fuseseră câteva femei în viața lui. Nu atât de multe pe cât afirmau invidioşii, dar cu mult peste cât bănuia mama lui.

Le iubise aşa cum înțelegea el să iubească, iar despărțirile fuseseră paşnice şi fără regrete. De ce Rachel ar fi diferită de celelalte femei?

După ce deschise uşa, sculptorița îl invită înăuntru şi întorcându-se îl întrebă cu o voce schimbată:

- Doreşti ceva?

- Acelaşi lucru pe care-l doreşti şi tu.

Se aplecă şi o sărută pe obraji, apoi pe buze. Tânăra tresări şi răspunse la sărutare, tremurând de dorință. Gura lui fierbinte era lacomă şi senzuală. Când îi sărută pielea fină de pe gât, Brent ştiu că Rachel era gata să-i cedeze, chiar dacă nu făcuse nici un gest şi nu scosese nici un sunet.

Ținând-o de talie, o conduse în sufragerie, unde cu o mişcare rapidă îi trase fermoarul de la rochie şi aceasta alunecă pe covor.

Rămasă în sutien şi chiloți, Rachel era mai atrăgătoare ca niciodată. Brent simți nevoia urgentă de a o face fericită şi-şi scoase nerăbdător hainele.

Tânăra îl privea surâzând, având în ochi o lucire şăgalnică.

- Eşti o vrăjitoare, murmură el.

Rachel clătină din cap, suspinând:

- Sunt doar o femeie.

Toate femeile sunt nişte ființe stranii, îşi spuse Brent, admirând frumusețea trupului sculptoriței. Mai sus de sânul drept, un semn din naştere îi atrase atenția. Senatorul se aplecă şi depuse un sărut tandru în acel loc, în timp ce îi desfăcu sutienul care căzu, la rândul său, pe

covor. Sânii rămaseră liberi, doi porumbei albi şi rotunzi. Sfârcurile lor tari erau două puncte care trebuiau atinse şi mângâiate. Fără grabă, Brent le sărută muşcându-le în joacă, apoi gura lui alunecă pe pielea sensibilă a abdomenului. Impins de dorință, îi scoase chiloții, fiind nerăbdător s-o iubească.

- Dacă socoți că trebuie să mă opresc, să-mi spui acum, deoarece peste două minute nu mă voi mai putea controla.

- Nu te opri! îl îndemnă Rachel, prinzându-l de umeri şi obligându-l să se întindă pe covor.

Brent simți că sosise clipa mult aşteptată, însă căută să-şi domine emoția respirând adânc. Mâna lui îi dezmierd' coapsele şi când îi atinse sexul, simți umezeala care îl invita s-o pătrundă.

Rachel îşi înălță genunchii în aşteptare.

Brent făcu o mişcare lentă şi cei doi formară o singură ființă. Corpurile lor strâns unite se potriveau perfect. Brent nu-şi amintea de când nu făcuse dragoste atât de frumos. Dorința de a o face fericită îi ghida mişcările. Suspinele pe care tânăra le scoase încet îl îndârjiră şi mai mult.

în liniştea nopții, Rachel murmură:

- Brent...

Bărbatul se simți mişcat la auzul numelui său, rostit cu atâta tandrețe.

- Strânge-mă tare, şopti el cu o voce răguşită.

Tânăra îşi petrecu brațele în jurul gâtului lui şi se arcui pentru a-i permite lui Brent s-o posede cât mai bine. Gemetele lor de plăcere erau dovada că dorințele li se împliniseră.

Când îşi revenire din extaz, erau plini de sudoare iar inimile lor băteau mai tare.

Rachel exclamă cu un glas sugrumat de emoție.

- Rămâi aici peste noapte!

- Cu plăcere.

Peste câteva momente, Brent era întins în pat, alături de sculptoriță. Pielea ei avea un parfum delicat. Trăsăturile feței erau mai liniştite şi aveau mulțumirea ce se poate citi pe chipul unei femei după ce a făcut dragoste. Lumina lunii pătrundea în dormitor prin perdelele subțiri. Gura tinerei era aromată şi-l ispitea pe Brent s-o sărute din nou.

Avea senzația că trăieşte un vis, nefiind sigur nici acum dacă fusese adevărat că se bucurase de nurii lui Rachel.

Era încântat că această femeie extraordinară se află lângă el, atât de aproape încât nimic nu-i despărțea. Rachel se potrivea în toate privințele cu aşteptările lui. Cu un gest tandru, el o mângâie pe păr cu mâna stângă. Mâinile ei se odihneau pe pieptul lui. Umbrele nopții răspândeau un farmec misterios. Brent se simțea liniştit şi încântat de faptul că putea s-o dezmierde pe aceea care îi dăruise clipe minunate. Degetele sale alunecau uşor pe pielea catifelată a lui Rachel care scoase un suspin de mulțumire şi-i lăsă capul pe umărul lui.

Brent avea certitudinea că întâlnise femeia alături de care să-şi petreacă restul vieții. Totul se întâmplase pe neaşteptate şi dragostea îl copleşise prin faptul că nu se aşteptase s-o găsească atât de repede. De obicei, iubirea cere timp. Timp pentru ca bărbatul şi femeia să se cunoască mai bine şi să descopere calitățile care-i apropie. De data aceasta, Brent se îndrăgostise fără să mai aştepte ca vremea să-i confirme că iubeşte.

Poate că nu era uşor să ții la o femeie ca Rachel Harris, dar senatorul era sigur că nu făcuse vreo greşeală când o invitase la cină. Ceea ce trebuia să facă era s-o convingă că pot forma o pereche minunată.

Brent surâse, mulțumit. Niciodată nu avusese o legătură mai plăcută şi mai dătătoare de speranțe.

Rachel simți că el să dăduse jos din pat şi îl privi cu coada ochiului. Amintirea momentelor de încântare o făcu să zâmbească.

Brent o făcuse cu adevărat fericită.

Cu capul sprijinit într-o mână, tânăra îl privea, admirându-i trupul înalt şi viguros.

- îţi place cum arăt? o întrebă Brent.

- Foarte mult.

- N-am găsit în frigider decât două ouă, o bucată de brânză şi câteva fructe.

- Nu mi-e foame! exclamă ea, fără să se supere că senatorul îi deschisese frigiderul.

- Ar trebui să gustăm ceva, zise el, aplecându-se pentru a-i mângâia sânii rotunzi şi tari.

Tânăra îl trase în jos şi Brent se lungi lângă ea. Rachel îşi plimbă mâna pe părul creţ de pe pieptul lui Brent, care îi cuprinse degetele cu mâna şi o tachina:

- Ştii ce păţesc cele care mă mângâie pe piept?

- Nu.

- Vei afla imediat, zise el, îmbrăţişând-o cu pasiune.

Rachel simţi căldura trupului lui şi se lăsă mângâiată. Când dezmierdările deveniră mai îndrăzneţe, dorinţa de a face dragoste era mai puternică decât orice altă emoţie. Mâna lui Brent îi cuprinse un sân şi tânăra tresări. Plăcerea pe care o simţea era intensă şi profundă.

Niciodată nu crezuse că senzualitatea poate fi atât de gingaşă. Avusese câteva experienţe erotice, dar nici una nu se putea compara cu ce se întâmplase între ea şi Brent. Pentru prima dată descoperise că nu este nici o ruşine să doreşti să faci dragoste. Nevoia de a se dărui îi provoca o satisfacţie deosebită.

- Nu ţi-e foame? se interesă Brent, sărutându-i pielea fină.

- Nu am nimic să-ţi ofer, îi reaminti tânăra între două suspine.

- în cazul acesta, este mai bine să facem altceva.

Rachel îl cuprinse cu braţele, strângându-l tare.

- Ce ai de gând să facem?

Brent îi arătă pe îndelete ce dorință are.

Capitolul 5

Rachel îşi spuse că micul dejun în pat ar putea deveni o obişnuinţă. Mai ales când alături de ea se afla Brent.

Pentru câteva minute, cei doi dădură impresia că formează un cuplu fericit. Era firesc să înceapă ziua cu o cafea fierbinte şi cu lectura ziarului de dimineaţă. Soarele strălucea pe cer, iar atmosfera din încăpere era agreabilă. Aveau nevoie de asemenea momente când nimeni nu-i deranja. Ziariştii nu-i hărţuiau cu întrebări indiscrete, iar singura lor dorinţa era să se simtă bine.

Poate că peste o zi sau două, sentimentele lor se vor schimba, dar în acele clipe, îşi zise Rachel, nimic nu putea să le strice buna dispoziţie.

Bineînţeles că micul dejun era o improvizaţie, cele două ouă şi brânza fiind insuficiente pentru o omletă grozavă.

- Când vei avea chef să găteşti, poţi conta pe mine, o asigură Brent în glumă. Eu voi face cumpărăturile.

Rachel făcu o mutră îmbufnată şi el se aplecă pentru a o săruta tandru.

- Ai de gând să mă săruţi mereu?

- Numai când trec să te văd, afirmă Brent surânzând.

- Nu ţi-a spus nimeni că eşti un nesuferit?

- Doar mama.

- Se pare că a fost o femeie înţeleaptă.

- Foarte înţeleaptă. O dată mi-a spus că dacă voi întâlni o femeie care să-mi placă, să fac totul pentru a nu o pierde.

Tânăra preferă să tacă, pentru a nu-şi trăda sentimentele.

Senatorul o dezmierdă uşor pe mână.

- Ştiu că totul s-a petrecut prea repede, dar trebuie să-ţi mărturisesc sincer că te doresc aşa cum nu am dorit nici o femeie.

Cuvintele o înduioşară pe Rachel care se hotărî să fie la fel de sinceră.

- Cum trebuie să ne purtăm acum? îl întrebă ea cu o voce nesigură.

- în primul rând vom petrece cât mai mult timp împreună.

- Intenţionezi să-mi faci curte?

- Desigur. Vom lua cina în oraş şi vom merge la cinema. Eu voi scrie poezii în care îţi voi lăuda frumuseţea.

Rachel râse încântată.

- Crezi că voi putea fi muza ta?

- Fireşte.

După ce se gândi câteva clipe, Brent îşi drese glasul şi recită cu pasiune:

„Doamna mea nu are nevoie de nimic
Pentru a-şi sublinia frumuseţea
Căci are buze dulci şi vrednic
Eu le sorb, când singur sunt cu ea."

Un zâmbet de mulţumire înflori în colţul buzelor tinerei.

- Putem ilustra imediat înţelesul versurilor, zise ea, arătând spre cearşafurile care păstrau încă parfumul scenei de dragoste.

-Ai dreptate, încuviinţă Brent, punând tava cu mâncare pe podea.

- Mi se pare că ai numai o singură idee în minte.

- Sunt nerăbdător să-ţi dovedesc temeinicia ei.

Senatorul dădu deoparte cearşafurile, aplecându-se asupra trupului ispititor al sculptoriţei.

In următoarele zile, cei doi îndrăgostiţi se întâlniră cât mai des posibil. Seara luau cina la un restaurant, sau acasă la Rachel, arzând de nerăbdare să se cuprindă apoi în braţe.

Brent descoperea cu uimire şi bucurie că Rachel avea calităţi deosebite. Deşi i se părea că o cunoaşte bine, la fiecare întâlnire observa lucruri noi, străduindu-se să alcătuiască din ele un portret cât mai fidel al femeii îndrăgite.

Un mesaj din Washington îl îndepărtă cinci zile de ea. Cu toate

că participa la o petrecere organizată de unul dintre fruntaşii partidului din care făcea parte, senatorul nu se gândea decât la iubita lui.

Cele cinci zile i se părură o veşnicie. Pentru a-şi umple timpul, se ocupă de problemele politice pe care le neglijase cât se întâlnise cu Rachel. Sora lui îl mustră în glumă că se schimbase în ultima vreme.

Remarca lui Jeannie îi smulse un zâmbet. Schimbarea se produsese în momentul când întâlnise iubirea. Pentru prima dată simțea ce înseamnă să îndrăgească femeia pe care o visase toată viața. Nu bănuise că iubirea va avea asemenea efecte asupra sa.

Ar fi fost firesc să-i declare sculptoriței ce sentimente are pentru ea, dar considera că dragostea trebuie confirmată după o perioadă de timp. Dorea să-i spună cât de mult ține la ea şi că relația lor era deosebită şi rară.

Ajunsese la concluzia că Rachel este făcută pentru el, aşteptând ca şi ea să-şi dea seama de acest lucru. Posibilitatea ca iubita lui să nu ajungă la această concluzie îl făcea să se frământe, împiedicându-l să lucreze.

Nerăbdător să-i audă vocea, formă numărul ei de telefon.

- Ne vedem diseară? o întrebă el puțin nervos.

- De ce nu m-ai sunat ieri pentru a-mi propune o întâlnire?

Glasul lui Rachel părea rece.

- Am fost foarte ocupat.

- Poate că am alte planuri în seara aceasta.

- Nu eşti liberă? se interesă Brent, simțind un junghi în inimă.

- Sunt liberă, dar...

- La ora şapte sunt la tine. Nu e nevoie de o ținută festivă.

Brent închise telefonul, astfel că Rachel nu mai putea să-l refuze. Satisfacția de pe chipul lui se datora faptului că va putea să fie din nou cu femeia iubită. Ca orice bărbat care iubeşte, era fericit când se întâlnea cu ființa ce-i răpise inima.

La şapte, Rachel era în hol, aşteptând ca soneria să-i dea de veste că senatorul sosise. Deşi nu voia să mărturisească, fusese îngrijorată că el ar fi putut să nu mai vină. Toată ziua stătuse ca pe ghimpi şi acum temerile sale se risipiseră.

Brent se afla în fața ei, mai chipeş ca niciodată. Inima ei tresări când el spuse:

- Ai văzut că am dreptate?

- Ce te face să crezi că te-am aşteptat să vii?

- Se vede de la o poştă că eşti îndrăgostită de mine, o tachină senatorul.

Rachel nu se putu abține şi-i întoarse zâmbetul. Brent era incorigibil. Buna lui dispoziție o molipsi şi tânăra îşi spuse că nu avea nici un motiv pentru a nu se bucura de clipele când era cu el. Putea să reziste farmecului lui? Răspunsul era simplu: fireşte că nu.

Îl pofti în bucătărie şi-i oferi un pahar cu apă minerală.

- Ce-ai făcut astăzi?

- Am vorbit la telefon şi m-am gândit la tine. Când am citit scrisorile primite, mi-am amintit de buzele tale senzuale. Mam dus la o conferință şi mi-au venit în minte ochii tăi. M-am întors acasă şi mi-a fost dor de tine.

- Am început să mă obişnuiesc cu gândurile tale.

Brent se apleacă şi o sărută tandru pe frunte.

- Să mergem, draga mea. N-aş vrea să întârziem.

- Unde mergem? îl întrebă Rachel, punându-şi jacheta.

- Sper că te vei distra. Nu-ți spun, este o surpriză.

La târgul de vite, atmosfera era apăsătoare. Mirosul neplăcut al animalelor se simțea de departe. Oamenii se înghesuiau să vadă exemplarele cele mai reuşite, suportând cu greu căldura. Copiii se zbenguiau în voie, profitând de faptul că mai erau două săptămâni până la începerea şcolii. Văzduhul părea înfierbântat în acest sfârşit de august.

Rachel se uita în jurul ei cu încântarea unui copil, oprindu-se în fața fiecărui stand. Brent o ținea de mână și-i dădea explicații în legătură cu creșterea porcilor și a taurilor. Sculptorița fu atrasă de cuverturile groase lucrate manual și poposi mai mult în fața sculpturilor artizanale, apoi gustă cu poftă din piftiile și murăturile făcute de gospodine.

Cei doi se amuzară la concursul pentru cel mai bun patiser și râseră de giumbușlucurile clovnilor. Entuziasmați, îl aplaudară pe câștigătorul concursului de tăiere a buștenilor.

Rachel se lipi de trupul lui Brent, în timp ce ultimul concurent încerca să bată recordul de stat în șa.

O adiere de vânt îi ciufuli părul lui Brent și tânăra i-l netezi pe spate. El făcu același lucru și când mâinile lor se întâlniră, îi sărută tandru degetele.

Veselia domnea peste tot. Luminile multicolore sclipeau, îndemnându-i să se alăture mulțimii care se distra din plin.

în această seară nu mai erau senatorul Brentior și sculp- torița Rachel, ci două ființe fericite că sunt împreună.

Tânăra tresări la gândul că Brent era bărbatul ideal, doarece viața lui nu era una obișnuită. Gândul acesta o înspăimântă, dar își zise că este mai bine să profite de clipele minunate și să amâne luarea unei decizii.

Seara era a lor, așa cum ei își aparțineau unul altuia. Ceea ce conta era să se bucure de prezent; trecutul și viitorul nu aveau nici o importanță.

După o oră, se așezară la o masă de pe terasă și comandară grătar cu sos picant și salată de roșii, iar ca băutură răcoritoare limonadă servită în pahare mari de carton.

- Ce plăcut este să luăm masa în aer liber, afirmă Rachel.

- Așa e... dar sunt multe furnici.

Răspunsul prozaic o dezamăgi pe tânără, care-l corectă:

- Se pare că mâncarea are un gust mai bun dacă stăm pe terasă.

Rachel îşi şterse buzele cu un şervețel de hârtie după ce termină friptura.

- Ți-a rămas puțin sos, zise Brent, luând un şervețel pentru a-i îndepărta pata.

Gestul lui duios o mişcă pe tânără, şi se abținu cu greu să nu scoată un suspin.

Un fotograf declanşă brusc aparatul, şi Rachel închise ochii. Mâna lui Brent o proteja, astfel că necunoscutul nu reuşi să-i surprindă chipul îmbujorat.

Din păcate, vraja se risipi şi senatorul achită nota de plată, apoi o conduse pe Rachel la maşină.

Inainte de a porni motorul, el o luă în brațe şi o sărută. Deşi sângele îi pulsă mai tare, tânăra simțea că Brent este mai rezervat.

Drumul spre casă fu parcurs în tăcere. Rachel se duse la bucătărie, zicând:

- Imediat este gata cafeaua.

Poate că sosise momentul cel mai dificil, îşi zise ea. Trebuia să afle ce intenții are Brent.

Acesta se aşeză pe un scaun şi o urmări pe gazdă cu coada ochiului. Rachel se străduia să nu verse nici un strop din apa fiartă şi-şi țuguiase buzele, semn că era îngrijorată.

Brent nu voia să bea cafea, dar acceptă o ceaşcă, gândindu-se cum să înceapă discuția. Fără să zică vreo vorbă, se ridică şi se duse în salon, uitându-se la obiectele de artă cu care Rachel îşi împodobise camera. O statuetă de bronz reprezentând un elefant cu trompa ridicată se afla lângă un bibelou delicat din sticlă. O tapiserie acoperea un perete, iar covorul gros avea desene geometrice. In încăpere domnea o atmosferă calmă. Obiectele de artă creau un loc plăcut şi odihnitor.

Rachel intră ținând în mâini tava pe care o puse pe masă.

Brent o îmbrățișă și o mângâie pe umeri și pe păr. După câteva momente, se îndepărtă respirând adânc. Știa că tânara este tulburată fiindcă fusese fotografiată în compania lui. Pentru el, apariția în paginile ziarelor devenise o obișnuință.

Pentru Rachel, lucrurile se prezentau cu totul altfel, iar senatorul observase cât de mult se frământă pentru a-și stăpâni emoțiile. Ar fi preferat ca ea să țipe și să-și exteriorizeze mânia, dar tăcerea ei era de nesuportat.

Se simțea slăbită și vulnerabilă deși, de obicei, era plină de energie și de entuziasm.

- Spune-mi ce ai pe suflet, o îndemnă Brent.

- N-am nimic.

- Nu-i adevărat.

Rachel își înălță capul și zise încet:

- Nu vreau să apar în ziare.

Brent își miji ochii.

- Nu am intenționat să fii văzută, alături de mine, pe prima pagină a ziarelor. Trebuie să recunoști că nu am nici o vină că am fost fotografiați. De ce te-a deranjat acest lucru?

- Detest ca persoana mea să fie subiect de bârfă, oftă Rachel ferindu-și privirea. Ești mulțumit acum?

- Firește că nu sunt. Există posibilitatea ca fotografia să nu fie publicată.

Rachel dădu din cap, dar în sinea ei era sigură că senatorul Brent Brentior nu putea scăpa așa de ușor: era o personalitate de care se interesa toată lumea.

Coșmarul reveni. Rachel tresări, fiind îngrozită de ceea ce-și amintea: sânge și urlete. Moartea tatălui ei o marcase profund.

Deși era învelită cu o cuvertură călduroasă, tremura din tot trupul și-și trase genunchii la piept, încolăcindu-și brațele în jurul lor. Tremuratul încetă, dar memoria rămase trează, chinuind-o.

Durerea mocnise în sufletul ei ca un monstru, aşteptând momentul când era vulnerabilă, pentru a o lovi cu putere. De câţiva ani reuşise să-şi înăbuşe amintirile neplăcute, crezând că ele dispăruseră. Acum îşi dădea seama că lucrurile nu stăteau chiar aşa.

Senzaţia de vomă o făcu să se ridice din pat. Amintirile îi reveniseră şi nu mai putea scăpa de ele. Nu era în stare să- şi domine trăirile, astfel că hotărî să se ducă la atelier. In zori, liniştea din jur putea s-o ajute să lucreze cu mai mult spor.

Speranţa ca fotografia să nu apară pe prima pagină se nărui în momentul când se uită pe ziarul de dimineaţă. Comentariul era destul de clar: „Senatorul Brentior şi prietena sa au petrecut o seară de neuitat la ţară".

Cele câteva rânduri care însoţeau fotografia nu cuprindeau nimic adevărat. De fapt, ziarul nu făcea decât să alimenteze ideea că între sculptoriţă şi senator este mai mult decât o simplă relaţie de simpatie.

Telefonul sună insistent, dar Rachel nu ridică receptorul. In jur de nouă şi jumătate, scoase cordonul din priză.

Gândurile nu-i dădeau pace. De ce tremura când Brent o mângâia? De ce îl aştepta cu nerăbdare? Nu trecea nici un minut fără să se frământe din cauza lui.

Care era motivul care o făcea să fie atât de mâhnită? Oare sentimentele ei faţă de senator erau mai profunde decât o prietenie? Dacă ar fi numai problema sexului, lucrurile s-ar reduce la o necesitate fiziologică. Deşi făcuseră dragoste cu o pasiune incredibilă, sufletul ei era tulburat din altă pricină. Ceea ce simţea pentru Brent era diferit de tot ce simţise până atunci faţă de ceilalţi bărbaţi.

Viaţa ei se schimbase de când îl întâlnise. Nu mai putea susţine că relaţia lor era una obişnuită. Dorinţa care-i răscolea trupul în momentul când senatorul o privea era dovada că nu prietenia o făcea să tremure.

Brent o făcuse să râdă în momentele când era tristă, arătându-i că

viața merită să fie trăită din plin. Simțea nevoia să împartă totul cu el, cel care o învățase să privească altfel trecutul şi necazurile care nu ocolesc pe nimeni.

Brent devenise de neînlocuit pentru ea. De la început bănuise acest lucru, nu-i aşa? îşi închipuise că va ține la el... dar refuzase să se gândească la consecințe.

Acum ce trebuia să facă?

Era firesc să se gândească la o decizie, aşa cum făcea ori de câte ori era în încurcătură. Talentul ei nu putea s-o ajute să găsească o soluție, deşi în privința operelor de artă găsea întotdeauna o rezolvare.

Gânditoare, Rachel puse în apă statueta pe care o modelase. Sfârâitul care însoți acest gest îi reaminti că va suferi mai mult dacă îl va scoate pe Brent din viața ei.

Senatorul sosi pe înserate şi observă imediat că tânăra era îngrijorată. Chipul ei era întunecat de tristețe.

- Ai văzut ziarul?

- Da, răspunse Rachel punând o carte peste fotografie.

Brent simțea că nu era în apele ei. în ochi i se citea dezamăgirea, iar
tăcerea ei era elocventă. în cameră domnea o atmosferă tensionată.

- îmi pare rău, zise Brent, mângâindu-i obrazul.

- Nu ai nici o vină, îl consolă ea, cu o voce stinsă.

Brent avea impresia că Rachel nu vrea ca el să pătrundă prea mult în viața ei. Gândul acesta îl dezamăgi, deşi era conştient că nu putea să fie prea îndrăzneț. Trebuia să-i respecte dreptul de a-şi hotărî singură destinul.

Stătea în fața gazdei şi nu se putea sătura admirând-o. Era frumoasă şi ținea la ea.

Brent se întreba cum este posibil să fie îngrijorat şi bucuros în acelaşi timp.

Era îngrijorat că femeia pe care o iubea era prost dispusă, şi era bucuros că se află la ea. O iubea şi acest lucru conta mai mult ca orice pe lume.

Rachel îşi răsuci o buclă pe degetul arătător.

- Este greu să suport ideea că lumea mă arată cu degetul. Parcă sunt un peştişor într-un acvariu.

- Te vei obişnui cu celebritatea.

- Crezi că voi reuşi? îl întrebă tânăra, ridicând un vas pe care-l examină câteva clipe. După ce-l aşeză la locul lui, pe etajeră, începu să răsfoiască o carte.

Brent îi luă volumul de versuri şi-i mângâie mâinile uitându-se la degetele zgâriate uneltele cu care făurea statuetele din sticlă.

Trecuseră deja două săptămâni de când o vedea zilnic.

- Ce-ai zice de o plimbare? Aerul serii o să-ți facă bine. Poate ne oprim la un cinema.

- Nu am chef să ies. Oriunde voi fi cu tine, un fotograf va apăsa pe buton pentru a obține un instantaneu cu o personalitate politică.

- Mie nu-mi pasă dacă apar în ziare, declară Brent, obişnuit să fie în atenția reporterilor care considerau că este firesc să publice ştiri legate de celebritățile zilei.

- Eu nu voi admite să mai fiu fotografiată.

- Nu este bine ca amintirile să-ți întunece prezentul, declară senatorul, dezmierdându-i mâinile. Nu m-am aşteptat să fii atât de temătoare.

Remarca nedreaptă o întrista pe Rachel care avea senzația că fusese pălmuită. După câteva momente, ea înălță capul, declarând pe un ton politicos, dar rece.

- Eşti liber să ai orice părere despre mine.

Brent îşi dădu seama că vorbele sale o răniseră şi o luă în brațe încercând să-i uşureze durerea.

- Ceea ce mă preocupă este să aflu de ce eşti abătută.

- Vrei să afli ce mă apasă pe suflet? Bine. Te rog să reții că nu-mi place să apar pe prima pagină a ziarelor. Nu mai vreau să te văd. Este o hotărâre definitivă. Ai intrat în viața mea şi mi-ai schimbat complet modul de a vedea lucrurile. Nu mai suport să fiu influențată de altcineva, care să-mi spună ce trebuie să fac.

Brent se uită în ochii ei şi spuse cu o voce gravă:

- Nu vreau să mă cert. Țin mult la tine. Nu am avut pentru nici o altă femeie sentimentele pe care le am față de tine.

Rachel era mişcată de mărturisirea lui, mai ales că vorbele fuseseră rostite cu o intensitate neobişnuită.

- Recunosc că m-am distrat bine în compania ta, zise ea, căutând să-şi stăpânească emoția.

Brent se arătă dezamăgit de remarca ei.

- Atât a reprezentat relația noastră în ochii tăi, numai câteva momente de plăcere?

- Ce ai fi vrut să susțin?

Sculptorița se săturase să fie supusă unei tensiuni constante. Nu mai voia să continue o relație care o obosea.

Senatorul se apropie de ea, încercând s-o mângâie. Tânăra ridică o mână pentru a se feri de el, temându-se că atingerea degetelor lui o va face să şovăie.

- Nu vreau să te mai văd niciodată.

- Minți, replică Brent cu un glas duios care o făcu pe Rachel să tresară.

Reproşul o întristă, deoarece Brent nu putea şti cât de mult dorea ea să fie cu el. în ciuda tentației de a cădea în brațe, Rachel spuse încet:

- Nu mai pot să trăiesc chinuindu-mă.

- Fă un efort pentru a depăşi acest moment dificil.

- Să nu mai discutăm despre ceea ce simt.

- Ți-e frică să vorbim, din pricină că ştiu care este adevărul.

Tânăra înălţă mâna ca şi cum ar fi vrut să-l pălmuiască, însă nu avu curajul să ducă gestul până la capăt.

Brent exclamă furios:

- De ce te-ai oprit? în zadar cauţi să scapi de mine. Nu poţi trăi izolată de lume. Te las să te linişteşti. La revedere.

Rachel se uită în urma lui. Brent ieşi repede pe uşă, fără să se uite înapoi.

Ea răsufla uşurată. Cel puţin îşi recăpătase libertatea. Brent nu va mai veni s-o deranjeze cu sfaturile sale umilitoare, spunându-i ce trebuie să facă. Trebuie să-i fie recunoscătoare că nu insistase să fie prietena lui, dându-i posibilitatea de a nu regreta că forţase despărţirea. Avea în faţa ei viitorul. Trecutul nu avea cum să-i mai întunece speranţele. Cu toate acestea, se simţea nefericită.

La douăzeci şi nouă de ani, întâlnise bărbatul ideal dar, din păcate, nu putea să se bucure de dragostea lui.

Oîntâlnire cu liderii partidului din oraş îl împiedică pe Brent să se mai frământe din pricina lui Rachel.

Trecuseră şase zile de când îl alungase din casa ei. Şase zile departe de ea. Şase zile în care căutase să se convingă că nu trebuia s-o vadă în fiecare seară, şi că nu avea nevoie de sărutările ei.

Singura consolare era să dea curs insistenţelor admiratoarelor sale. Satisfacţia carnală ar putea să-i aducă liniştea. Existau femei care i-ar fi încălzit patul fără să-l enerveze. Din păcate, nu voia decât o singură femeie. Nu se gândea decât la ea.

Nici un bărbat nu scapă de suferinţă, dacă în sufletul lui este o femeie. Rachel i se cuibărise în inimă. Şi nu avea cum s-o îndepărteze.

- Ce s-a întâmplat, Brent? îl întrebă un politician, după ce repetase de câteva ori întrebarea fără ca senatorul să înţeleagă sensul ei. Se pare că eşti cu mintea aiurea. Pun pariu că eşti îndrăgostit.

Brent schiţă un surâs.

- Imi cer scuze. Ce spuneai?

- Este preferabil să ne întâlnim altă dată. Sper să-ţi revii până atunci. Partidul are nevoie de tine.

Brent nu protestă, fiindcă nu avea tăria de a se smulge din reveria care-l cuprinsese. Rachel nu-l lăsa să se ocupe de chestiunile politice. De câteva săptămâni, nu mai avea calmul şi luciditatea de a analiza problemele cotidiene.

Ajuns acasă, se gândi că este singur, că timpul trece şi nu mai are pe nimeni cu care să împartă bucuriile şi necazurile. Era un păcat că dorea o femeie care să-l înţeleagă? Fireşte că nu greşea.

Işi amintea cu nostalgie cât de mult tânjise s-o sărute pe Rachel. Se aşteptase ca îmbrăţişările ei să fie gingaşe şi nu se înşelase deloc. Ceea ce sperase fusese să găsească o femeie cu care să-şi petreacă tot restul vieţii.

Acum îşi dădea seama că dragostea îl luase pe nepregătite. Trăise cu speranţa că va cunoaşte iubirea când va fi pregătit s-o primească şi că va face o alegere corectă. Timpul şi împrejurările îi dovediseră că avusese dreptate.

Senatorul se duse la sora lui pentru a găsi puţină alinare. Ea ştia întotdeauna să-l încurajeze şi să-i dea sfaturi utile.

Când îi văzu faţa mâhnită, Jeannie îl pofti să ia loc pe scaun, şi-i spuse pe un ton autoritar:

- Ce ţi s-a întâmplat? Povesteşte-mi tot.

- Este vorba de Rachel. M-am îndrăgostit de ea.

- Din pricina asta eşti trist?

Brent îi relată incidentul de la târgul de vite şi hotărârea lui Rachel de a rupe relaţia cu el.

- Eşti într-o mare încurcătură, frăţioare, zise Jeannie. Ce intenţii ai?

- Să mă însor cu ea, i se destăinui el sincer.

- Felicitări.

- Nu i-am cerut încă mâna, adăugă Brent sceptic. Nu ştiu dacă va fi de acord cu propunerea mea.

- O vei face să-şi schimbe hotărârea, îl încurajă sora sa.

- îţi mulţumesc, draga mea. Aşa voi face, îi promise Brent mai optimist.

Ideea de a se căsători îi venise în minte în seara când plecase de la Rachel. Nu dormise decât câteva ceasuri şi acest lucru se repetase în nopţile următoare. Pentru a se linişti cât de cât, făcuse duşuri şi se plimbase pe străzi de parcă ar fi fost un adolescent aflat la prima întâlnire, tremurând din tot trupul de emoţie.

Trebuia să aibă răbdare. Putea să-i acorde iubitei sale un răgaz de o săptămână. Atât îşi propusese, numai o săptămână. în acest răstimp suporta să fie departe de ea. Numai o săptămână, atât şi nimic mai mult.

După acest interval va fi în stare să dărâme bariera pe care ea o ridicase pentru a se apăra de oamenii care o înconjurau.

Brent îşi dădea seama că este un cavaler de modă veche. Pentru prima dată de când Rachel îl izgonise din casa ei, senatorul zâmbi. Bunicul său irlandez ar fi fost mândru de hotărârea pe care o luase.

Capitolul 6

Brent nu era o persoană care să acționeze sub influența impulsurilor de moment. Din contră, se baza pe ordine, disciplină şi rutină. Fusese educat să apeleze la rațiune, bun simț şi răspundere. Aceste precepte îi fuseseră de folos atât în viața profesională cât şi în cea particulară. Ar fi fost o nebunie să renunțe la aceste principii de dragul meu femei.

In ciuda acestor remarci, el continua să se gândească la Rachel, recunoscând că era o slăbiciune, dar nu reuşea să i se împotrivească, oricâte eforturi ar fi făcut.

Se hotărâse să nu vorbească o săptămână cu ea. Se chinuise enorm în aceste şase zile, dar reuşise să-şi țină promisiunea, cu toate că ispita îl îndemna să ridice receptorul şi să formeze numărul ei de telefon.

In a şaptea zi, era cazul să dea uitării tot ce chibzuise şi să i facă o vizită iubitei sale. Dacă ea ar fi suferit pe jumătate cât suferise el, ar putea să se declare satisfăcut. Nu. Nu putea să fie mulțumit până când nu va şti ce sentimente nutreşte ea față de el.

Dorul de Rachel devenise de nesuportat, Brent nu mai avea somn şi nici poftă de mâncare. Chipul ei îi răsărea mereu în minte. Strălucirea din ochii ei, moliciunea obrazului şi pielea catifelată îl copleşeau de emoție.

Dacă ar fi avut o fire romantică, ar fi descris frumusețea iubitei sale în termeni poetici sau muzicali.

Brent ştia foarte bine că sculptorița era o ființă sensibilă şi era sigur că ea este pe jumătate îndrăgostită de el. Era inevitabil ca ea să ajungă la aceeaşi concluzie ca el: amândoi erau îndrăgostiți şi erau făcuți unul pentru altul.

Trebuia să dea dovadă de mult curaj pentru a o convinge. Brent

nu se temea de această provocare şi zâmbi pentru prima dată în ultimele şase zile.

Era pregătit să înfrunte orice obstacol care-i stătea în calea fericirii.

îi telefonă lui Rachel, anunțând-o că peste o zi va pleca la Washington şi rugând-o să-i acorde o întâlnire. Tânăra îl informă că se va duce la un spital de copii şi-i dădu adresa pentru a veni acolo.

Brent ajunse la spital mai devreme şi rămase în pragul uşii salonului în care sculptorița le vorbea copiilor.

Privind-o cum se purta cu bolnavii, îşi dădea seama că femeia pe care o iubea avea calități remarcabile. Rachel se descurca foarte bine cu copiii. Se vedea că-i place să fie în mijlocul lor. Zâmbetul ei cald era o încurajare pentru micuții care sufereau. Mângâierile ei erau o alinare şi o speranță de vindecare. Va fi o mamă bună, îşi spuse Brent.

In clipa când îl văzu, Rachel se îmbujoră la chip. Deşi se concentra asupra copiilor, din când în când arunca o privire spre uşă.

Senatorul se întrebă dacă ea se bucură de prezența lui. Surâsul de pe buzele ei îi confirma bănuiala.

După ce sora medicală îi mulțumi pentru vizită, sculptorița se îndreptă spre Brent. Acesta o îmbrățişă cu căldură, fără să-i pese de copii şi de personalul medical. Sărutarea lui fu tandră şi scurtă, sperând că mai târziu va avea ocazia să fie şi pasional.

Brent era fericit că o ține în brațe pe Rachel. Parfumul fin şi aroma trupului ei îl zăpăceau.

- N-am ştiut că te ocupi de copii bolnavi, îi zise el pe culoar.

- Am vrut să le fac o vizită micuților aflați pe lista celor ajutați de Fundația care a strâns bani din vânzarea operelor mele.

- Am vrut să te văd înainte de plecare.

- Unde pleci? îl întrebă tânăra dezamăgită. Regretul din vocea ei îi uşură sarcina lui Brent.

- Trebuie să particip la şedinţele din senat, legate de o lege pe care partidul meu a elaborat-o recent.

Vorbele lui o întristară pe Rachel care-şi aduse aminte de piedica din calea fericirii ei: cariera lui politică.

De două săptămâni el îşi neglijase treburile, cu toate că avea multe probleme de rezolvat. Responsabilităţile sale creşteau o dată cu deschiderea sesiunii parlamentare şi tânăra era conştientă că el se va dedica trup şi suflet activităţilor care vor contribui la îmbunătăţirea vieţii locuitorilor ţării.

Un bărbat ca Brent va fi tot timpul ocupat. Nu va putea să-şi ia câteva ore de odihnă, închizând magazinul ca negustorii, sau să pună pe altvineva să-i ţină locul. în calitate de senator al Statelor Unite, trebuia să fie în slujba concetăţenilor săi şi a ţării.

- Când pleci?

- Mâine dimineaţă, răspunse Brent, ridicându-i bărbia cu un deget. Privirile lor se întâlniră.Te vei gândi la mine?

întrebarea era inutilă. Fireşte că se va gândi la el. De fapt toate gândurile ei erau îndreptate spre el.

- îţi va fi dor de mine? însistă Brent.

- N-aş vrea să te dezamăgesc.

- în acest caz, voi considera răspunsul tău ca afirmativ. Te invit la cină.

Invitaţia era ispititoare, dar Rachel ştia că Brent este foarte ocupat. Avea de pus la punct o mulţime de treburi înainte de plecare. Faptul că o vedea îl făcea să amâne celelalte probleme. Ceea ce conta era să fie cu iubita lui.

Dorința de a face dragoste era mai puternică decât foamea şi tânăra îl întrebă, în timp ce-i aranja nodul de la cravată:

- Eşti sigur că vrei să mergem la restaurant?

- Ai altă preferință? fu replica lui.

- Vino la mine şi vei vedea ce preferințe am.

Brent nu făcu decât o jumătate de oră până la apartamentul lui Rachel. Cu greu se stăpâni să n-o ia în brațe şi numără încordat treptele care duceau la etajul unde locuia Rachel.

Ajunşi în dormitor, cei doi îşi scoaseră cu înfrigurare hainele şi se urcară în pat.

Când Brent încercă s-o îmbrățişeze, Rachel îi îndepărtă mâinile, zicând:

- Este rândul meu să conduc jocul.

El se lăsă pe spate şi spuse în şoaptă:

- Sunt al tău. Mă las pe mâinile tale.

Surâsul şăgalnic din colțul gurii ei era promițător şi cald. Tânăra se aplecă şi-l sărută pe buze. Brent simți un gust de miere şi de migdale. Combinația era ațâțătoare şi plăcută.

Mâinile ei îi cuprinseră capul.

- Eşti al meu, murmură Rachel lipindu-se ca o felină de trupul lui. Scânteierea din ochii ei îl făcu s-o compare cu o pisică lingându-se pe bot după ce a mâncat un borcan de smântână.

- Sunt numai al tău, draga mea.

Corpul ei minunat vibra de dorință şi avea o piele catifelată ce răspândea un parfum cu efect de afrodisiac.

- Fii blândă, spuse Brent.

Fireşte că îndemnul lui nu fu ascultat.

Mâinile tinerei - mâini puternice de artistă - începură să-l

dezmierde, iscându-i plăceri şi senzaţii uluitoare. Brent tresări când ea îi sărută sfârcurile sânilor. Dacă ar fi murit în acel moment, ar fi avut un zâmbet fericit. Şi o erecţie care nu se potolea uşor.

Rachel nu-i acordă nici un moment de odihnă şi continuă să-l sărute şi să-l mângâie. Când el încercă s-o sărute, ea se feri, susţinând:

- Nu, nu, stai liniştit. Este rândul meu să-ţi arăt cum se face dragoste.

Tonul ei categoric îl impresionă pe Brent. Până acum nu-şi dăduse seama cât de periculoasă poate fi o femeie, mai ales când voia să-i demonstreze bărbatului iubit că iniţiativa erotică poate aparţine şi sexului slab. Era extraordinar ceea ce i se întâmpla. Nu mai întâlnise o femeie la fel de senzuală şi de caldă.

Când ea îşi alunecă degetele până la partea lui cea mai sensibilă, Brent simţi că ia foc.

- Mă omori! exclamă el.

Râsul ei era încântător.

- Mai rabdă puţin.

Brent era mândru că putea să-şi stăpânească emoţiile, dar în aceste momente nu mai era sigur pe el. Voinţa lui se topise sub avalanşa dezmierdărilor lui Rachel.

Cu un gest scurt, se răsuci şi ajunse deasupra ei. Acum era rândul ei să ardă şi să tânjească să facă dragoste... Era rândul ei...

Brent pierdu prilejul de a prelua iniţiativa, căci Rachel îşi desfăcu picioarele şi-l primi în ea cu un geamăt.

Brent începu să se mişte într-un ritm din ce în ce mai rapid, pentru a atinge o cadenţă dezlănţuită. Inima lui bătea cu putere, iar nevoia de a simţi şi a dărui plăcere îl îndemna să ajungă cât mai repede la apogeu.

Rachel îi murmură numele şi-l strânse la pieptul ei. Brent nu mai putea să se abțină şi se uşură. Cu coapsele arcuite, tânăra tresărea la fiecare descărcare, gemând uşor.

La rândul ei, Rachel ajunse pe culmile plăcerii, simțind valuri de căldură în trupul ce se răsucea pentru a-l primi cât mai adânc pe Brent. Acesta se opri din mişcări, lăsând-o pe ea să se unduiască uşor.

- Eşti extraordinară, zise el după câteva minute, când îşi reveni.

Râsul ei satisfăcut fu suficient ca el s-o dorească din nou şi începu să se mişte în ea.

- Ti-am mărturisit că eşti la fel de extraordinar, spuse Rachel, sincronizându-se cu mişcările lui.

Cei doi făcură iarăşi dragoste, de data aceasta mai blând, dar la fel de frumos.

Brent era mulțumit că ea îl lăsase să aibă inițiativa. Cât de mult va regreta că o părăseşte, îşi zise el când îşi luă la revedere în pragul uşii. Chipul lui părea fericit. Ochii ei străluceau de fericire, pielea păstra încă urmele dragostei, iar buzele ei murmurară cu tandrețe:

- Intoarce-te cât mai curând.

Capitolul 1

Rachel suspină şi se uită mohorâtă la schiţa pe care o făcuse. Era lipsită de viaţă, reflectând parcă gândurile ei. Mâhnită, tânăra aruncă foaia la coş şi începu să se plimbe nervoasă prin magazin.

îi era dor de Brent.

Nu se gândea decât la el. Numai persoana lui conta în acele momente. Simţea nevoia să-l revadă.

Când deschisese uşa magazinului, o cuprinsese dorul după el. Când combina culorile, tot la el se gândea. Când închise magazinul, în minte avea chipul lui drag.

O aştepta o săptămână mohorâtă şi plictisitoare. Nu va mai avea parte de vizite neaşteptate, de sărutări furate, şi nici de mângâieri care-i accelerau pulsul. Va fi lipsită de dragoste şi de înţelegere. Inima ei tânjea să-şi afle alinarea.

Cât de mult îi lipseau îmbrăţişările lui pasionate! Ar fi dat orice pentru a fi cu el. După o noapte de iubire, s-ar fi trezit în zori să pregătească micul dejun, pe care l-ar fi luat în pat, tachinându-se reciproc pentru a găsi argumentele cele mai bune când era vorba cine să citească primul ziarul de dimineaţă sau cui îi venea rândul să spele vasele.

Oh, liniştea căminului nu era pentru ea! De câte ori nu-şi spusese că nu este interesată de treburile casnice şi că relaţia cu Brent nu trebuie s-o împiedice să lucreze?

Simţea nevoia să dea uitării aceste gânduri negre. De ce era împovărată de remuşcări? Putea foarte bine să trăiască fără Brent. La urma urmei, nu-l cunoştea de atât de multă vreme pentru a suferi din pricina lui.

In dimineaţa următoare primi un colet din partea senatorului. Nici un alt bărbat nu-i făcuse curte atât de nostim: Brent îi trimisese o cutie cu acadele în formă de ursuleţi şi un bilet cu un catren.

Rachel zâmbi mişcată la vederea ursuleţilor de diferite culori şi citi versurile scrise de mâna lui Brent.

„Imi simt inima rănită

Căci sunt departe de iubită

Voi reveni curând să-i şoptesc

Cât de mult o îndrăgesc”

Tânăra chicoti, în timp ce ronţăia un ursuleţ de culoare galbenă, amuzată de talentul literar al iubitului ei.

Era intrigată de faptul că el îi declara dragostea în scris. Nu era corect să procedeze astfel. Ar fi putut să-i scrie că este ocupat, dar mărturisirea lui o descumpăni.

In sinea ei recunoscu, totuşi, că n-ar fi vrut că el s-o dea uitării.

Avea o săptămână pentru a se gândi la acest lucru.

Vineri după-amiază, Cassie îi telefonă.

-Ai un colet, vino imediat.

Sculptoriţa îşi şterse mâinile de şorţul care o proteja când lucra şi se îndreptă spre magazin.

- Semnaţi aici, vă rog, îi spuse băiatul care adusese pachetul.

Tânăra simţi că-i tremură degetele de emoţie, neştiind ce surpriză îi rezervase Brent.

Cassie făcu o mutră dezamăgită când Rachel ieşi din magazin, deoarece nu mai avea ocazia să vadă ce primise aceasta.

La fel de emoţionată ca un copil care deschide cutia cu daruri de Crăciun, Rachel luă un cuţit şi tăie panglica, apoi căută înfrigurată, dând deoparte hârtia colorată, şi scoase o statuetă din porţelan fin reprezentând un porumbel.

Un bilet căzu pe podea. Tânăra îl ridică şi citi:

„Fie ca porumbelul să-ţi spună cât de mult te visez; zi şi noapte mă gândesc la tine”.

Mesajul o făcu să se înroşească, amintindu-şi de scenele de amor

cu Brent. Semnătura acestuia era clară şi apăsată, sugerând caracterul lui hotărât.

Oh, cât de drăguț era Brent, ghicindu-i gândurile şi trimițându-i bilețele poetice.

- „Inima mea este tristă
Mi-e dor de draga mea
Număr orele care mă despart
De clipa când o voi revedea"

Din nou, Rachel chicoti. Brent îşi destăinuise nerăbdarea de a fi iarăşi cu ea. Era drăguț din partea lui să-i facă astfel de confesiuni.

Bunele maneiere o îndemnau să-i dea un telefon şi să-i mulțumească pentru cadouri. Ar fi trebuit să sune atunci când primise primul colet. Era o slăbiciune dacă ezita să ridice receptorul, dar îi era teamă că vocea îi va trăda emoția.

Până la urmă, se hotărî să formeze numărul lui de la biroul din Washington.

Brent tresări şi se ridică de pe scaun, făcându-i un semn secretarei care se repezise spre telefon.

- Răspund eu. Te rog să-mi faci legătura cu telefonul din camera alăturată.

Tânăra era mirată că senatorul se fereşte de ea. Până atunci nu avusese secrete față de ea, dar acum Rachel îl făcuse să se poarte altfel decât de obicei. Nu mai cumpărase nimănui acadele şi nu scrisese versuri pentru o altă femeie. Fireşte că versurile nu erau prea reuşite, dar ele îi exprimau gândurile şi sentimentele.

La al patrulea apel, Brent ridică receptorul şi se bucură că avusese dreptate: Rachel era la celălalt capăt al firului. Cu duioşie, şi-o imagină stând întinsă pe canapea, îmbrăcată într-o bluză mulată pe bust şi cu picioarele lungi şi minunate în jeanşi prespălați. Scena pe care o evocase în minte îl făcu să se foiască pe scaun.

Ținând receptorul aproape de ureche, senatorul rosti pe un ton grav:

- Brentior la aparat.

- Afurisitule!

- N-ai dormit bine?

- în visele tale am avut insomnie, nu-i aşa?

Brent zâmbi. Vorbele lui Rachel erau dovada că este bine dispusă.

- Din pricina ta, iubito, n-am dormit nopțile acestea.

- Iți mulțumesc pentru cadouri.

- N-ai pentru ce.

- Brent...

De data aceasta, glasul tinerei era cald şi amabil. Să fi fost singurătatea care o apăsa? Sau numai îşi închipuise că îi este dor de el? Spera din toată inima ca ea să se fi îndrăgostit cu adevărat de el.

- M-a impresionat bibeloul. Cum de ai ştiut că-mi plac porumbeii?

Brent răspunse încântat de surpriza făcută.

- Am ghicit. Ce zici de bibelou?

- Este minunat. Cred că e cel mai prețios dar pe care l-am primit vreodată.

Senatorul îşi închipui ce satisfacție ar avea dacă Rachel ar fi la pieptul lui, înlănțuindu-i gâtul cu brațele. Un val de căldură îi străbătu trupul la gândul că îmbrățişarea va fi posibilă peste puțină vreme.

In receptor se auzea o melodie de la aparatul de radio de pe măsuța de lângă canapea. Rachel avea cu siguranță părul desfăcut şi câteva bucle îi căzuseră pe frunte. Pe moment se transpuse lângă ea, încercând să-i înlăture buclele care-i acopereau ochii frumoşi şi strălucitori.

Brent avea broboane de transpirație pe frunte, în ciuda aerului

condiționat care asigura o temperatură constantă în cameră.

- Brent?

- Da. Ce e?

- Ceea ce am declarat adineauri este adevărat. Nimeni nu mi-a dat un asemenea cadou. N-am mai citit versuri aşa de frumoase.

Senatorul râse pe înfundate.

-Bine că cel puțin ți-au plăcut. M-am temut că le vei găsi copilăreşti.

- Pe mine m-au mişcat.

- Mă bucur, zise Brent, gândindu-se că darurile sale nu fuseseră scumpe, dar avuseseră un efect neaşteptat asupra unei femei care se deosebea de celelalte prin rafinament şi inteligență. Care alta s-ar fi emoționat de o cutie de acadele şi de un simplu bibelou?

- Mi-e dor de tine, adăugă el, aşteptând replica ei.

- Şi mie... mi-e dor de tine.

Inima lui tresări. Mărturisirea ei era hotărâtoare pentru ceea ce intenționa să-i ceară. Rachel îi declarase că relația lor nu avea sorți de izbândă, însă el spera s-obțină câştig de cauză şi să repurteze o victorie. O victorie mică, dar importantă pentru el.

- Te doresc foarte tare, şopti Brent. Ne vedem când mă întorc? îi propuse el, apoi adăugă fără să-i lase timp de gândire: Sosesc mâine seară. în jur de opt sunt la tine.

Brent puse receptorul în furcă, urându-i noapte bună.

Rachel rămase puțin pe gânduri, înfrânându-şi impulsul de a sparge o vază... Dacă Brent ar fi fost în fața ei, cu siguranță că nu ar fi scăpat de o pedeapsă.

„îi era dor de ea, nu-i aşa?" Acestea fuseseră vorbele lui. Putea să-şi pună pofta-n cui! De ce adoptase un ton categoric, impunându-i momentul când îl va revedea? Nu ținuse cont de sensibilitatea ei, gândindu-se numai la satisfacerea simțurilor lui.

Poate că va lipsi de acasă în momentul când el va suna la uşă. De ce nu luase în considerare că are şi ea planuri pentru ziua următoare? Ar fi trebuit...

N-avea nici un rost să fie mândră. Ii era dor de Brent mai mult decât ar fi crezut că este posibil...

Rachel închise magazinul, fredonând câteva note dintr-o melodie de dragoste. Nu-şi imaginase că Brent avea o putere de seducție aşa de mare. Nu trebuia să-şi mai manifeste satisfacția când era în compania lui.

Trebuia să fie mai calculată şi mai rezervată, numai că nu-i prea păsa. Ceea ce conta era faptul că era fericită. Totul i se datora lui Brent.

In realitate, se străduia să-şi mascheze sentimentele, dar în prezența iubitului ei îşi pierdea controlul. El o făcea să râdă. Atât de el cât şi de ea. Chiar şi de viață. Nu era acesta un dar extraordinar?

Iubirea. Cuvântul îi veni pe buze fără să-şi dea seama. Da, era vorba de dragoste. Nu avea de ce să se teamă când făcea apel la această noțiune. Era fericită că iubeşte.

Cea mai mare parte a zilei o petrecea în bucătărie, gătind.

Cu câteva săptămâni în urmă, ar fi fost de părere că prepararea mâncării nu intră în sarcina ei. Işi impusese brusc să devină o bucătăreasă pricepută, cu toate că nici la şcoală nu fusese în stare să facă nici cea mai simplă prăjitură.

Pentru Brent era hotărâtă să încerce orice rețetă.

Oare dragostea o îndemnase să stea aplecată asupra mesei de bucătărie, în loc să modeleze statuete din sticlă? Ce o deteminase să amestece legumele şi pastele făinoase, carnea şi sosurile, chiar dacă preparatele ei puteau fi greu de digerat?

Cu un sfert de oră înainte de sosirea lui Brent, Rachel era gata să-i trimită în iad pe toți autorii de cărți de bucate: pastele făinoase nu

erau moi, sosul se prinsese, iar legumele nu se fierseseră. Singurul fel de mâncare pe care-l reuşise era desertul şi asta se datora faptului că-l cumpărase de la cofetărie, trebuind numai să-l pună zece minute la cuptor.

Femeile îndrăgostite sunt capabile întotdeauna să facă orice prostie, numai pentru a câştiga inimile celor pe care-i iubeau?

Brent sosi câteva minute mai târziu, şi se miră de mirosul îmbietor din bucătărie, dar nu ezită s-o îmbrăţişeze pe Rachel, care-i răspunse cu căldură la sărutări.

- Mi-a fost tare dor, mărturisi senatorul, zâmbind cuceritor.

Tânăra scoase un suspin şi Brent începu să recite, luând un aer teatral:

„Iubita m-a aşteptat o vreme
Iar ochii îi scânteiau de dor
Sufletu-mi este cuprins de speranţă
Căci va împărtăşi al meu amor".

Râsul lui Rachel răsună în încăpere, punctând fiecare vers.

- Ai avut inspiraţie în ultima săptămână, nu-i aşa?

- Farmecul tău a fost izvorul de la care m-am inspirat, recunoscu Brent cu modestie.

După ce o sărută pe buze, zise cu un glas hotărât:

- Să facem puţină ordine în bucătărie. Totul e răvăşit de parcă ar fi trecut o tornadă pe aici.

Rachel se îmbufnă şi se uită mirată la el, dar, după o jumătate de oră, bucătăria era în ordine. Peste puţine minute, un tânăr bătu la uşă şi-i înmână lui Brent cina comandată.

Senatorul îi dădu un bacşiş şi întorcându-se spre Rachel, o întrebă în glumă:

- De ce ai încercat să găteşti?

- Voiam să-ţi fac o surpriză.

Brent o sărută tandru pe frunte.

- De ce m-ai sărutat? se interesă tânăra.

- Pentru că ai vrut să-mi pregăteşti ceva de mâncare.

Rachel îi întoarse sărutul, bucuroasă că totul se terminase cu bine. Meritul principal îi revenea, fireşte, iubitului ei.

- Ce voiai să te faci când erai mică? o întrebă acesta în timp ce desfăcea cutia cu pizza.

- Pilot de avioane.

- De ce nu ai urmat o şcoală de aviaţie?

- Am aşteptat să împlinesc şaisprezece ani, vârsta minimă de admitere la şcoala de piloţi, dar am fost respinsă la examenul medical.

- De ce?

-Am crescut prea mult şi nu m-am încadrat în baremul de selecţie.

- In zilele noastre s-a renunţat la candidaţii scunzi în favoarea celor mai inteligenţi. Nu te văd în postura unui aviator, anunţând pasagerii că trebuie să-şi lege centurile de siguranţă.

Rachel zâmbi.

- Poate că aş fi fost o bună stewardesă. Tu ce voiai să te faci?

- La şase ani voiam să devin pilot de maşini de cursă. La zece ani, voiam să fiu pilot de încercare şi să dobor avioanele ruseşti pentru a elibera lumea de forţele răului.

Surâsul lui fermecător o îndemnă pe Rachel să-i acorde altă sărutare, de data aceasta mai pasionată.

- Rachel, dacă vrei să vezi avioanele decolând şi aterizând, te voi duce la aeroport. Vom sta la restaurant şi vei vedea pe fereastră cum acţionează piloţii.

- Acum am altă pasiune, mărturisi tânăra.

- Ce anume te pasionează?

- Persoana ta, răspunse Rachel, închipuindu-şi cum arăta Brent la

zece ani: fireşte că era plin de energie şi în ochi i se citea inteligenţa.

Putea foarte bine să-şi imagineze cum vor arăta copiii lui: deştepţi şi serioşi, cu părul blond şi zâmbitori atunci când te aştepţi mai puţin. Brent va fi un tată bun, îşi zise ea, implicân- du-se în educaţia copiilor săi, explicându-le ce trebuie să facă în viaţă şi la ce trebuie să se aştepte când vor fi mari.

Brent va căuta să-i înţeleagă când nu va şti cum să reacţioneze la manifestările lor de afirmare a personalităţii. îi va lua la meciuri şi va organiza petreceri superbe de ziua lor. Se vor reuni cu toţii în jurul bradului de Crăciun şi vor lua împreună masa de Paşte.

Imaginile îi reveneau în minte fără încetare şi Rachel trebui să facă un efort pentru a reveni cu picioarele pe pământ. Nu era bine să şi-l închipuie, în postura de tată, mai ales că nu exista speranţa ca ea să fie mama copiilor lui.

Capitolul 8

Brent fu obligat să participe la o petrecere organizată de partidul său şi o convinse pe Rachel să-l însoţească, promiţându-i că nu vor zăbovi decât câteva ceasuri. In ultimele două săptămâni, cei doi îndrăgostiţi profitaseră de ocaziile ivite şi luaseră masa împreună cât se poate de des.

Devenise o regulă să-şi petreacă serile în oraş. O obişnuinţă plăcută, îşi zise senatorul, zâmbind. Din păcate, în timpul zilei, treburile politice îl răpeau de lângă iubita sa.

Când Rachel începuse să se plictisească, el îi şopti la ureche:

- Hai să plecăm de aici.

- Putem să părăsim petrecerea? se interesă tânăra neîncrezătoare.

Brent o luă de braţ şi o conduse spre ieşire, fără să-i pese de ceilalţi invitaţi.

Fiindcă nu reuşiseră să mănânce la petrecere, intrară într-un bar şi comandară sandvişuri şi cartofi prăjiţi.

- Este ciudat, remarcă Rachel, ca doi adulţi să se mulţumească să ia o cină frugală, în loc să se înfrupte din bunătăţile de la dineu.

- Vrei să ne întoarcem printre politicieni? o provocă el.

Rachel îi aruncă o privire mâhnită.

- Dacă ai asemenea gând, voi fi nevoită să ţip până vor veni poliţiştii să mă amendeze că am tulburat liniştea publică.

- Am glumit, zise Brent.

Masa la care stăteau nu era arătoasă, iar gustările nu alcătuiau o cină romantică. Cu toate acestea, seara era deosebită, deoarece nimic nu putea înlocui plăcerea pe care o simţea Rachel alături de bărbatul iubit.

Era un moment pe care ar fi vrut să-l păstreze mereu în memorie. îndrăgostiţi ca doi adolescenţi, ea şi Brent muşcau din sandvişuri, se ştergeau pe degete cu şerveţele de hârtie şi îşi disputau în joacă

ultimul cartof prăjit.

Fericirea nu este dată de evenimentele solemne ci de clipele simple, se gândi Rachel care voia să rețină aceste momente de bucurie pentru tot restul vieții.

Lucrul ce mai important din existența ei era că iubeşte. Certitudinea că este îndrăgostită o tulburase. Nu voise să recunoască acest sentiment, deşi intuiția îi spunea că totul este adevărat. Frământarea lăuntrică îi dovedea că trăieşte o poveste de iubire.

Nu avea nici o importanță că Brent putea s-o părăsească. Atâta timp cât stătea cu el, ca în această seară, era fericită. Nu îndrăznea să risipească farmecul întâlnirii, închipuindu-şi că va suferi atunci când se va despărți de el. Numai ea era de vină, fiindcă se legase de el, sigură că relația lor nu se va transforma într-o dragoste adevărată. Se considerase imună la iubire, dar greşise.

Iubirea. Ah, cât de mult se ferise de ea, ştiind că nu durează o veşnicie.

Dacă nu s-ar fi încăpățânat să se convingă că nutrea doar prietenie pentru Brent, ar fi putut să-şi dea seama că altceva simțea față de el. In tovărăşia lui era veselă şi avea siguranța că poate fi sinceră, exprimându-şi părerile fără reticență. Şi faptul că-i era dor când el era departe de ea, îi demonstra că iubeşte.

Nu mai putea ignora natura acestui sentiment. A se preface neştiutoare, însemna să se mintă. Trebuia să facă față acestei situații noi din viața ei. Era îndrăgostită de Brent şi era sigură că şi el o iubeşte. Se aştepta dintr-o clipă în alta să fie cerută în căsătorie.

Pe drumul de întoarcere începu să plouă.

- Te voi lua în brațe, îi zise Brent, uitându-se la pantofii ei.

- Sunt prea grea, obiectă Rachel.

Senatorul era vânjos, astfel că reuşi să urce treptele scării cu iubita în brațe, cu toate că aceasta era voinică.

- Ai obosit? îl întrebă ea când o coborî din brațe în dreptul uşii.

- Nici vorbă. De-abia aştept să ne iubim.

- Oh, suspină tânăra, înlănţuindu-l cu braţele pe după gât. Ai răbdare până în dormitor.

Brent o urmă în cameră şi o îmbrăţişă. Mâna lui aluneca sub bluză şi-i cuprinse pieptul.

- Nu porţi sutien?

- Este prea strâns.

O sărută pe gât şi ceafă, producându-i fiori de plăcere, apoi îşi înălţă capul şi zise, uitându-se în ochii ei:

- Ce-ai zice să facem dragoste pe covor?

- Ce s-a întâmplat cu tine? se mira Rachel. Este mai bine în pat.

Drept răspuns, Brent o luă din nou în braţe şi deschizând uşa de la dormitor, o duse în pat zicând, în timp ce o dezbrăca:

- Fii gata pentru a simţi ce este voluptatea.

Tânăra îl ajută înfrigurată să-şi scoată costumul desfăcându-i nasturii şi fermoarul de la pantaloni. Când rămaseră goi, se lipiră unul de altul, sărutându-se cu o intensitate năucitoare.

Brent îşi folosea mâinile şi buzele pentru a trezi în trupul lui Rachel senzaţii excitante. îi sărută sfârcurile sânilor strângându-le uşor între dinţi, încât tânăra scoase gemete de satisfacţie şi-i înlănţui gâtul cu braţele. Mângâierile degetelor lui îi sporeau dorinţa cu fiecare atingere.

Mâna lui îi dezmierdă pulpele şi genunchii pe care-i îndepărtă cu o mişcare tandră. în loc să-şi coboare mâna între coapse, aşa cum se aştepta Rachel, Brent începu s-o sărute apăsat. Inima ei tresări când buzele lui se apropiară de zona cea mai sensibilă a corpului ei.

Rachel nu mai avea putere să scoată vreun sunet. Era cea mai senzuală sărutare pe care o primise până atunci. Luase foc, un foc dătător de plăceri neobişnuite, având senzaţia că va arde de tot dacă iubitul ei nu ar fi continuat ceea ce începuse.

El îşi înălţă capul, cu ochii strălucind de pasiunea care-l

cuprinsese, şi se lungi peste Rachel care se arcui, făcându-i loc s-o pătrundă, aşteptând acele senzații delicioase.

Un val de căldură îi străbătu trupul, o căldură mult mai fierbinte decât temperatura din cuptorul pentru topirea sticlei şi decât orice altă senzație.

-Acum! murmură ea.

- Nu încă, zise Brent strecurându-şi un deget în deschizătura umedă.

Senzația fu extraordinară şi o făcu pe Rachel să-şi mişte capul, scoțând suspine de nerăbdare. Aproape că-şi pierduse cunoştința, arzând de dorința de a ajunge la extaz.

-Acum!

Brent o pătrunse brusc, şi cei doi începură să se mişte în ritmul amețitor al pasiunii. Tânăra se apropie de culmea plăcerii, strigându-l cu putere pe Brent, lăsându-se condusă spre un tărâm miraculos cu o putere care o cutremura.

Singurul gând era să se dăruiască şi să cunoască fericirea.

Aceasta este dragostea, îşi zise ea înainte de a se contopi cu Brent într-o singură ființă ce palpita de bucurie. Era a lui, precum el era al ei.

Brent o sărută pentru ultima dată şi se rostogoli uşor, lungindu-se lângă trupul ei.

- Mulțumesc. Aproape că m-ai sufocat, zise Rachel, satisfăcută de tot ce trăise în ultimele minute.

- Respirația se restabileşte uşor, murmură Brent.

Dacă ar mai fi avut putere, tânăra ar fi izbucnit în râs. Din păcate, nu mai avea forță pentru a face o mişcare cât de mică.

Nu era de mirare că avea respirația tăiată. Nici nu-şi mai amintise cum o cheamă în momentele de fericire supremă. Nu avea cum să se concentreze când trupul ei palpita uşor după o încleştare dureros de dulce, aşa cum nu mai cunoscuse niciodată în viața ei.

Cuibărită la pieptul iubitului, ea simți mâna lui protectoare care o strângea tandru.

- Ce a fost cu noi? îl întrebă ea cu o voce răgușită.

- Dragoste. Ce altceva am făcut? murmură Brent gâfâind. Rachel căpătă curaj şi îndrăzni să mărturisească:

- Niciodată... eu niciodată...

Se opri încurcată, neştiind cum să-i spună că trăise cea mai tulburătoare experiență din viața ei. Se temea ca el să n-o creadă naivă ca o şcolăriță.

Rachel se strădui să-şi păstreze calmul. Nu avea de ce să fie sfioasă. Era o femeie modernă care nu are nici un motiv să fie timidă. O femeie modernă nu se înroşeşte în obraji pentru că un bărbat seducător şi viril a purtat-o pe valurile pasiunii.

- Tu... eu... îngăimă tânăra, incapabilă să lege două vorbe. Ce se întâmpla cu ea?

- Da, tu şi eu, ai spus tot ce trebuie, declară Brent răsucind-o cu blândețe, astfel că trupul ei se sprijinea pe al lui.

Rachel îşi simțea corpul uşor. Copleşită de iubire, ar fi stat aşa toată noaptea şi toată ziua următoare. Ideea îi plăcu şi surâse încântată.

- Suspinele tale sunt delicioase, o complimentă Brent.

Tânăra încercă să-şi stăpânească emoțiile, dar se îmbujoră la chip, în ciuda părerii că este o femeie modernă, lipsită de prejudecăți.

El se ridică din pat şi o ajută pe Rachel să-şi păstreze echilibrul, deoarece picioarele-i tremurau de oboseală.

Rache remarcă nişte zgârieturi pe spatele lui şi tresări intrigată: să fi fost ea autoarea dungilor roşii? In momentul suprem al dragostei nu mai ştia ce face.

Atingând dungile roşii cu degetele, ea murmură:

- Eu am... te rog să mă ierți.

Brent se întoarse, având un surâs în colţul gurii.

- N-ai pentru ce. Să mergem la baie. Te voi ajuta să-ţi speli părul, o îndemnă el, dându-i o palmă peste fund.

îndrăgostiţii se hârjoniră în cadă ca doi copii, stropindu-se şi ţipând, fără să le pese că udă toate obiectele din încăpere.

Rachel se bucura ca o fetiţă, descoperind cât de amuzant este să facă dragoste cu bărbatul pe care-l iubea.

După ce se şterseră reciproc, se duseră în bucătărie, de unde reveniră în dormitor cu o tavă pe care se afla o pizza apetisantă.

Era minunat să ştie că iubeşte, se gândea Brent.

Dragostea i se părea un lucru copleşitor şi dătător de speranţă. A fi cu Rachel şi a o iubi era tot ce conta pentru el. Era firesc să se afle acolo şi voia să uite că fusese departe de ea.

Cu greu îşi amintea de vremea când nu o iubea pe Rachel.

Constata cu uimire că nu trebuise să treacă mult timp pentru a se obişnui cu faptul că este îndrăgostit. Sentimentul înflorise brusc în inima sa, răscolindu-i întreaga fiinţă. Niciodată nu va mai fi atât de fericit.

îşi imagina deja cum vor arăta copiii lor. Frumoşi, cu părul blond şi cu ochii negri. Vor fi energici ca părinţii lor şi se vor strădui să reuşească în viaţă.

Cum va putea un bărbat care-şi calcula fiecare mişcare să se descurce cu o femeie ca Rachel care trăia la voia întâmplării? O soţie ca ea îi va tulbura echilibul şi-i va da peste cap planurile întocmite cu o rigoare matematică.

Brent surâse la această perspectivă, deoarece hotărârea lui era definitivă.

O umbră îi îndepărtă zâmbetul la gândul că iubita lui va ezita la auzul propunerii lui. Rachel va avea nevoie de un răgaz până se va obişnui cu ideea căsătoriei. în privinţa lui nu se punea această problemă, deoarece era pregătit pentru însurătoare. Din fericire, avea

o fire răbdătoare care-l va ajuta să-şi atingă scopul în orice împrejurare.

Brent îşi mişcă braţul, mângâind părul lui Rachel. Incă nu-i spusese că trebuie să se întoarcă la Washington la sfârşitul săptămânii. Acum îi venea greu să se despartă de ea, chiar şi pentru câteva zile.

Călătoria avea un scop bine determinat: va lua parte la o petrecere unde va putea discuta cu membrii de seamă ai partidului pentru a-i câştiga de partea sa la proiectul pe care-l redactase în privinţa educaţiei. Voia să-l prezinte în Senat şi trebuia să se asigure că va fi votat.

La micul dejun el îi dădu vestea plecării. Rachel se poso- morî.

Brent pocni din degete.

- Vino cu mine!

- La Washington?

Tânăra tresări, amintindu-şi de viaţa trepidantă din capitala ţării, dar mâhnirea nu-i dispăru de pe chip.

Brent o dezmierd' pe mână.

- Măcar două zile, o rugă el. Duminică seara ne întoarcem la New York.

In copilărie, Rachel fusese obişnuită cu viaţa agitată a politicienilor care trebuiau să străbată mii de kilometri pentru a rezolva problemele partidului din care făceau parte.

- Iţi promit că vom fi acasă înainte de miezul nopţii de duminică, insistă Brent. Spune-mi că eşti de acord cu călătoria.

Rachel simţea nevoia să râdă. Ce importanţă avea dacă nu vor putea lua cursa de după-amiază? Ce conta o mică întârziere? Nu era nici o grabă dacă se va scula mai târziu luni dimineaţa. De fapt era independentă şi-şi alegea singură orele de muncă.

- Unul dintre noi trebuie să cedeze, zise ea nehotărâtă.

- De ce este nevoie să renunţăm la convingerile noastre?

Tânăra nu se mai putea abţine şi zâmbi.

-Nu ştiu care este motivul, însă sunt sigură că relația noastră ar avea de suferit dacă suntem încăpățânați.

Brent o luă de talie şi o trase spre el, şoptindu-i la ureche.

- Tu eşti cea care vei ceda, şi-ți spun şi de ce. Eu îți voi demonstra cât de bine se face dragoste în capitală.

- Oh, Brent, mă uluieşti pe zi ce trece.

- Te rog să mă însoțeşti.

Vocea lui devenise blândă şi Rachel simțea că nu este în stare să-l refuze.

El o sărută tandru pe obraji.

- Nu vei regreta. îți promit, draga mea.

Ea începuse deja să regrete că nu-şi ținuse promisiunea de a nu se îndrăgosti de el.

- Bine, voi veni cu tine, se învoi ea.

Sărutările care urmară îi dovediră că dăduse răspunsul cel mai potrivit.

în următoarele zile, Rachel făcu curățenie în atelier, vrând să lase totul în ordine. Se gândea cu emoție la călătorie, fiind îngrijorată din pricină că nu ştia ce aştepta Brent de la ea. Bănuia că-i va cere un lucru pe care ea nu putea să i-l ofere încă.

Nu era sigură că va fi în stare să-l facă fericit.

Brent îi mărturisi cu o seară înaintea plecări:

-Am ceva să-ți spun... Vreau...

După ce respiră adânc, el continuă:

- Cred că ştii deja ce vreau.

Tânăra îl încurajă zâmbindu-i cu căldură.

- Vreau să-mi petrec restul vieții alături de tine. Rachel, vrei să fii nevasta mea?

- Nu pot să-mi părăsesc casa, obiectă ea.

Brent replică pe un ton grav:

- Ințeleg cât de mult contează arta pentru tine. Vom sta aici în

timpul cât senatorii sunt în vacanță. Familiile politicienilor au două reşedințe, una în capitală şi cealaltă în statele pe care le reprezintă. Iți va plăcea să locuieşti la Washington. Este un oraş frumos.

De fapt, se gândi Rachel, nu avea nici o importanță unde va locui. Adevărata problema care o preocupa era alta. Se temea că activitatea politică îl va împiedica s-o iubească, fiindcă va lipsi mult de acasă.

Stăpânindu-şi tremurul mâinilor, ea zise cu o voce nesigură:

- Nu pot...

Brent o întrerupse, de teamă să nu audă un refuz:

- Nu trebuie să-mi dai răspunsul în acest moment. Aşteaptă până ne vom întoarce.

Rachel respiră uşurată şi Brent surâse, mulțumit că nu insistase. Cel mai bine era să-i ofere un răgaz de gândire. Răbdarea era una din calitățile unui bun politician. Va avea timp s-o convingă pe iubita sa că încununarea dragostei lor era căsătoria.

Când Rachel îi luă mâna şi i-o puse pe obraz, Brent simți că speranțele sale pot să se împlinească.

- Eşti atât de bun cu mine.

Ar fi vrut să-i spună că bunătatea ei îl copleşeşte, dar se mulțumi să-i dezmierde pielea catifelată. Avea încredere că mângâierile puteau să-i transmită iubitei sale mai mult decât nişte cuvinte de circumstanță.

Un singur lucru putea totuşi să-i declare, un lucru pe care ea nu avea cum să-l nege:

- Te iubesc.

- Ştiu că ții la mine.

Brent nu voia să insiste fiind bucuros că Rachel îl va însoți.

- La opt vin să te iau. Să ai totul pregătit.

- Nu-ți face griji. Te aştept.

După plecarea lui, tânăra respiră uşurată că obținuse un răgaz de care avea de gând să profite. în acel moment simțea că nu este

pregătită să se mărite. Poate că nu va face niciodată acest pas. Relația lor putea să continue netulburată. De ce să fie obligată să-şi schimbe statutul social?

De ce o ceruse de nevastă? Senatorul era un om respectat şi avea faima că se comportă curajos în orice situație. Merita o soție care să se ridice la nivelul lui şi ea nu se considera capabilă de acest lucru. Fireşte că-l iubea, dar prefera să aibă o relație simplă, fără bătăi de cap. Nu avea tăria de a suporta o existență tensionată. Ar fi trăit cu spaima în suflet că soțul ei ar putea fi ținta unui atentat criminal.

Nu putea să-i ofere ceea ce Brent merita din plin. Cel puțin îşi vor petrece weekendul plăcut. Nu era nici un motiv să fie neliniştită.

Capitolul 9

Rachel se emoționă în momentul când ajunse la Washington. Sosise în capitala țării. De fapt, acasă. I se pusese un nod în gât, iar mâinile îi tremurau cu toate că avea mănuşi. Odinioară iubise mult acest oraş.

Incă îl îndrăgea, deoarece aici îşi petrecuse copilăria, nici chiar moartea tatălui ei nu putuse să-i şteargă din minte momentele plăcute din trecut. Continua să-i păstreze tatălui ei o recunoştință pioasă: acesta fusese un om generos şi o învățase să fie perseverentă şi bună.

Părăsise oraşul în urmă cu zece ani, imediat după terminarea liceului, şi locuise în Denver, la bunica ei. Aici urmase cursurile universitare şi moştenise, după moartea bunicii, casa şi o sumă de bani ce-i permisese să-şi cumpere magazinul unde îşi vindea statuetele.

La Washington, toamna era rece şi umedă. Ploile din ultima vreme prevesteau o iarnă timpurie. Oamenii îşi vedeau de treburi fără să le pese de frig sau de îngheț.

Rachel se bucura că revede locurile natale... Clădirile aveau o crustă de gheață, transformând oraşul într-o cetate de basm. Monumentele renumite din marmură, ridicate în cinstea primilor preşedinți ai țării, scânteiau în lumina blândă a soarelui ca nişte bijuterii. Casa Albă, ca o coroană din piatră, părea un castel fermecat într-o țară care înlăturase autoritatea regală pentru a face loc republicii.

Străzile erau uscate şi maşinile circulau normal, chiar dacă mai existau urme de polei.

Atmosfera din capitală nu se schimbase, se gândi tânăra, uitându-se pe geamul taxiului.

Nu putea să fie obiectivă, deoarece vedea oraşul copilăriei cu ochii minții: amintirile bune şi rele o împiedicau să fie detaşată şi

nepărtinitoare.

Rachel dădu din cap şi-şi plimbă degetele pe frunte, căutând să se concentreze asupra scopului pentru care venise în capitală. îi promisese lui Brent un weekend liniştit în oraşul care era sediul politicienilor ţării.

Costumul lui Brent era elegant şi sobru, aşa cum îi stă bine unui senator.

- Mă voi întoarce la timp pentru a te duce la petrecere, îi promise înainte de a ieşi din apartament.

Tânăra se odihni puţin, apoi se duse la bucătărie, deschise uşa frigiderului, dar se răzgândi şi reveni în dormitor. Emoţiile o copleşeau şi nu-i era foame.

Ştia cât de mult contează ţinuta la petrecerile din Washington. Aparenţele erau mai importante decât caracterele, iar discuţiile aluzive mascau adevărul.

Rachel îşi cumpărase o rochie care să-i pună în valoare trupul. Era lungă şi uşoară, din mătase şi avea mâneci lungi. Un decolteu mic îi sublinia albeaţa pielii şi rotunjimea umerilor.

Când îşi făcu apariţia în sufragerie, după ce se uitase pentru ultima dată în oglindă remarcă încântarea din ochii lui Brent.

- Cum ţi se pare toaleta mea?

- Absolut încântătoare, răspunse senatorul apropiindu-se şi sărutând-o pe gât.

Rachel simţi un val de căldură care îi răscoli trupul. Brent o sărută mai apăsat, stârnindu-i fiori de plăcere.

- Nu-ţi schimbi costumul? îl întrebă ea, cu gândul să-i abată dorinţa care-l cuprinsese. Brent continuă s-o mângâie şi ea îi înapoie sărutul, apoi mărturisi încurcată:

- Sărutările tale mă înnebunesc.

- Dovedeşte-mi că ţii la mine. Chiar acum.

Fără să-i dea timp să protesteze, el o luă în brațe şi o duse în dormitor. Intinsă pe pat, Rachel încercă o ultimă împotrivire:

- Cum rămâne cu dineul?

- Vom ajunge cu întârziere, aşa cum se obişnuieşte când eşti ocupat.

Toată strădania tinerei fusese în van: coafura îi fu răvăşită, iar de machiaj se alese praful. Gura lui Brent îi pecetlui buzele, în timp ce mâinile îi mângâiau sânii tari. Rachel avea senzația că luase foc.

Nerăbdătoare, ea îi scoase cămaşa şi-i trase fermoarul de la pantaloni, zorindu-l să se lepede de haine. Imediat ce rămaseră goi, se îmbrățişară cu lăcomie. Când Brent se urcă peste trupul ei, Rachel gemu, gândindu-se că iubirea lor era uluitoare. De câte ori făceau dragoste, avea impresia că este pentru prima dată că îi dăruieşte bărbatului iubirea. Va avea tăria să se despartă de el, atunci când va trebui să-i dea răspunsul la propunerea pe care i-o făcuse?

Va trebui să facă acest lucru, îşi spuse ea cu părere de rău. O va face împotriva sentimentelor pe care le nutrea pentru el, dar o va face. îi vor rămâne amintirile, se consolă tânăra. La fel ca amintirile pe care i le lăsase tatăl ei. Comparația aceasta o mâhni.

De ce trebuia să-l compare pe Brent cu tatăl ei? Mai bine să trăiască intens prezentul. Asta era tot ce conta. Plăcerile sunt trecătoare şi sunt înlocuite de tristețe. Era un păcat să iubeşti? Orice este bun dă impresia că e obținut doar dacă păcătuieşti.

Trupurile lor începură să se mişte într-un ritm susținut. După câteva minute, cei doi erau transpirați şi gâfâiau, căutând să ajungă la extaz în acelaşi timp. Când Rachel începu să țipe, Brent o sărută cu patimă pe gura. Tânăra se simțea uşoară, copleşită de senzațiile care o făceau să traiască dragostea din plin. Iubirea era tot ce avea mai bun pe lume.

Extenuați, dar fericiți, rămaseră îmbrățişați o vreme.

- Nu suntem obligaţi să mergem la serată, afirmă Brent într-un târziu, mângâind pielea catifelată a iubitei sale. Rachel era ispitită să rămână în pat. Era atât de bine să facă dragoste în continuare. Totuşi, conştiinţa o avertiză că nu putea rata petrecerea care însemna mult pentru cariera lui Brent.

- în cazul acesta, de ce mi-am mai cumpărat rochia? obiectă ea arătând rochia de mătase ce zăcea pe covor.

Brent îi adresă un zâmbet cuceritor.

- Ne vom deghiza în piraţi când ne vom întoarce la New York.

- Mie îmi plac balurile mascate, glumi ea, dându-se jos din pat.

Petrecerea era tipică pentru o reuniune de politicieni. Veselia şi replicile ironice aveau conotaţii politice. Rochiile scumpe şi bijuteriile strălucitoare stăteau mărturie a bunăstării doamnelor. Oaspeţii îşi strângeau mâinile şi-şi adresau zâmbete binevoitoare.

Atmosfera era destinsă, cu toate că în spatele zâmbetelor se ascundeau interese egoiste.

Rachel se obişnuise cu caracterul politicienilor. Ii accepta aşa cum erau. Mai mult decât oricare alt oraş, cu excepţia cetăţii filmului, Washingtonul era dominat de iluzie. Toţi locuitorii săi se străduiau s-obţină puterea, care era înşelătoare şi trecătoare. Tânăra ştia că lumea ei nu se potrivea cu aceea a oamenilor politici. Avea mari satisfacţii şi certitudinea că operele sale sunt fărâme de frumos dăruite oamenilor.

Aruncând o privire indiferentă în sală, Rachel comentă nemulţumită:

- In seara aceasta bogăţia este afişată cu insolenţă. Brent dădu aprobator din cap.

- Ai remarcat exact ce înseamnă să ai putere şi bani.

După ce stătură de vorbă cu câţiva invitaţi, cei doi se îndreptară spre ringul de dans. Brent îi cuprinse talia cu braţul şi Rachel se lăsă condusă în ritmul muzicii. Ii plăcea să simtă căldura

mâinii lui şi felul cum el o ţinea la o distanţă respectabilă pentru a nu atrage atenţia participanţilor la petrecere. Era destul de el de dânsul ca să-i simtă parfumul discret care-i amintea de scena de dragoste din urmă cu câteva minute.

Brent o învăluia cu dragoste, privind-o în ochi. Tânăra ştia că este în stare să-i stârnească pasiunea şi să-l facă s-o dorească. Lucirea din ochi îi spunea cât de încântat fusese când o iubise. Când orchesta se opri, Rachel avea senzaţia că vraja luase sfârşit şi că nu se va mai bucura în seara aceea.

Brent fu imediat acaparat de un prieten care-l conduse la masa unde se afla liderul formaţiei sale politice. Mai avu timp doar să-i promită că nu va întârzia mult.

Conversaţia era animată şi concura cu muzica. Rachel se plimbă prin sală, fără să se oprească la vreunul din grupurile de oaspeţi. Unul dintre organizatori o opri politicos şi începea să-i expună părerile sale în privinţa educaţiei. După câteva minute, tânăra se scuză că este aşteptată şi reuşi să scape de pălăvrăgeala politicianului, care se transformase într-o tiradă fără de sfârşit.

Zeci de persoane îmbrăcate în toalete elegante se mişcau în sala ornată cu fast. Unele dansau, altele se strângeau în jurul unei personalităţi, semănând cu nişte albine în căutare de polen. în cazul lor, polenul era bârfa, la fel de răspândită ca şi bogăţia musafirilor. Rachel află imediat cât costau rochiile soţiilor politicienilor, şi ultimele cancanuri.

Când Brent o regăsi, tânăra schiţă un zâmbet. Numai de dragul lui răbdase să asculte zvonurile cu privire la oamenii cei mai influenţi ai ţării.

- Cum te simţi? o întrebă senatorul.

- Bine, răspunse Rachel. încerc să mă distrez, adăugă ea, luând un pahar cu şampanie de pe tava pe care o purta un chelner. Sorbitura îi

produse o plăcere neaşteptată. După încă o sorbitură, îşi spuse că şampania era bună. La fel de bună ca o partidă de amor.

Brent părea încurcat şi ea îl îndemnă:

- Du-te şi discută cu cine trebuie. Te voi aştepta. Dacă mă plictisesc, te voi chema. Am să te ajut dacă vei avea nevoie.

- Când crezi că îmi vei putea fi de folos?

- In orice situaţie. Voi fi mereu alături de tine. Rachel se înălţă pe vârfurile pantofilor pentru a-l săruta pe obraji, lăsând ca privirea ei să exprime ceea ce nu putea rosti cu glas tare. Mai târziu va avea timp să-i mărturisească tot ce simţea pentru el.

Brent îi zâmbi tandru şi ea fu ispitită să-l tragă la pieptul ei şi să-l sărute cu foc.

După ce-şi umplu farfuria cu tot felul de bunătăţi, Rachel se retrase într-un colţ al sălii şi se aşeză pe un scaun, reluân- du-şi ocupaţia care-i convenea de minune: observarea detailată a oaspeţilor. Lista acestora era impresionantă, după cum bănuise. Un renumit pastor evanghelist şi un câştigător al prestigiosului premiu cultural Pulitzer figurau printre invitaţi. Ca şi un judecător de la Curtea Supremă a Statelor Unite, precum şi un faimos jucător de fotbal american. O prinţesă dintr-o ţară din Europa şi o vedetă americană de film dădeau distincţie petrecerii.

Cea mai mare înghesuială se producea în locurile rezervate fumătorilor, acolo unde politica se îmbina cu afacerile.

Rachel cunoştea foarte bine viaţa socială din Washington, fiind familiarizată cu petrecerile în care se făceau şi se desfăceau averi, iar problemele politice îşi găseau adepţi sau denigratori de marcă. Deşi era obişnuită cu aceste ritualuri sociale, nu le considera interesante şi nu lua parte la ele decât din motive sentimentale.

Din când în când arunca o privire spre Brent. Acesta era sigur pe el şi se întreţinea elegant cu interlocutorii săi. Deşi era tânăr, dădea

dovadă de o mare abilitate. Rachel era mândră de iubitul ei care se străduia să-şi ducă la bun sfârşit mandatul încredinţat de popor. Lucra pentru bunăstarea şi liniştea celor care avuseseră încredere în el.

Era un bărbat înţelept şi plin de iniţiativă.

Unii dintre participanţi erau mai chipeşi, alţii mai bogaţi şi mai puternici, dar nici unul nu se compara cu Brent Brentior.

Gândul acesta o făcu să surâdă. Nici un bărbat cu care îl compara pe Brent nu se ridica la înălţimea acestuia.

Când oaspeţii cu care discuta aflară că este prietena lui Brent, Rachel se bucură de o atenţie sporită din partea lor. Problema care o frământa era faptul că relaţia ei cu Brent nu putea fi anunţată oficial.

înţelegea că senatorul este o persoană publică, dar nu era de acord ca viaţa ei particulară să fie cunoscută de toată lumea. Nu-i plăcea să fie subiect al conversaţiei bârfitorilor.

Din fericire se obişnuise să-şi păstreze sângele rece şi zâmbetul pe buze în cele mai dificile împrejurări, reuşind să abată discuţia spre domeniul artistic, acolo unde se simţea în largul ei. Comentă cu pricepere expoziţia de sculptură antică greacă de la Muzeul de Artă din capitală, apoi se scuză că trebuie să se vadă cu o prietenă şi se îndreptă spre locul unde se afla Brent.

Când ajunse în dreptul lui, acesta o luă de talie şi-şi şopti la ureche să zâmbească. Fiori de plăcere îi cuprinseră trupul şi tânăra se lăsă fotografiată, fără să se simtă stânjenită.

Brent o mângâie pe spate şi ea tresări.

- Vrei să plecăm? o întrebă el privind-o drăgăstos.

Rachel ardea de dorinţa de a fi singuri dar nu îndrăzni să-i mărturisească acest lucru pentru că ştia foarte bine cât de mult conta seara pentru el.

- Numai după ce vei fi discutat cu persoanele de care ai nevoie.

Senatorul îi adresă un surâs de mulţumire şi o dezmierdă

cu podul palmei pe obraji.

- Adu-mi aminte când ne vom întoarce acasă să-ți spun cât de mult te iubesc.

Brent se îndepărtă, fiind chemat de un om de afaceri, iar Rachel căzu pe gânduri. Activitatea politică era domeniul cu care senatorul se simțea în largul lui. Ar fi fost o prostie din partea ei să considere că momentele minunate ar putea continua la nesfârşit.

Washingtonul era casa lui şi, aşa cum bănuia, tot aici i se va hotărî destinul.

Brent aştepta ca iubita lui să se decidă, cu toate că ei îi venea din ce în ce mai greu să creadă că va avea o şansă să fie alături de el. Cât timp fuseseră împreună, temerile ei se spulberaseră, dar tot ce-i rămăsese după ce el plecase era dorul de a fi din nou împreună. Ce se va întâmpla dacă nu va fi în stare să îndure despărțirea de el?

Ideea aceasta o făcu să tremure. Brent îi amenința liniştea pe care o dobândise în ultimii cincisprezece ani.

Imagini dragi îi reveniră în minte. Toate îi înfățişau pe ei doi râzând, călătorind, sau plimbându-se. Dragostea lor era puternică şi definitivă... dacă ea ar avea curajul să profite de ocazie şi să accepte cererea lui în căsătorie.

Rachel îl căută cu privirea, chiar dacă insistențele sale ar fi putut să atragă atenția clevetitorilor. Surâsul pe care el i-l adresă fu liniştitor. Brent părea solid şi plin de energie. Era un bărbat care-şi domina sentimentele fără un efort deosebit. Ceilalți bărbați erau victimele emoțiilor şi slăbiciunilor. Ca şi ea de altfel.

Brent ar putea face orice în viață. Voința lui era un atu important. Erau mii de posibilități pentru a da dovadă de calitățile care-l făcuseră respectat. Bărbații ca el, care se bucurau de un renume nepătat, erau necesari oriunde în țară, nu numai în arena politică.

Tânăra clătină din cap, nemulțumită de faptul că revenea mereu

la politică.

Rachel îl surprinse întreţinându-se cordial cu Dean Hayden, unul din liderii partidului. Acesta era un om influent încă din vremea când trăia tatăl ei. Ştia să rezolve eficient problemele sociale şi să se impună în orice situaţie, calităţi care în capitală erau preferate inteligenţei şi amabilităţii. Privirea pe care i-o aruncă Brent, îi confirmă că subiectul conversaţiei era ea.

Probabil că discutau dacă ea merită să fie prietena unui membru al partidului. Ruşinată de acest gând, se uită în altă parte. Brent nu putea să-i ceară sfatul lui Dean în privinţa dragostei ce i-o purta. întotdeauna se purtase cum îi dictase inima, neper- miţând nimănui să se amestece în viaţa sa particulară.

Brent nu fusese surprins când Dean Hayden se apropiase de el. Bătrânul senator era prietenul său şi-l informa corect în privinţa frământărilor din sânul partidului.

- Mă bucur că ai venit, îi spuse Dean. Este o petrecere reuşită. Brent dădu aprobator din cap, aşteptând să audă ultimele veşti politice.

- Deşi primăvara este încă departe, nu putem să nu ne gândim că iarba trebuie cosită din timp.

- Ce vrei să spui? se interesă Brent.

Bătrânul senator îşi încruntă sprâncenele şi după ce-şi drese glasul, zise:

- Foarte bine, voi fi sincer. Unii dintre conducătorii partidului consideră că la viitoarele alegeri trebuie să candidezi pentru fotoliul prezidenţial.

Brent se aşteptase la o astfel de propunere şi afirmă prudent:

- De mult mă gândeam că partidul are nevoie de un candidat puternic, dar nu credeam că eu aş fi această persoană.

- Sistemul nostru electoral cu numai două partide nu este perfect.

Ar fi interesant să existe mai multe oferte politice.

Brent surâse. Hayden avea întotdeauna un simţ practic ieşit din comun.

- Trebuie să ne mulţumim cu ce avem, conchise Dean.

- Va fi o bătălie dură. Eşti prea isteţ ca să nu recunoşti acest lucru.

Hayden ridică o mână în semn de protest.

- Eşti în stare s-obţii victoria. Ai toate calităţile unui preşedinte, cu excepţia uneia: poporul va vota doar pe candidatul care are o căsnicie fericită.

Brent se uită în direcţia în care privea Dean. în sală se aflau multe femei frumoase, însă Rachel se distingea prin ţinuta elegantă şi mândră. Rochia sa roşie părea un simbol al pasiunii.

Simţi un fior zărindu-i spatele decoltat, amintindu-şi clipele plăcute când îi mângâiase pielea catifelată. Ştia că nu poartă sutien şi acest lucru îl făcea să se gândească la momentul când îi va dezmierda sânii tari şi rotunzi.

- Este o fată minunată, susţinu Hayden. îi cunosc familia şi am fost prieten cu tatăl el. A crescut departe de Washington, dar poate să facă faţă exigenţelor vieţii de aici. Cu timpul va şti cum să se poarte în mediul nostru.

Tonul convenţional ascundea cu greu raţionamentul profund. Strălucirea ochilor îi trăda seriozitatea cu care abordase acest subiect.

Brent se simţi jenat, deoarece Dean nu-i spusese lui Rachel pe nume, limitându-se la apelativul fată. Iubita lui merita mai multă apreciere, chiar dacă persoana care o analiza n-o cunoştea de aproape. Remarca insipidă că era o fată minunată nu acoperea cu adevărat caracterul lui Rachel.

Hayden continuă să vorbească, accentuând necesitatea ca Brent să aibă o nevastă. Era de dorit ca viitorul preşedinte să fie însurat şi se

cădea ca el să fie un soț model.

Brent făcu ochii mici. Era intrigat că bătrânul senator îi dictează ce trebuie să facă, de parcă ar fi fost o marionetă. Rachel nu era o ființă căreia să-i faci reproşuri. Trebuia să fie înțeleasă. Era important să fie considerată o femeie deosebită.

- Fireşte... că-mi place de ea, continuă Hayden, dar asta nu înseamnă că nu vei găsi alte tinere la fel de frumoase.

- Vreau să subliniez faptul că Rachel nu se compară cu nimeni.

- Nu fi naiv, îl mustră Dean. Orice candidat care doreşte să lucreze în Biroul Oval trebuie să respecte anumite reguli. Una dintre ele prevede că preşedintele țării trebuie să fie căsătorit. Soția sa are o influență decisivă asupra alegătorilor. Fireşte că va fi o persoană căreia nu i se poate reproşa ceva.

- Incă nu mi-a dat răspunsul la cererea de a deveni doamna Kellior, recunoscu Brent cu regret în glas.

Bătrânul senator îşi încruntă sprâncenele.

- Este destul de isteață pentru a şti ce înseamnă să fie nevasta ta. Străduieşte-te să te însori cât mai repede, îl îndemnă Hayden, bătându-l amical pe umăr.

Brent se îndreptă spre alt grup, gândindu-se că Dean îi spusese adevărul. Fiind o persoană cu răspundere, viața sa particulară era în centrul atenției opiniei publice. Nu se punea problema să renunțe la cariera politică în favoarea căsniciei. Dorea să candideze la funcția de preşedinte. Nu pentru puterea pe care ar exercita-o. Niciodată nu se gândise la acest lucru. Numai un smintit ar fi aspirat la putere, fără să aibă un scop nobil. Țara era plină de nemernici care plănuiau să ajungă la o poziție socială ce le-ar fi permis să-şi exercite autoritatea. Mulți dintre ei se aflau chiar în capitală. Ceea ce îl interesa, era să construiască un viitor fericit pentru poporul său.

Cealaltă dorință era s-o aibă pe Rachel. Toată ființa lui tânjea

după ea. Sculptorița era partea cea mai bună din viața lui. Până acum nu simțise nevoia de a-şi lega existența de o femeie.

Ajungând lângă ea, îi cuprinse talia cu brațul, simțind o anumită tensiune în trupul ei. Râsetele şi muzica din jurul ei nu puteau să-i ascundă panica din ochi. Tânăra schiță un zâmbet, dar expresia feței îi rămase îngrijorată.

Senatorul se întrebă dacă Rachel era conştientă că se descurcă foarte bine cu lumea politicii, în ciuda dispreţului pe care îl manifesta față de activitățile care ieşeau din sfera artisticului. Iubita lui strălucea în orice loc şi în orice împrejurare. Dacă şi-ai fi învins aversiunea, ar fi fost mai energică şi mai interesată de conversațiile mondene.

Petrecerile şi operele caritabile intrau în obligațiile locuitorilor din Washington, fiind paravanul afacerilor şi al aranjamentelor din culisele puterii. Brent se lăsase condus de intuiție şi acceptase să joace un rol de seamă pe scena politică a țării. Fiecare pas pe care-l făcuse fusese ales cu grijă. Când se dedica unei cauze, o făcea cu trup şi suflet, făcând tot ce era posibil pentru reuşita ei.

Se îngrijise ca problemele de larg interes pentru cetățeni să precumpănească față de chestiunile particulare.

Brent voia ca Rachel să fie alături de el. Fără ea, viața nu avea nici un farmec. Ea reuşise să i se cuibărească adânc în suflet. Acum descoperise că există întrebări la care nu se gândise înainte de a o cunoaşte. Incercase să-şi imagineze viitorul fără ea şi nu găsise decât un răspuns: tot restul vieții lui va fi cu ea.

Cu multă dibăcie ştiuse să-i înlăture dispreţul pe care-l nutrea când venea vorba de politică. Acum era momentul să fie mai hotărât şi s-o convingă că propunerea lui era singura opțiune posibilă.

Când se înapoiară la hotel, Brent ridică receptorul iar Rachel îl întrebă mirată.

- Pe cine suni la această oră târzie?

- Imi este foame.

- Nu te-ai săturat la petrecere? se interesă tânăra căreia nu-i stătea gândul la mâncare.

Dându-şi jos rochia, ea adăugă pe un ton ispititor:

- Nu te mulţumeşti cu ce ai în faţa ta?

Brent nu răspunse şi se duse la uşă, deoarece un băiat adusese comanda. Se întoarse ţinând în mâini o tavă şi o sticlă de şampanie.

Tânăra exclamă uimită:

- Oh! Ai comandat căpşuni!

Brent turnă băutura în două cupe şi o îndemnă să bea. Rachel sorbi o înghiţitură, apoi încă una.

- Vreau să-ţi arăt cum se mănâncă, zise senatorul. După ce înmuie căpşuna în şampanie, i-o oferi surâzând.

Tânăra înghiţi căpşuna şi spuse:

- N-am crezut vreodată că voi mânca un asemenea fruct gustos.

- Este plăcerea mea să te văd că-ţi plac căpşunile. Nu avem prea multe, astfel că vom putea să ne iubim cât vrem, draga mea.

în următoarea săptămână, Rachel încercă să-şi pună ordine în gânduri. Hotărârea pe care trebuia s-o ia o tulbura fără încetare. Nu mai voia să vadă pe nimeni. Se izolase în atelierul ei, ascunzându-se de prieteni, căutându-şi refugiul în muncă. Terminase foarte multe statuete ce aveau culori intense şi forme bizare, reflectând starea ei de spirit.

Lui Brent îi spusese că are mult de lucru şi că nu se puteau întâlni decât la sfârşitul săptămânii. Pe zi ce trecea scuzele ei deveneau mai enervante şi mai lipsite de temei.

în timp ce se spăla pe mâini, după ce încetase să mai şlefuiască statuetele, tânăra se gândea că perioada de fericire trecuse. Nu se mai simţea ca la începutul relaţiei cu Brent. Acesta avea o mare

răspundere socială şi trebuia să-şi continue cariera politică bazată pe principii etice. Viitorul lui era legat de viaţa din capitală. Ea era o artistă şi trebuia să-şi urmeze vocaţia. Lucrase mult în ultima vreme tocmai pentru a uita de durerea pe care i-o va pricinui despărţirea de bărbatul iubit.

Singurătatea era tot ce-i rămăsese de sperat. Faţă de alţi bărbaţi nu s-ar simţi la fel de vinovată. Numai cu senatorul Brentior fusese fericită.

Din păcate, nici un bărbat nu va putea să-l înlocuiască în inima ei.

Iubindu-l, fusese sigură că îl va pierde într-o bună zi. O parte din sufletul ei va muri atunci.

Se ferise de el, ştiind că lui nu-i va plăcea răspunsul ei. Brent se străduise s-o convingă că este fiinţa de care are nevoie, dar ea nu era o femeie ideală şi-i era teamă că nu va fi niciodată în stare să-l facă fericit.

Brent avea de rezolvat o mulţime de probleme. Toate erau importante şi-i răpeau timpul. După discuţia cu Dean Hayden, devenise principalul favorit al partidului la preşedinţie. Energia şi talentul îi dădeau speranţe de victorie. Experienţa politică îl va ajuta să depăşească orice obstacol.

Putea să facă faţă oricărei probleme şi va şti să se descurce în orice împrejurare.

Numai de Rachel nu era sigur. Nu o văzuse deloc în ultima săptămână.

Obţinuse de la ea promisiunea că-i va da răspunsul la cererea lui în căsătorie după întoarcerea de la Washington şi nici acum nu aflase care era hotărârea ei. Incercase la telefon să aducă vorba de acest lucru, dar iubita sa se eschivase mereu, pretextând că este o problemă importantă care trebuie discutată între patru ochi. Rachel se dăruise

artei, închizându-se în atelier. Când o suna acasă, ea evita să-l întâlnească, scuzându-se că este invitată de o prietenă sau că se duce la cumpărături.

In sinea lui, Brent era mâhnit. Cererea lui rămăsese fără răspuns, în ciuda insistenţelor sale.

Nopţile şi le petrecea gândindu-se la iubita sa. Işi reamintea clipele plăcute petrecute cu ea, când încercase să-i dovedească intensitatea dragostei ce i-o purta. Somnul îl cuprindea cu greu şi se trezea visând-o. Se înţeleseseră minunat la pat şi sperase că ea îşi va da seama că are nevoie de el. Din păcate, mesajul pe care voia să i-l transmită nu avusese nici o influenţă asupra ei.
Era timpul, îşi spuse Brent, să aibă o discuţie decizivă cu Rachel. Niciodată nu dăduse înapoi în faţa unei confruntări. Cuvântul acesta îl nelinişti. Aici ajunsese relaţia lor? O luptă?

Brent să dădu jos din maşină şi se opri în faţa atelierului sculptoriţei. Prin fereastră, aceasta părea mai frumoasă ca niciodată. Trăsăturile fine ale chipului îl îndemnau să intre şi s-o sărute. Părul ei îi reamintea de rochia de mătase roşie pe care o purtase la reuniunea mondenă din capitală. Cât de mult îi plăcea să-i mângâie buclele rebele!

Senatorul deschise uşa şi Rachel tresări. Ceva din privirea ei îl avertiză că nu trebuie să bruscheze lucrurile şi-şi stăpâni pornirea de a o dezmierda.
Tânăra îi adresă un zâmbet distant. Inima lui bătu mai tare.

- Sunt ocupată, se scuză Rachel.

- Nu-i nimic, aştept să termin.

Rachel dădu din cap şi începu să aşeze statuetele pe etajeră, stăpânindu-se să declare că nu poate fi a lui.

Brent îşi plimbă palma pe suprafaţa şlefuită a unei vaze ce avea forma unei femei. „Cât de senzuală este” îşi spuse senatorul,

gândindu-se că sculptorița se inspirație din grația trupului ei.

Asemănarea era izbitoare.

Gândul acesta îl făcu să surâdă, știind că vocabularul său nu cuprindea cuvinte meșteșugite. Fusese necesară apariția unei femei pentru a-i trezi latura poetică a sufletului.

Trebuia să găsească o cale pentru a o proteja pe iubita lui. Rachel nu știa cât este de vulnerabilă. Era prea ocupată cu

operele de artă și voia să pară independentă. Ii admira aceste calități, dar voia să-i poarte de grijă. In fond, orice femeie simte nevoia să fie ocrotită. Sculptorița era sensibilă și blândă, chiar dacă lăsa impresia că are un caracter aspru. Era de datoria lui să-i arate că poate fi tandră și bună. De aceea o iubea.

- Știi de ce mă aflu aici, nu-i așa? o întrebă el.

- Aștepți răspunsul meu, zise Rachel pe un ton grav.

Deși îl încercau temerile, senatorul replică:

- Te iubesc. Mă iubești. Acesta este răspunsul, nu?

Tânăra râse fără poftă.

- Aș fi vrut că totul să fie atât de simplu, dar, din păcate, lucrurile sunt mai complicate.

Brent își spuse că nu are rost s-o contrazică, din moment ce ea rostise adevărul, și se hotărî să-i destăinuiască planurile lui de viitor.

- Este momentul să afli că unii membri ai partidului mi-au propus să candidez pentru alegerile prezidențiale. Aș vrea să fii alături de mine.

Ultimele cuvinte abia se auziră, atât de încet le rostise.

Rachel simți un fior rece pe spate. Sosise momentul cel mai dificil. Răgazul pe care i-l acordase Brent luase sfârșit. Degeaba amânase clipa când trebuia să-i comunice hotărârea ei. Sperase ca Dumnezeu s-o povățuiască și să-i dea tăria de a nu ezita. Putea să-l înlocuiască pe Brent cu alt bărbat? Cu un doctor, sau un brutar? Brent

nu putea fi decât el însuşi, un bărbat influent destinat unei strălucite cariere politice. Nimic nu-l va împiedica să-şi atingă scopul.

Un bărbat ca el se naşte unul la o generaţie. Puterea şi cinstea erau calităţile care îl vor propulsa în cel mai înalt scaun al ţării, depăşind interesele mărunte, pentru a satisface nevoile cetăţenilor.

Rachel simţi nevoia să amâne răspunsul şi se prefăcu că este ocupată cu aranjarea statuetelor. Mâinile îi tremurau de emoţie.

Brent îi luă statueta din mâini şi o puse pe masă, uitân- du-se în ochii tinerei, sperând să observe un semn de slăbiciune. Rachel nu putea să se liniştească. Trebuia să lucreze, se gândi ea, îndreptându-se spre masa pe care se aflau câteva piese neşlefuite.

Dar el o prinse de umeri şi o forţă să se întoarcă.

- Te rog.

- Vreau să termin statuetele. Am o comandă specială, se bâlbâi Rachel, minţindu-l pentru prima dată, deoarece clientul o asigurase că nu este nici o grabă şi că poate aştepta încă două săptămâni până când va primi obiectele de artă.

- Este vorba de o problemă care ne priveşte pe amândoi. Care este părerea ta?

Rachel afirmă pe un ton convingător:

- Fireşte că trebuie să accepţi propunere partidului. Nimeni nu este mai capabil decât tine. Ai şanse mari de a obţine victoria. Figura tatălui ei îi reveni în minte. Şi el fusese o persoană hotărâtă. Brent îi semăna şi în această privinţă.

Numulţumirea din ochii lui o făcu să adauge cu calm, deşi inima ei tremura de îndoială.

- Eşti născut să fii conducător.

- Am nevoie de tine, Rachel. Nu pot să reuşesc singur.

Ducându-i mâna la buze, el îi ceru în şoaptă:

- Te rog să fii soţia mea.

Tânăra izbucni într-un râs nervos.

- N-am crezut că eşti un actor aşa de bun.

Brent tresări şi replică pe un ton grav:

- Niciodată nu am fost mai serios ca acum.

- Nu pot să mă mărit cu tine.

- De ce?

Rachel făcu un gest larg cu mâna şi declară:

- Uită-te în jurul tău. Atelierul şi munca mea nu se potrivesc cu o soție de politician. Nu am toalete scumpe şi n-am unghiile date cu lac. Nu-mi plac petrecerile şi nu citesc cărți serioase.

Brent o privea mirat, gândindu-se că personalitatea ei putea s-o împiedice să ia o hotărâre corectă.

- Nu mă deranjează faptul că eşti artistă.

Tânăra schiță un zâmbet neajutorat şi dădu din umeri.

- Ți-am cerut să te măriți cu mine, nu să fii preşedinta unui comitet de strângere de fonduri pentru opere caritabile.

- Nu sunt convigătoare în conversațiile cu semenii mei.

- De aceea nu-ți cer decât să fii aşa cum eşti.

Rachel ştia că Brent n-ar fi obligat-o să participe la viața politică, dar se temea de influența pe care liderii partidului o aveau asupra lui.

- Eşti sigur că senatorul Hayden este de acord ca eu să fiu nevasta ta? Dacă îi vei cere părerea, îți va spune că nu sunt demnă de a fi o soție perfectă pentru un om politic.

- Dean nu are nici un amestec în viața mea, Rachel, numai tu poți hotărî în privința viitorului nostru.

Tânăra trase aer adânc în piept şi rosti cu voce tare:

- Hotărârea mea este să nu mă mărit cu tine.

Brent simți o durere răscolitoare în suflet. Declarația lui de dragoste nu avusese succes. Nici dovezile de iubire nu reuşiseră s-o convingă de bunele lui intenții.

- Decizia ta înseamnă că nu mă mai iubeşti? o întrebă el.

Rachel îşi plecă privirea, neîndrăznind să-l contrazică.

Brent o prinse de umeri şi o trase la pieptul său.

- O femeie care iubeşte nu refuză să fie fericită.

Tânăra scoase un suspin şi iubitul ei o mângâie pe păr, apoi se aplecă şi-i căută buzele. Rachel deschise gura, ştiind că el voia s-o sărute pentru a-i reaminti că pasiunea pentru ea nu se stinsese. Sărutul era o chemare tăcută şi o confirmare a sentimentelor care-i apropiaseră atât de mult.

Rachel se lipi de trupul lui şi pentru o clipă Brent avu senzația că speranțele sale nu vor muri. Din păcate, ea se depărtă imediat.

- Felicitări, o ironiză el, cu o voce amară. Ai reuşit să-ți stăpâneşti emoțiile şi pasiunea.

Ea oftă mâhnită. Cum putea el crede că a încetat să-l iubească? Poate că hotărârea ei îi va purta noroc în politică. Trebuia să-i demonstreze că era mai bine să-şi aleagă o nevastă înțelegătoare.

- Ce s-a întâmplat cu tine? Nu te mai recunosc. Ştiam că eşti un bărbat care nu se teme de înfrângeri.

Furia din ochii lui o făcu să se retragă cu un pas.

- Experiența politică m-a învățat să accept eşecurile cu stoicism, dar în cazul nostru este vorba de altceva. Scuzele tale nu sunt convingătoare. Fii sinceră şi recunoaşte că ți-e teamă să fii fericită. Ți-e frică de iubire. Te apasă trecutul, nu-i aşa?

Rachel deschise gura, dar Brent făcu un gest cu mâna şi continuă mânios:

- Lasă-mă să-ți spun tot adevărul. Te-ai speriat că eu m-am îndrăgostit de tine. Acest lucru te-a răscolit. Nu ai fost obişnuită cu un bărbat să se apropie atât de mult de tine.

- Brent, tu eşti primul bărbat cu care sunt atât de intimă.

- Mi-ai dăruit numai trupul, nu şi inima.

Tânăra se înfioră la auzul reproşurilor, având senzaţia că o pânză neagră se lăsase peste ochii ei.

- Da, mi-e teamă să nu te pierd, aşa cum l-am pierdut pe tatăl meu.

Vocea ei tristă se auzea cu greu. Brent avea senzaţia că un perete îl desparte de iubita sa. închizând ochii, el îşi imagină viaţa fără Rachel. Era imposibil să trăiască departe de ea. Sentimentul de vinovaţie îl copleşea, dar nu avea timp să analizeze tot ce-i spusese iubitei sale. Mai târziu va găsi răgazul să reflecteze la greşelile pe care le făcuse. Acum trebuie să lupte. Să lupte pentru a face ca dragostea să învingă.

- Nu trebuie să te temi. Nu mă vei pierde niciodată.

Brent îşi dădu seama că vorbele sale nu erau suficiente pentru a o convinge pe Rachel să se mărite cu el. Numai când ea va da uitării trecutul, va fi posibil ca ei să se căsătorească.

- De unde ştii ce ne rezervă viitorul? Eşti cumva prezicător? replică tânăra.

Brent dădu neputincios din umeri. Nimeni nu putea prevedea ce se va întâmpla a doua zi.

- Te iubesc, repetă el. Spune-mi dacă şi tu ţii la mine. îndoiala care-l măcina era uşor de risipit. Fireşte că Rachel îl iubea. Doar era bărbatul pe care-l visase. îl dorea cu toată fiinţa ei şi nu voia decât să-i aparţină. Obrajii i se îmbujoraseră, la amintirea ultimei nopţi când făcuseră dragoste. El o iubise cu o intensitate neobişnuită şi ea aflase ce înseamnă extazul. La rândul ei, îl făcuse să simtă ce însemna armonia deplină dintre un bărbat şi o femeie.

Răspunsul îi veni uşor pe buze:

- Te iubesc, Brent.

- Vreau să aflu dacă eşti de acord să-ţi petreci restul vieţii alături de mine.

Nesiguranța îl cuprinsese pe Brent care voia să audă mărturisirea sinceră a lui Rachel. Dacă aceasta îl iubea cu adevărat, nimic nu-l va opri să spere că într-o bună zi va fi a lui.

Trebuia să pună capăt fricii că o va pierde. Despărțirea i se părea o catastrofă, fără posibilitatea de a depăşi acest moment dureros. Doar câteva cuvinte şi chinul lui va lua sfârşit. Din păcate, nimic nu era simplu cu Rachel. O ezitare, şi viața ei va fi distrusă.

Dar dacă destinul ei era altul? Dacă îi era scris să nu se mărite cu el? Poate că el nu era bărbatul de care avea nevoie!

Un răspuns negativ ar fi ca un glonț tras de un asasin nemilos. Va fi copleşit de tristețe, iar Rachel va suferi enorm. Dragostea lor nu trebuia să moară.

- Nu pot, rosti încet Rachel.

Brent se întunecă la chip.

- Mai bine zis nu vrei, o corectă el.

- Nu pot, repetă ea, simțind că i se rupe inima de durere.

- Eşti laşă.

Acuzația era nedreaptă, însă tânăra nu avea putere să se supere şi recunoscu mâhnită:

- Ai dreptate.

In ciuda vorbelor, în sinea ei se gândea că îl iubeşte şi îl doreşte. Avea nevoie de el mai mult ca oricând.

Brent căută să-şi domine furia. O iubea pe Rachel. Dacă ea ar putea să-şi învingă teama, nimic nu i-ar împiedica să se căsătorească.

Sculptorița era puternică dar şi vulnerabilă. Fireşte că nu putea recunoaşte că este lipsită de voință.

începuse s-o cunoască bine. Ştia că este mândră şi independentă, şi că se descurcă în orice împrejurare. Dăduse dovadă de curaj când asistase la moartea tatălui ei. Ceea ce nu înțelesese, era că nu poate trăi singură. Ar fi o mare uşurare dacă ar avea nevoie de cineva, în

special de el.

- De ce nu țipi la mine? Spune-mi că mă urăşti. Merit orice pedeapsă.

Rachel ar fi preferat să fie certată decât să-l vadă posomorât.

- Dacă aş putea să te ajut, te-aş certa, dar ştiu că nu te vei schimba. Orice aş face, nu-ți vei schimba hotărârea, nu-i aşa?

Tânăra clătină din cap.

- Tata a ținut mult la mine. Cu toate că m-a iubit, s-a lăsat împuşcat.

Vocea îi tremura, iar lacrimile îi alunecară pe obraji.

Brent îi şterse lacrimile cu vârfurile degetelor, căutând să-i aline durerea care îi adumbrise chipul.

- Tata a murit în fața mea. N-aş mai rezista la o scenă asemănătoare.

- Nu vreau să suferi, zise el înduioşat. Chinul luase locul dragostei. Brent era mânios. Nu pe Rachel, ci pe destinul care-i făcuse să se întâlnească, apoi îi îndepărtase, ca şi cum ar fi fost două marionete.

Neşansa şi prejudecățile îi împiedicau să fie fericiți. Brent se simțea vinovat că nu reuşise s-o convingă pe Rachel să-i devină soție. Mai avea însă o speranță. Dacă ea plânsese, asta însemna că ține la el şi că-şi dăduse seama că sunt făcuți unul pentru altul.

O strânse în brațe pentru a o linişti. Trecură astfel câteva minute. Când lacrimile apăreau pe chipul ei, el i le ştergea cu gesturi blânde.

- Ințeleg de ce îți este teamă, zise Brent în şoaptă. Poate că vei putea să treci peste obstacole. Te voi ajuta, adăugă el văzând că ea voia să protesteze. Lasă-mă să fiu aproape de tine. Amândoi vom reuşi să depăşim criza.

Inima lui era tristă că Rachel se frământă. Spaima din privirea ei

nu dispăruse. Şi el contribuise la zbuciumul ei şi-i părea rău că o rănise.

O mângâie duios pe păr, dorind să-i uşureze suferința. Simțea nevoia s-o ocrotească, deşi era contrariat de eşecul cererii sale. Avea tăria să dea uitării trecutul.

Lacrimile se scurgeau pe obrajii ei, iar suspinele erau dovada disperării unei ființe sensibile.

Brent se aplecă şi o sărută apăsat pentru a-i arătă cât de mult o iubeşte. Cuvintele erau de prisos. Sărutarea era dovada pasiunii sale, a dorului care-l mistuia, a regretului că săptămânile în care fuseseră împreună urmau să se sfârşească brusc.

Rachel îi înapoie sărutul, dovedindu-i că ține la fel de mult la el. Erau două suflete care se căutau cu înfrigurare.

- Te-am iubit de la început, îi mărturisi Brent.

- Eu te voi iubi până la sfârşit, zise ea.

Sărutarea ei fusese un semn... de despărțire. In felul acesta înțelegea Rachel să se despartă de bărbatul la care ținea mai mult decât orice pe lume.

Capitolul 10

Rachel nu avea încredere în jumătățile de măsură. Fericirea trebuia să fie deplină, iar durerea fără margini. Suferise destul la moartea tatălui ei cu mult timp în urmă. Fusese o copilă pe atunci, dar resimțise pierderea lui ca pe o nedreptate strigătoare la cer. Zile întregi se frământase, asemenea unui animal rănit. După ce lacrimile i se uscaseră, devenise tristă şi serioasă.

Cu timpul reuşise să-şi regăsească veselia, dar durerea nu dispăruse, rămânând pitită în sufletul ei.

Acum era o femeie cu capul pe umeri, însă avea aceleaşi sentimente de fetiță care îşi pierduse tatăl şi nu înțelegea de ce trebuise ca el s-o părăsească.

Scena morții lui îi revenea cu claritate în minte. Auzea împuşcătura şi vedea cum trupul tatălui său se prăbuşea cu o expresie de uimire pe față.

Polițiştii o trântiseră la pământ, alături de mama ei, acoperind-o cu trupurile lor mari, în timp ce ea încerca să țipe, dar fără să aibă curajul de a-şi exterioriza spaima. Numai când o ridicaseră în picioare îşi dăduse seama că nu fusese rănită.

Alte momente de care îşi amintea era rapiditatea cu care interveniseră medicii şi drumul pe care-l făcuse cu maşina spre casă.

Chiar dacă nu avea decât paisprezece ani, moartea i se păruse hidoasă. Tatăl ei, o persoană energică şi hotărâtă, zăcea mort, în ciuda străduințelor echipei de ajutor. Politica îi răpise una din ființele cele mai iubite de pe pământ, alături de mama ei. Atunci făcuse promisiunea de a nu se apropia de un om politic, pentru a nu exista posibilitatea repetării unei suferințe cumplite.

Puțini oameni acordă atenție jurămintelor pe care le fac în copilărie. Mama ei, la fel de îndurerată, îi alinase zbuciumul şi-i

ştersese obrajii umezi spunându-i că tatăl ei era în rai şi că nimeni nu-i mai putea face rău. Rachel fusese atât înspăimântată încât nu-şi regăsise calmul decât după câteva luni.

In acest răstimp se gândise cine era vinovat de uciderea tatălui ei. Un nebun apăsase pe trăgaciul armei, dar sistemul politic era de vină pentru tot ce se întâmplase. Certitudinea aceasta îi adusese liniştea, fiindcă descoperise rădăcina răului, putând astfel să se ferească de el. Era sigură că dacă îşi va lega viața de Brent, va fi inacapabilă să aibă vreo clipă fericită, căci neliniştea îi va copleşi sufletul. Era un risc pe care nu voia să şi-l ia.

Rachel respiră adânc şi-şi spuse că este liberă şi independentă. Hotărârea ei de a nu se mărita cu Brent îi va aduce liniştea de care avea atât de multă nevoie.

Nu putea da uitării trecutul. Orice ar face, nu putea scăpa de amintiri.

Avusese loc, bineînțeles un proces. Ea nu participase la şedințele tribunalului, fiind prea mică. Citise însă tot ce se publicase în presă, în ciuda familiei care îi ascundea ziarele.

Făcându-şi o părere despre lumea politicienilor ajunsese la concluzia că nu trebuie să se mai apropie de vreun om care se încumeta să-şi ia o răspundere publică.

Perspectiva de a deveni soția preşedintelui țării îi redeştepta vechile coşmaruri care dispăruseră abia după câțiva ani de la moartea tatălui ei. Brent îi ceruse să revină la o viață zbuciumată, plină de riscuri şi incertitudini. Dacă va fi soția lui, va trebui să aştepte îngrijorată întoarcerea lui acasă.

Avea senzația că este prinsă într-o capcană, fără nici o şansă de a se elibera de povara trecutului. Disperarea o făcea să rămână trează, în ciuda orei târzii. Trăgându-şi genunchii la piept, tânăra se răsuci în

pat căutând să găsească o poziție favorabilă somnului.

Frământarea o făcu să izbucnească în hohote de plâns care nu se mai terminau. Suspinele nu-i alinau suferința, iar somnul nu venea, în ciuda faptului că era frântă de oboseală. Ce viață va avea dacă va da curs cererii lui Brent? Nopțile vor fi lungi şi chinuitoare iar zilele încărcate de nelinişte.

Reproşurile lui Brent i se păreau justificate. Era o femeie care nu putea scăpa de trecut, teama i se aciuase în suflet şi nu o lăsa să se bucure de iubire.

Incepuse să se lumineze. Razele soarelui pătrundeau prin fereastră şi formau pete de culoare pe podea.

Rachel se uita la buchetele de trandafiri de pe tapet. Dacă se va concentra asupra altui lucru, va sfârşi prin a-l da uitării pe Brent.

Mincinoasă!

O voce interioară îşi bătea joc de ea. Mincinoasă, repetă aceasta. Brent era tot ce avea mai bun pe lume. Nimeni şi nimic nu i-l va scoate din inimă. Oricâte şiretlicuri va folosi, nu va avea puterea de a-l îndepărta din gândurile ei.

Trebuia să admită că el făcea parte din viața ei.

Nu putea să ignore acest lucru. Ceea ce-i rămânea de făcut era să-şi ia câteva zile de vacanță. Nu mai era în stare să îndure chinul de a se gândi la el.

Sosise momentul să facă o călătorie. Rachel îi telefonă lui Cassie, spunându-i că magazinul va fi închis câteva zile. După o oră, valiza era gata.

Nu era laşă şi nu intenționa să fugă de răspundere. Va face o simplă călătorie. Avea nevoie de o vacanță mereu amânată. Un lucru pe care toată lumea îl va înțelege ca fiind o necesitate firească.

Cu toate acestea, de ce avea impresia că fuge de Brent?

Brent crezuse de cuviință că două zile erau suficiente. Patruzeci şi opt de ore. Orice om era capabil să ia o decizie în acest răstimp.

S-o fi pierdut pe Rachel pentru totdeauna? Voia ca ea să-i devină soție şi fusese insistent. în dorința de a o avea alături de el, nu luase în considerare sentimentele ei.

Nerăbdător să-i asculte vocea caldă, formă numărul ei telefon. Trebuiau să aibă o conversație lămuritoare. Zâmbea la gândul că glasul ei îi va răsuna în ureche, dar se întristă când robotul îi spuse că Rachel nu este acasă, rugându-l să lase un mesaj.

Renunță să folosească acest mijloc pentru a-i declara că o iubeşte. Ce ar fi putut să-i zică? Nu mă părăsi. Mi-e dor de tine. Nu pot trăi fără tine.

Niciodată în viața lui nu rugase pe cineva să-i acorde ceea ce nu-i putea da. Nici măcar când îi fusese foame nu o rugase pe mama lui să-i dea de mâncare. Răbdase tot felul de privațiuni cu stoicism, călindu-şi caracterul.

Acum însă va trece peste principiile sale şi o va ruga pe Rachel să-i fie soție.

Clătinând din cap, începu să se plimbe îngrijorat prin cameră. Pentru prima dată în viața lui, nu ştia ce să facă. Fusese sigur că o va convinge să-i accepte propunerea. Trufia de care dăduse dovadă îl uluia. Crezuse în van că-i va îndepărta teama acumulată de-a lungul anilor.

O cunoştea pe Rachel abia de câteva săptămâni, dar ea avusese coşmaruri încă din copilărie. Ştia că este iubit însă acest lucru nu era suficient. înțelegerea era liantul relației lor. Dacă ar avea posibilitatea s-o convingă de seriozitatea propunerii sale, atunci vor fi mai apropiați şi mai buni.

El îi dăruise sufletul şi spiritul. Tot ce dorea era să fie înțeles. Era

mâhnit că fusese refuzat, dar nutrea speranța că nu era totul pierdut.

Nu era în firea lui să se dea bătut în fața obstacolelor. Având o mare experiență de viață și știa să aleagă momentul prielnic pentru a obține tot ce-și propusese.

Fiind un om extrem de ocupat, nu-și permitea să lase problemele nerezolvate. Avea o mulțime de treburi de dus la capăt: alegătorii îi trimiteau scrisori cu diverse cereri pentru a fi soluționate, iar liderii partidului îl solicitau să se implice în tot felul de acțiuni.

Nu avea timp de pierdut cu o femeie exasperantă, chiar dacă aceasta era iubita lui.

Cu toate acestea, gândurile i se îndreptau către ea.

Zilele și le petrecea făcând rapoarte amănunțite în legătură cu situația politică din diverse regiuni ale țării, răspunzând la scrisori și pregătind campania electorală.

Nopțile însă nu reușea să ațipească, în ciuda oboselii. Singurătatea îl apăsa și rămânea treaz până în zori.

La o zi după ce-i telefonase lui Rachel, încercă din nou să discute cu ea, dar robotul îi răspunse din nou, ca o dovadă că Rachel plecase de acasă.

Ce putea însemna acest lucru? De ce fugise de el?

Mâhnirea din inimă nu-l părăsi nici în fața comisiei partidului care îl supusese unui interogatoriu amănunțit în privința vieții sale particulare.

Conducătorii partidului voiau să se asigure că aleseseră candidatul cel mai bun pentru a fi președintele țării.

Nu se punea problema ca el să fie bănuit că nu duce o viață exemplară din punct de vedere moral. Membrii comisiei nu se purtau cu menajamente, căci era vorba de prestigiul partidului. Nu le scăpa nimic, nici măcar plimbările nevinovate cu Cynthia North, o colegă

din perioada când urma cursurile liceului.

Brent avusese impresia că va răspunde fără ezitări la toate întrebările referitoare la viața lui privată. Când fu rostit numele lui Rachel, tresări şi se strădui să pară nepăsător, dar dădu informații vagi fără să precizeze natura relației cu această femeie. La sfârşit, cel mai în vârstă senator îl felicită, spunân- du-i, că poate candida cu succes la cea mai înaltă funcție din stat.

Brent începu dimineața cu o şedință de gimnastică. Sudoarea de pe frunte îi intra în ochi şi el luă un prosop cu care se şterse în grabă pentru a-şi relua exercițiile fizice. După câteva minute, gâfâind abandonă greutățile şi se prinse de bara fixă de metal, ridicându-se pe brațe. O dată, de două ori. Muşchii i se umflaseră din pricina efortului, iar senatorul nu se lăsă bătut, continuând să facă ridicări. Nu-i păsa de oboseală. Ceea ce conta era să ajungă la zece încercări reuşite.

Imediat ce numărătoarea atinse această cifră, se lungi pe saltea, cu fața în jos şi începu să facă flotări.

Inima îi bătea cu putere, iar respirația întretăiată încerca să introducă în plămâni cât mai mult oxigen.

Deşi trupul îi tremura, se gândea la iubita sa, refuzând să accepte înfrângerea. Acest cuvânt nu exista pentru el. Trebuia să-şi schimbe tactica. Rachel avea nevoie de dragostea lui, de înțelegerea şi nu de mânia lui. In loc să-i adoarmă temerile, el se înfuriase şi renunțase s-o convingă că este femeia vieții lui.

Trecuse o săptămână de când o văzuse pentru ultima oară. O săptămână în care muncise din răsputeri pentru a-şi demonstra sieşi că nimic nu se schimbase în existența sa.

îi era dor de Rachel. Voia s-o vadă şi s-o ia în brațe, dar ştia că nu poate s-o întâlnească. Singurătatea îl apăsa şi-l împiedica să doarmă.

Era singur deoarece femeia pe care o îndrăgea nu îndrăznea să recunoască deschis că îl iubeşte.

Poate că afecţiunea ei nu fusese prea mare. Acest gând îi sfâşie inima. Era posibil ca ea să nu-l fi iubit aşa de mult cum o iubea el?

Pentru a scăpa de gândurile negre, Brent se ridică de pe salteaua de vinilin şi se duse în baie. Apa rece îl înfioră. Duşurile scoţiene îi dădeau întotdeauna o senzaţie de prospeţime şi de poftă de viaţă.

Acum apa nu mai avea acelaşi efect. Rachel nu-i ieşea din minte. Cât de plăcute fuseseră momentele când făcuse duş cu ea. Trupul ei perfect pe care şiroia apa nu putea fi uşor uitat. Chipul fin, părul roşcat lipit de piele, sânii rotunzi şi tari, totul era minunat la ea. îşi amintea fiecare trăsătură a feţei ei. Mai mult, caracterul ei generos, intensitatea cu care trăia şi se dăruia artei, bucuria de a împărtăşi cu alţii frumosul, zâmbetul ei cald îl emoţionau ca şi când Rachel ar fi fost în faţa lui. Durerea din suflet spori. Ideea că pierduse o comoară nu-l părăsea nici o clipă.

Brent se şterse cu prosopul şi făcu greşeala să se uite în oglindă. Privirea stranie şi tristă îl înspăimântă. Toată săptămâna făcuse sport cu intenţia să fie atât de obosit încât să resimtă nevoia de a se odihni când se va aşeza în pat.

Din păcate, efortul fizic nu-i fusese de nici un folos. Ceva se rupsese în sufletul său.

Incercă din nou să ia legătura cu Rachel, dar acelaşi robot nesuferit îl îndemnă să lase un mesaj.

Fără să-şi dea seama unde merge, paşii îl purtară spre casa lui Jeannie.

Sora lui îl primi zâmbind, observându-i mâhnirea, exclamă:

- Te-ai certat cu Rachel?

Senatorul înălţă neputincios din umeri, neputând să dea vreo

informație plauzibilă.

Jeannie îl încurajă cu căldură:

-Ai făcut o alegere minunată. Rachel este femeia pe care o meriți.

Brent era bucuros că aude asemenea vorbe.

- Știi unde se află iubita mea? se interesă el, sperând că sora sa aflase de plecarea lui Rachel şi cunoştea locul în care aceasta se dusese.

- Nu încă. Imi pare rău că suferi.

Compătimirea lui Jeannie nu-i făcea bine lui Brent. Nu ajunsese o victimă a dragostei neîmpărtăşite. De obicei, sora sa evita să-şi manifeste sentimentele pe care le nutrea față de el, dar acum ea îi spuse pe un ton blajin:

- Sunt mereu alături de tine. Aş vrea să te ajut, însă trebuie să te descurci singur.

Cuvintele îşi ajunseră ținta. Brent surâse, amintindu-şi că Jeannie îi ridicase moralul când avusese un examen greu la fizică, pe când era în penultima clasă de liceu. Dragostea de soră îl reconforta şi-i dădea speranțe.

- Alungă-ți tristețea, îl sfătui Jeannie, mângâindu-i chipul. Vreau să am o cumnată, ai înțeles? Şi asta cât mai curând. Du-te şi caut-o pe Rachel.

-îți mulțumesc că mi-ai deschis ochii. Ştiu ce am de făcut.

Sora sa îl sărută pe obraji.

- Oricând voi fi aproape de tine, frățioare.

Brent se întoarse acasă şi se pregăti de plecare. Nu putea să se concentreze asupra problemelor politice care-l asaltau fără încetare. Munca îşi pierduse din însemnătate, sau mai bine zis, inima lui era prea îndurerată pentru a fi în stare să-şi rezolve treburile zilnice.

Fusese mânios şi o lăsase pe Rachel să-l părăsească. Trecuse o

săptămână şi sosise vremea să acţioneze. Nu se va lăsa până când nu o va găsi şi o va convinge că este făcută să-i fie soţie. Trebuia să-i demonstreze că aparţin unul altuia. Ştiuse acest lucru încă de când o întâlnise. Trebuia să-i aducă argumente hotărâtoare.

Chiar dacă preţul victoriei ar fi dureros, nu putea să dea înapoi, de la hotărârea lui. Ar putea să-şi piardă locul în Senat şi să nu mai candideze la postul de preşedinte al ţării. Era totuşi un preţ mic faţă de perspectiva de a o avea pe Rachel.

O iubea.

Ar putea trăi şi fără ea? Nu trecuseră treizeci şi patru de ani fără ca să resimtă dorinţa de a se însura? Ar fi, însă, o prostie să renunţe la iubire. Niciodată nu s-ar realiza în viaţă, dacă Rachel n-ar fi nevasta lui.

Brent îşi aminti de întrevederea cu membrii Comisiei partidului. Liderii aveau încredere în el. Nu putea să-i dezamăgească, dar nu concepea să fie departe de Rachel.

Capitolul 11

In camera sa de la hotel, Rachel se uita la fotografiile pe care le purta întotdeauna cu ea.

Tatăl ei avea înfăţişarea unui bărbat puternic sigur pe el, capabil să reuşească atât în viaţa personală cât şi în activitatea pusă în slujba cetăţenilor. Se dăruise trup şi suflet în tot ce făcuse, oferindu-i fiicei sale un model în viaţă.

A doua fotografie o arăta pe Rachel călare pe cal, ţinută în braţe de tatăl său. Dragostea din privirea lui nu se stinsese, în ciuda timpului. Era la fel de puternică şi la fel de caldă.

Tânăra puse fotografia pe masă şi se apropie de fereastră. Gândurile triste nu o părăsiseră de când plecase din New York. Priveliştea din curtea hotelului nu o interesa. Amărăciunea din suflet îi accentua singurătatea.

Rachel scoase un suspin. Nimic nu putea s-o facă să uite privirea lui Brent.

Vocea lui, când blândă, când aspră îi răsuna în urechi. Senzaţia era atât de intensă încât părea reală şi tânăra se întoarse spre uşă, ca şi cum l-a zări pe Brent în carne şi oase.

Nevăzând pe nimeni, închise ochii, dar îşi aminti de glasul lui şoptindu-i numele şi declarându-i c-o iubeşte. Alte imagini îi reveniră în minte: Brent îmbrăţişând-o, sărutând-o, iubind-o.

Cu el se simţise împlinită, dorită şi fericită. Mai presus de toate conta faptul că este iubită.

Acum era singură. îi era dor de dezmierdările senatorului. Din păcate, hotărârea ei o îndepărtase de plăcerile dragostei.

Ar fi avut altă opţiune la îndemână? Nu avea dreptul să-i ceară să renunţe la cariera politică. îl iubea tocmai pentru că era un bărbat care se simţea răspunzător de problemele ţării. Ironia sorţii o făcea să-l îndrăgească pentru că el se dăruia binelui public. Era destinat să ajungă în biroul oval de la Casa Albă.

A doua zi dimineața, Rachel se trezi în zori și-și făcu valiza, apoi se urcă în mașină, îndreptându-se spre casa mamei sale din Colorado Springs. Ori de câte ori fusese dezamăgită și îndurerată, își găsise alinarea în brațele ființei care o adusese pe lume.

Ajunsă în fața casei, opri motorul și aruncă o privire în grădină. Mama sa trebăluia la straturile de flori, îndepărtând buruienile și tulpinile uscate.

Rachel trecu pe lângă sculele muncitorilor care renovau clădirea veche cumpărată cu doi ani în urmă de mama ei și strigă din depărtare:

- Mamă, am sosit.

Charlene Harris era la cincizeci și șase de ani tot atât de atrăgătoare ca în tinerețe. Cele câteva șuvițe de păr argintiu nu-i diminuau farmecul. Avea pielea întinsă și ochii albaștri care-i străluceau de energie, voință și, nu lăsa impresia că este în vârstă.

Trecuse multă vreme de când Rachel o vizitase. Amândouă știau că motivul acestei absențe se datora morții lui Willardo.

Charlene lăsă grebla în iarbă și-și desfăcu brațele, strângând-o la piept pe fiica sa, apoi o conduse în casă.

- Ce s-a întâmplat, draga mea?

- Am venit să te văd. Imi era dor de tine, spuse Rachel, gândindu-se la anii în care locuise departe de Charlene. Mama ei se mutase din capitală în Colorado, pentru a da uitării atmosfera tensionată din lumea politică.

- Ai ceva pe suflet, nu-i așa?

Rachel nu se mai putu stăpâni și printre lacrimi, îi mărturisi povestea ei de iubire. Mama îi dădu o batistă, apoi o îmbrățișă cu căldură, legănând-o ca și cum ar fi fost o fetiță.

Tânăra își amintea de copilărie când Charlene îi alina durerea în același mod. Avea nevoie de dragostea și de înțelegerea ei, deoarece trecea printr-o mare cumpănă.

- Draga mea, aş vrea să precizăm câteva probleme.

Rachel încuviinţă din cap, ştiind că sosise vremea să afle mai multe în privinţa morţii tatălui ei.

- După dispariţia tatălui tău, continuă Charlene, te-ai depărtat de mine şi-mi pare rău că nu am încercat să te reţin în preajma mea.

Rachel îşi spuse că nu este cazul să protesteze, fiindcă mărturisirea mamei sale era lucrul cel mai important pe care voia să-l audă în acele momente.

- Am fost şocată de moartea tatălui tău, dar a trebuit să supravieţuiesc. M-am gândit în primul rând la tine. Am vrut să te protejez de insistenţele ziariştilor.

- De ce nu mi-ai zis atunci de intenţia ta? se interesă Rachel, curioasă să afle răspuns la una din întrebările care o frământaseră de-a lungul anilor.

- Am suferit în tăcere. Trebuia să fiu tare. Pentru tine. Erai la fel de înspăimântată ca mine. Nu puteam să-mi permit să plâng în faţa ta.

- Am crezut... am crezut că nu-ţi păsa, îi destăinui Rachel sentimentele care o chinuiseră în ultimii cincisprezece ani.

- Am ştiut ce părere ai despre atitudinea mea.

Rachel o privea uluită.

- Ai avut impresia că nu mi-am dat seama ce gândeşti despre mine? surâse Charlene cu tristeţe. Am ştiut de la început ce se petrece în sufletul tău. M-am gândit mult ce trebuie să fac şi am ajuns la concluzia că este mai bine să nu-mi exteriorizez suferinţa.

- N-am vrut să spun că nu l-ai iubit pe tata, dar mi s-a părut că eşti prea... detaşată de moartea lui.

- Douăzeci de ani am trăit fericită cu el. Când a murit, am crezut că voi înnebuni de durere. Numai grija faţă de tine m-a ţinut în viaţă.

Ceea ce Rachel considerase că este indiferenţă, se dovedise a fi tărie. Mama ei avea un caracter minunat. Trecuseră mulţi ani de la asasinat şi acum regreta că nu înţelesese comportamentul fiinţei care

o adusese pe lume. Judecase greşit gestul acesteia de a nu spori chinul unui copil traumatizat.

- Când am plecat de acasă pentru a deveni artistă, nu mi-ai zis nimic.

- Nu am vrut să mă opun hotărârii tale. O dată ce ți-ai ales drumul în viață, nu puteam decât să te încurajez să-ți urmezi destinul. Tatăl tău ar fi mândru să afle ce fată talentată eşti. Să revenim la subiectul care te-a adus la mine. Ce fel de om este Brent?

Rachel se bucura că are ocazia să-i arate calitățile bărbatului pe care-l iubea.

- Il vei îndrăgi, mamă, o asigură ea. Este un om minunat. Este o persoană în care poți avea încredere. M-a cerut de nevastă.

-Te temi să fii alături de el din cauza morții tatălui tău, nu-i aşa?

Rachel dădu din cap, fără să poată deschide gura de emoție.

-Am fost fericită cu Willy.

- Fericită? se miră tânăra.

- Da, am cunoscut ce înseamnă iubirea. Douăzeci de ani înseamnă mult. Mai mult decât speră majoritatea oamenilor.

Rachel era din ce în ce mai surprinsă. Niciodată nu o auzise pe mama ei discutând astfel şi-i părea rău că nu avusese discuția aceasta mai devreme.

- Willy ne-a iubit, adăugă Charlene.

- In cazul acesta, de ce nu a renunțat la politică? Dacă nu ar fi fost senator, acum ar fi fost în...

Rachel nu-şi termină fraza. Îl iubise pe Willy, dar în sinea ei îi reproşa faptul că se expusese pericolului de a fi ucis.

- In viață, o completă mama sa. Willy a fost un om deosebit. A ales politica şi s-a pus în slujba cetățenilor, militând pentru îmbunătățirea stării națiunii. S-a străduit să asigure tuturor copiilor condiții bune de trai.

Rachel recunoscu sinceră.

- Şi Brent mi-a zis acelaşi lucru. Pentru el, a face bine tuturor, înseamnă a-şi face datoria. Nu este de acord să renunţe la politică.

- I-ai cerut asta?

Tânăra clătină din cap. Niciodată nu ar îndrăzni să-l facă să renunţe la principiile lui şi să se sacrifice pentru ea.

- Nu. Am vrut, dar am considerat că nu pot să-l împiedic să fie ceea ce este în realitate.

- Dragostea îţi impune să iei hotărâri dificile, nu-i aşa?

Rachel răspunse surâzând:

- Ai dreptate, mamă.

Mama ei schiţă un zâmbet.

- Tatăl tău obişnuia să spună că îi place cel mai mult să fie soţ şi tată.

- M-am simţit ocrotită de dragostea lui.

Charlene îşi scoase verigheta din deget şi i-o dădu fiicei sale.

- Citeşte, te rog, ce scrie pe ea.

Rachel rosti emoţionată:

- Iubitei mele care va fi o mamă desăvârşită.

Nu avea vreo îndoială că Willy făcuse cea mai bună alegere. Alte femei nu se preocupă suficient de casă şi de soţ, dar Charlene fusese o gospodină care îşi iubise mult soţul. Tânăra regreta că nu beneficiase de căldura maternă.

îşi amintea că părinţii ei se înţeleseseră bine. Deşi Willy era plecat mereu, când se întorcea acasă, toată lumea era bucuroasă.

Rachel adăugă în şoaptă:

- Brent mi-a declarat că este convins că locul lui este în politică.

- Este un om bun.

- Aşa e, zise tânăra cu convingere în glas. Brent este o persoană cu simţ civic. Ca tata.

- îl iubeşti, nu-i aşa? o întrebă mama ei.

- Din toată inima, afirmă Rachel. îl voi îndrăgi până la moarte.

- Dacă i se întâmplă ceva, eşti mai liniştită că nu eşti soţia lui?

Să i se întâmple ceva lui Brent? Acest gând o înfioră.

-Nu mă simt mai calmă decât în momentele când sunt cu el.

Orice problemă care îl afecta pe Brent o afecta şi pe ea. Erau făcuţi unul pentru altul. Inima ei îi aparţinea pentru totdeauna lui Brent.

- In cazul acesta, de ce nu profiţi de viaţă? Pentru nimic în lume nu aş fi renunţat la anii petrecuţi alături de tatăl său.

Charlene avea lacrimi în ochi, dar nu încercă să şi le şteargă.

Rachel îi era recunoscătoare pentru mărturisirea sinceră care îi lămurise multe lucruri.

- Tatăl tău şi cu mine nu ţi-am spus vreodată că trebuie să renunţi la dorinţele tale. Nu se cade să-ţi fie teamă de fericire.

Rachel simţi că se înroşeşte în obraji. Toată viaţa fusese mândră de curajul ei şi de voinţa care o ajutaseră să treacă peste orice obstacol.

- Dacă eşti sigură de sentimentele tale, nu ezita şi mărturiseşte-i lui Brent ce este în inima ta.

Rachel se lupta cu temerile sale, ştiind că dragostea este mai presus de toate lucrurile de pe pământ. Nimic nu avea valoare pentru ea, în afară de iubirea pentru Brent.

- Il iubesc, mamă, declară ea.

- Dacă asta este ce simţi pentru el, ştii ce ai de făcut nu-i aşa?

- Da.

Răspunsul simplu o ului chiar pe Rachel. De ce ezitase şi-l refuzase pe Brent? Il iubea şi el o iubea la rândul lui. Il făcuse oare să-i pară rău că o cunoscuse, încăpăţânându-se să nu uite trecutul pentru a-şi urma menirea în viaţă?

De fapt, nu făcuse decât să-şi întunece prezentul cu teama pe care o încercase cu multă vreme în urmă.

- Iți mulțumesc, mamă, că m-ai ajutat să-mi dau seama de pasul pe care trebuie să-l fac.

- Să mergem în bucătărie. Cred că ți-e foame. După ce te vei odihni, vei avea puterea să te întorci la New York.

A doua zi, Rachel se trezi înainte de răsăritul soarelui. înainte de plecare, îi promise mamei sale:

- îți voi telefona.

Charlene o îmbrățișă cu dragoste.

- Transmite-i lui Brent urările mele de bine. Mă bucur că va fi soțul tău.

- îi voi spune cât de bună ești.

Tânăra apăsă pedala de accelerație, fără să se gândească la pericole. Voia să ajungă cât mai repede acasă.

Imaginile plăcute cu Brent îi reveniră în minte. îl revedea ținând în mână un cornet de înghețată şi în cealaltă o farfurie cu friptură, sau râzând în timp ce o ajuta să spele vasele. Fireşte că era mişcată mai ales de clipele când el o ținea în brațe, privind-o cu pasiune. Mâinile lui puternice puteau fi blânde şi calde.

Alte imagini o înfățişau mulțumită şi liniştită. Toate se amestecau şi dispăreau pentru a face loc unei scene mult aşteptate: Brent mărturisindu-i că o iubeşte şi că îi cere să fie soția lui.

Rachel se ruga ca să nu fie prea târziu pentru a-i da un răspuns favorabil.

Se întorcea cu speranțe acasă. Inima ei aparținea lui Brent încă de când îl întâlnise. Unde era el, se aflau şi gândurile ei. Casa ei era acolo unde locuia el.

Brent era tot ce-şi dorise din adolescență. învățase că dragostea nu apare când vrei şi că nici nu-ți oferă garanții de fidelitate. Singura ei certitudine era că vrea să-şi petreacă restul vieții cu bărbatul iubit. Un an sau o sută, ceea ce conta era să fie cu el. Era nerăbdătoare să împartă cu el şi binele şi răul. Va şti să fie fericită, chiar cu prețul de a

se lupta cu teama din sufletul ei.

Se făcuse miezul nopții când opri motorul în dreptul atelierului ei şi regretă că este prea târziu pentru a-i telefona lui Brent.

Neputând să se culce, se aşeză la masa de lucru. Pe drum, îşi imaginase o nouă statuetă. Fără să aibă nevoie de schițe şi de încercări pentru potrivirea culorilor, Rachel modela sticla cu o pricepere uluitoare. Era cea mai bună operă a ei. Era un cadou pentru bărbatul iubit.

Rachel lucră cu pasiune, fară să țină seama de focul care îi arse pielea mâinii în momentul când se grăbi să scoată statueta din cuptor. Oboseala nu putea s-o copleşească. Trebuia să-şi termine opera.

Tânăra se uită îndelung la piesa din sticlă care părea că emană o vrajă neobişnuită. Foc şi gheață. Dorință şi durere. Obsesie şi suferință. Mai presus de toate, iubire. Acestea erau sentimentele pe care i le iscase Brent în inimă.

Rachel era mândră că statueta inspirată din dragostea lui Brent, era cea mai bună din toate pe care le făcuse până atunci. Era simplu să constate că forța de creație izvora din inima ei iubitoare.

Instinctul, mai degrabă decât speranța, îi îndreptă paşii lui Brent spre atelierul lui Rachel. Aici avu surpriza s-o zărească prin fereastră, trebăluind la cuptor.

O emoție vie îi cuprinse sufletul. O vedea pe iubita sa şi acest lucru îi era suficient pentru a-şi îndepărta incertitudinea care îi întunecase ultimele zile.

Mulțumit că o regăsise o privea îndelung. Sudoarea îi curgea pe obraji, iar părul roşcat şi cârlionțat părea o flacără neobosită. Tânăra purta jeanşi decolorați şi o bluză pătată.

Era frumoasă. Avea intuiția că această femeie minunată va fi a lui.

Mâinile ei de artistă se mişcau cu repeziciune. Buzele i se rotunjiseră într-o grimasă de insatisfacție că statueta pe care o lucra nu era perfectă. Se putea ca activitatea creatoare să ducă la

acumularea unei tensiuni lăuntrice ce aştepta să fie exteriorizată printr-o exclamaţie de ciudă.

Tânăra scoase statueta din cuptor şi o puse pe un suport aflat pe masa de alături, apoi să răsuci pe călcâie şi-l privi pe Brent. Zâmbetul care înflori pe buzele ei era timid, dar Brent nu se înşela spunându-şi că Rachel îl iubeşte.

Cei doi stătură nemişcaţi câteva clipe. Cine va face primul pas, el sau ea? Nu avea nici o importanţă cine va avea iniţiativa. Iubirea îi apropia şi fiecare era conştient de aceasta.

Fiecare ardea de nerăbdare să vorbească.

Fiecare voia să-l mângâie pe celălalt.

Brent rezolvă dilema, intrând în atelier şi cuprinzând-o pe Rachel în braţe. O strângea la piept cu o pasiune sinceră, de parcă avea de gând să nu o mai lase să fie departe de el.

O mângâie pe păr, pe obraji şi pe umeri, pentru a se convinge că ea există aievea şi nu este o nălucă. Buzele îi cuprinsese gura. Ii dusese dorul şi era însetat de iubire.

Peste câteva clipe, Rachel se desprinse din îmbrăţişare şi începu să-i relateze discuţia cu mama ei, vrând să-i arate ce însemnătate avusese călătoria pentru hotărârea pe care trebuia s-o ia.

- Eu...

- Te rog, o întrerupse Brent. Am ceva să-ţi spun şi vreau să mă asculţi cu atenţie.

- Dacă nu ai priceput...

- Ceea ce am înţeles în aceste zile când ai fost departe, este că te iubesc şi că mă iubeşti. Vreau să fii soţia mea, să avem copii şi nepoţi cu păr roşcat şi ochi căprui. Vreau să-i înveţi cum se topeşte sticla şi este turnată în forme armonioase. Vreau să ne făurim planuri de viitor. Te rog să-mi spui dacă eşti de acord cu propunerile mele.

- Desigur.

Ea rostise cuvântul, astfel că Brent insistă:

- Repetă ce-ai zis.

- Sunt de acord cu tot ce mi-ai propus. Cu voce tare adăugă:

- Te iubesc.

Brent îi cuprinse mâinile într-ale sale.

- M-am gândit la toate necazurile care s-ar putea să ți se întâmple, zise Rachel. Este posibil să fii ucis de gloanțele unui descreierat.

Brent încercă să protesteze, dar tânăra se grăbi să declare:

- Este posibil ca şi eu să-mi ard degetele, sau să mă cufund într-un somn adânc din care să nu mă trezesc. Accidentele nu pot fi prevăzute.

Brent zâmbi uşurat.

- Aş putea fi doborât la pământ de un ciclist neatent. Nu există nici o certitudine pe lume, în afară de un singur lucru.

- Care anume?

Brent o atrase către el, punându-şi mâinile pe coapsele ei. Dorința de a face dragoste era atât de intensă, încât fu nevoit să facă apel la toată voința sa pentru a se abține.

- Asta, rosti el încet, sărutând-o. Te iubesc. Orice s-ar întâmpla, iubirea mea nu se va schimba. Niciodată.

Brent o sărută din nou cu pasiune, fiind sigur că ar face orice pentru ca ea să fie fericită.

- M-am gândit că aş putea să-mi deschid un birou de avocatură sau să predau dreptul la facultate. Voi alege o universitate de prestigiu. Mă voi interesa chiar în această săptămână ce posturi sunt libere. Nu crezi că voi arăta impunător în sacou cu pătrățele şi cu țigara de foi în colțul gurii?

Brent nu glumea. Pentru Rachel era în stare de orice. Se convinsese în ultimile săptămâni că ar face orice sacrificiu numai să fie cu ea. Fără dânsa, existența i se părea searbădă. Nimic din ce ar realiza în viață nu ar avea valoare fără iubirea ei.

Pe moment, tânăra îşi imagină, cum ar fi să ducă o viaţă obişnuită cu el, una fără ziarişti şi pericole oricând posibile. Sâmbăta ar urmări programele însemnate de la televizor, iar duminică dimineaţa ar citi revistele de modă.

Nu avea dreptul să-l lipsească pe iubitul ei de ceea ce-l pasiona: munca în favoarea obştii, cu voioşie îşi aduse aminte că trebuie să se elibereze de fantomele trecutului pentru a-şi croi un viitor fericit.

- Ştiu că eşti interesat de campania prezidenţială. Visul tău este să conduci destinele acestei ţări. Eşti menit pentru funcţia de preşedinte.

- Tu eşti destinul meu, susţinu Brent dezmierdându-i chipul drăgăstos. Eşti tot ce mi-am dorit. Voi fi fericit numai dacă îmi voi petrece restul vieţii cu tine, la bine şi la rău.

Rachel îl iubea la fel de tare şi voia ca el să se împlinească pe plan politic.

- Ai uitat un lucru important, dragul meu. Te iubesc, nu pentru că ai putea fi profesor ori avocat. Te iubesc aşa cum eşti. Eşti omul cel mai corect pe care l-am cunoscut în toată viaţa mea. Nu am dreptul să-ţi cer să-ţi schimbi firea, adăugă tânăra mângâindu-l la rândul ei pe obraji. Nu-ţi promit că voi fi o soţie perfectă pentru un politician. N-am pretenţia să renunţi la cariera ta. Tot ce pot să afirm este să te iubesc.

- Nu-mi doresc nimic altceva, exclamă Brent bucuros.

Sărutarea lui îi alina suferinţa pricinuită de trecut şi de prezentul incert. O sărutare care constituia o promisiune de viitor. Vor avea cu siguranţă un viitor comun - şi copii şi nepoţi. Vor forma o mare familie. Asta era tot ce-şi dorea. Vor îmbătrâni împreună. Se vor bucura şi vor suferi.

Brent se gândea că viitorul nu va fi întunecat. Vor reuşi să depăşească greutăţile vieţii deoarece amândoi aveau o voinţă puternică. Erau siguri pe dragostea lor şi puteau să-şi imagineze cum

vor arăta peste câțiva ani.

- Rachel, eşti tot ce mi-am dorit pe lume, şopti el.

- Acum îți aparțin, murmură tânăra. Acum şi pentru totdeauna.

Sfârşit